

EĞİTİMİN ANLAM VE ÖNEMİ

Abbas Arkadaş

EĞİTİMİN ANLAM ve ÖNEMİ

Abbas Arkadaş

Basım Tarihi: 2015

Basım Yeri: Azadi Matbaası

SAKİNE CANSIZ PKK OCAĞI YAYINLARI -13

İÇİNDEKİLER

1- SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNDE EĞİTİMİN ROLÜ	5
Neden Eğitime İhtiyaç Duyuyoruz?	8
Özgür Birey Olmadan Demokratik Ulus, Demokratik Toplum İnşası Olmaz.....	14
PKK'de Eğitim Başlı Başına Bir Devrim İşidir	16
PKK'de 24 Saat Profesyonel Devrimcilik İlk Günden Beri Esastır	23
Özgür, Demokratik, Paylaşımçı Birey Olmadan Sosyalist Toplum Olamaz	30
Önderlik Gerçeği Sürekli Çevresini Aydınlatan Bir Okuldur	35
Doğru Eğitim En Büyük Silahtır	40
 2- GENEL KADRO DURUŞUNDA YAŞANAN İDEOLOJİK SORUNLAR.....	59
PKK'ye Karşı Tasfiyecilerin Tek Silahı Yaşam Ölçülerinin Geriletilmesiydi	66
Kadro Duruşunda Ne Kadar Bireycilik Farklılık Varsa İçimizde O Kadar Parti Var Demektir	74
Eğitimin En Önemli Yanı İdeolojik-Örgütsel Mücadelenin Verilmesidir	86
 3- PKK BİR İNŞA ETME İRADESİ ÖZGÜÇ İRADESİ OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR	117
Propaganda Düzeyiyle Gelişmeleri Görüp Nasıl Yaratıldığını Görmeyen Yaklaşımlar Aşılmalıdır	127
PKK Tanımını Doğru, Bütünlüklü, Ölçülü Duruşundan Alır	133
Demokratik Konfederalizm Bir Koalisyon Değildir	137
İdeolojik Savrulmanın Örgütsel Nedenleri	144
 4-ÖNDERLİK ÇİZGİSİNİN, İDEOLOJİK-POLİTİK ÇİZGİNİN GEREKLERİ NELERDİR?	153
Önderliği, Önderlikten Öğrenmek En Doğru Yöntemdir	156
Eleştiri-Özeleştiri Olmazsa Biz Düşünce Oluşturamayız	161
 SONUÇ	163

1- SORUNLARIN ÇÖZÜMÜNDE EĞİTİMİN ROLÜ

2014-2015 kış devresine girerken hareket olarak yaşadığımız güncel sorunlar neler? Tabi sorunsuz değiliz, çok ağır görevlerle yüz yüzeyiz, öyle normal bir dönemde de değiliz. Dolayısıyla ağır görevlerin başarılması yeterli bir öncülük istiyor. Buda, yönetim ve kadro sorunlarını her zamankinden çok daha fazla öne çıkarıyor. Önder Apo'nun birkaç mektup halinde ulaştırdığı talimatlarının özünde de bu husus vardı. Yönetim ve kadro sorunlarında yaşanan çizgi dışlıklar, zayıflıklar, Önderlik çizgisiyle bütünleştirilemeyen hususlar, çok değişik yönlerden ele alınıp örnekler gösterilerek eleştirilmiş, ortaya konmuştu. Bu temelde de düzeltme yapılması istenmişti.

Son Merkez Komite toplantımızın temel gündemi de bu oldu ve olağan bir toplantıydı. 11. Kongreden sonra tüzükte belirlenmiş yıllık olağan toplantısı olarak gerçekleşti, ama olağan koşullarda gerçekleşmedi. Olağanüstü özellikler taşıyan bir dönemde gerçekleşti. Bu olağanüstülüğü, Kürdistan'ın dört bir yanında yaşanan direniş ve o direnişi başarıya götürecek kadro, yönetim gerçeğine duyulan ihtiyaç oluşturuyordu. Dolayısıyla toplantının esas gündemini daha çok bu hususlar oluşturdu.

Normal olağan bir yıllık değerlendirme toplantısının ötesinde ideolojik-örgütsel duruşu, öncülük sorunlarını, daha özel olarakta tabi kadro ve yönetim sorunlarını, Önderlik eleştirileri temelinde derinliğine tartışma ve çözüm üretmekle yükümlüyü. Öylede oldu. Toplantıya damgasını kadro ve yönetim sorunları vurdu. Önderlik eleştirilerini, devrimci pratiğin dersleri temelinde daha derinlikli olarak anlama, oradan dersler çıkartarak, gerekli düzeltmeleri sağlamak nasıl olur sorusuna bütünlüklü çözüm arandı. Parti olarak çözüm yolu açıldı diyebiliriz. Zaten Önderlik değerlendirmeleriyle açmıştı. Bütünlüklü tartışmalarda da bunun ne anlama geldiğini görmek, bilmek, ön açmak, öngörülü olmak zor değil, bu toplu tartışmalarda gerçekleşiyor. Fakat Önderliğin belirlemeleri, parti bütünlüğünün çözüm yolunu görmesi, göstermesi yetmiyor. Bireysel düzeyde bunun özümsemesi gerekiyor, bireylerin böyle bir çözüm mü kendi kişiliklerinde yaratmaları gerekiyor. Nihayet yönetim, kadrolardan bireylerden oluşuyor ve doğru, yeterli yönetim olup olamamak, bireylerin çözüm gücü olmasına bağlı oluyor. Bireyler Önderlik çizgisi temelinde kendilerini çözüm gücü haline getiremezlerse, örgüt istediği kadar ön açıcı, yol gösterici olsun, çözümü

yaratıcı olsun, bu kâğıt üzerinde kalıyor. Toplantı kararları olarak kalıyor, pratiğe yeterince geçmiyor. Hata ve yetersizlikler pratiğin belirleyeni oluyor. Böylece yetersiz pratik, yarım pratik, eksik pratik, dahası pratikleşememe ortaya çıkıyor. Aslında biraz biz durumumuzu kabul edilir göstermek için buna “yarım pratik” dedik. Önderlik “yüzde bir” dedi ve o da elimizden gitti. Yaklaşım olarak işte durumumuz çok kötü değil diye inandırmaya çalışıyorduk kendimizi ama, Önderlik oraya da nokta koydu. “Yarım filan değil, ancak sıfırın üstünde” dedi. Bu tabi ki çok ciddi bir durumdur.

Şimdi bu bakımdan eğitimin temel konusu şudur; doğru kadro olmak, yeterli yönetim olmak. İyi pratik yapıyor olsaydık burada olmazdık. Ne yapardık, devrim yapardık, yoğun pratik içinde olurduk, başarıdan başarıya koşardık ve bunun koşulları, imkânları da vardı. Bunu sadece biz değil, herkes değerlendiriyor, bütün dünya söylüyor. İçinde bulunduğumuz süreçte Kürtler ve Ortadoğu halkları açısından, özgür ve demokratik yaşama doğru yürümede, ciddi fırsatların ve imkânların oluştuğunu herkes kabul ediyor. Bunun merkezinde de Kürdistan bulunuyor. Osmanlı sisteminin hâkim hale gelişinden bu yana ilk kez Kürtler, Kürdistan -sadece bölgeselde değil- küresel düzeyde bu denli etki yapan, insanlık açısından önem arz eden bir noktaya geliyor.

Bu biçimde tarihsel geçmişle aslında bütünleşiyor. Özgür bir toplum olarak yaşayan, var olan bir düzeye doğru yürüme; Kürtleri, Mezopotamya’da yaşayan insanları, toplumları, insanlık için çok önemli, belirleyici ve öncü bir konuma getiriyor. Zaten toplumsal tarihin böyle oluştuğunu, bu temelde geliştiğini biliyoruz. Bu durumu, son birkaç on yılda ortaya çıkan bulgular temelinde, tarih bilimi daha fazla kanıtlıyor, ispatlıyor ve herkeste kabul ediyor. Birçok emperyalist kesimler, değerlendirmeleri kendi çıkarları doğrultusunda yontmaya çalışsalar da, yine de bu tarihsel gerçeği kabul etmek durumunda kalıyor.

Demek ki, son birkaç yüzyılda şekillenen, son yüz yılda da, inkâr ve imha temelinde, Kültürel Soykırım Rejimi olarak yaşanan durum ortadan kaldırılıp, değiştirilir ise, bambaşka bir küresel duruş, toplumsal bir duruş ortaya çıkıyor. Kürdistan insanlık tarihinde oynadığı rolün bir benzerini, bugün özgürlük mücadelesinin, demokratik toplum mücadelesinin çok fazla ihtiyaç haline geldiği; kapitalist modernite sisteminin, özgür insanı ve toplumu yok etmek için her türlü saldırıyı yaptığı bir ortamda, yeniden öncü düzeyde oynuyor.

İnsanlık için yeni bir yol çizen, gelişmenin yolunu açan bir konum kazanıyor. Bu gözle görülebilecek kadar açık ve herkesin de kabul ettiği bir durum.

Günümüzde büyük atılımlar yapmak için uygun imkânlar, fırsatlar her zamankinden daha fazla var. Kürdistan'ın dört bir yanında, çelişkili ve çatışmalı bir durum yaşanıyor. Böyle bir durumda başarılı olmak için, daha doğru ve daha derin anlayan, daha cesur ve fedakâr davranan, daha planlı ve örgütlü çalışan bir öncülüğü ihtiyaç duyuluyor. Başarı böyle bir öncülüğe bağlı. Bu konuları tartışmak istememizde, böyle başaran bir öncülüğün olmamasından kaynaklanıyor.

Günlük mücadele, aslında onu iyi takip eden birileri için en büyük okuldur. Ne doğru oluyor, ne yanlış oluyor, ne yapılması gerekiyor, ne yapıldı, ne yapılmadı, yapılması gerekenler neden yapılmadı, yapılanlar ne kadar doğru yapıldı, ne kadar hatası var, eksikliği var? Bunları sorgulayabilen, anlayan, bu anlamda bir anlayış gücü kazanan kişi, en ileri düzeyde kendini eğitmiş, her türlü görev ve sorumluluğu başarıyla yapmaya hazır hale gelmiş demektir. Onun içinde her halde Kürdistan'da bu gün yaşanan mücadelenin yakıcılığı, derinliği, zenginliği, içerdiği tecrübe gücü kadar veri, başka yerde yoktur.

Bir İmralı mücadelesine bakalım, gerillanın mücadelesine bakalım, yediden yetmişe bir halkın direnişine bakalım, yurtdışında o kadar farklı ortamlarda insanların yurtseverliğine, emeğine çabasına, gayretine bakalım. Çocukların, gençlerin, kadınların gösterdiği cesarete, fedakârlığa bakalım. Şimdi bütün bunlar birer gerçektir. Her türlü etkiyi derinliğine yapabilecek kadar güçlü gerçekler. Bundan anlamamak olur mu? Ben bunları bakıyorum ama hiçbir şey çıkaramıyorum diyebilir miyiz? Öyle dersek o zaman, biz baştan kendimizi saptırmış oluruz.

Neden eğitim yapma gereği duyuyoruz, neden bu kadar okul kuruyoruz? Neden sıkışınca "eğitim eğitim" diyoruz? İşte bu nedenledir. Ciddi tarihsel görev ve sorumluluk var, büyük imkânlar ve fırsatlar oluşmuş, kalıcı, sonuç alıcı özgürlük hamleleri yapmak için ortam son derece uygun. Fakat bütün bunları yapmak için, bu gerçekleri gören, derinliğine anlayan, kendini bu temelde örgütleyen, planlayan, yürüten bir örgütlü öncülüğe ihtiyaç duyuluyor. Böyle bir durum olmadan, söz konusu fırsatlar, imkânlar, koşullar kendiliğinden bir gelişme yaratmıyor, herhangi bir sonuç vermiyor. Belki

ortamı biraz bunlara açık tutuyor ama, kendi başına özgürlük hamlesi yaratanda olmuyor. Eğer planlı, örgütlü bir öncülük müdahalesi olmazsa; koşullar, imkânlar, fırsatlar doğru ve zamanında, yeterli değerlendirilmezse; ortaya çıkmış mevcut imkân ve fırsatlar karşı saldırılarla yok edilmeye açıktır

O halde gerçek böyle ise, mevcut koşulların, imkân ve fırsatların heba olmaması için ne gerekiyor? Durdurmayı ya da geriye götürmeyi ortadan kaldırarak, ona imkân vermeyecek, devrimin kaderini belirleyecek bir örgütlü öncülüğe, planlı mücadeleye ihtiyaç var. Bu olmadan mevcut koşullar ne kadar elverişli olursa olsun, fırsat ve imkânlar ne kadar çok olursa olsun, kendiliğinden özgürlük hamlesini gerçekleştirmek, Demokratik Toplum, Demokratik Ulus İnşasını sağlamak, kesinlikle mümkün değildir.

Önderlik talimatlarla gerçeğin böyle olduğunu çözümledi ve önümüze koydu. Merkez Komite toplantımız bu temelde tartıştı, değerlendirdi ve büyük devrimci hamlelerin gerçekleşebilmesi için, kadro ve yönetim sorununun, Önderlik çizgisi temelinde geciktirilmeyen, çözülmesi gerektiği gerçeğini tespit etti. İçinde bulunduğumuz koşullarda devrim yapmak, ihtiyaç duyulan devrimci öncülüğü, ideolojik-örgütsel düzeyi açığa çıkartmak, onun kadro duruşunu ve yönetim tarzını özümsemek, pratikte uygulamaya hale gelmek, devrimin başarısını sağlayacak büyük bir hazırlık yapmak eğitimlerimizin özünü teşkil etmektedir. Eğitime katılan kadro topluluğu böyle bir duruma gelirse, öncülük yetersizliği sorunu çözülmüş olur. Eğer gerçekten ihtiyacı karşılayacak düzeyde ve Önderlik eleştirilerini cevaplayacak bir temelde kadro duruşu ve yönetim sorunu çözülürse, mevcut eğitim devrelerinin gücü, içinde bulunduğumuz koşullarda güçlü bir devrimsel hamle yapmamız açısından yeterlidir.

Neden Eğitime İhtiyaç Duyuyoruz?

Neden eğitime ihtiyaç duyuyoruz? Niye buraya geldik? Bu sorular önümüzde duruyor. Dikkat edilirse sorunlarımız ve görevlerimiz var. Birincisi, süreç açısından önümüzde başarmakla yükümlü olduğumuz tarihi görevler var. İkincisi, içimizde bu görevleri başarmamızı engelleyen sorunlar var. İdeolojik sorunlar, örgütsel sorunlar var. PKK Hareketi olarak, Apocu Hareket olarak ilkeleri, amaçları olan bir hareketiz. Öyle muğlak, her şeye açık, taraf olmayan bir hareket konumunda değiliz. Bir Önderlik hareketiyiz ve Önderlik

demek, yaşam bakış açısı ve ilkeleri demektir. Demek ki partimizin, yaşamı bir ele alışı, bir bakışı var; bu temelde ortaya çıkardığı ilke ve ölçüleri var. Bu ilke ve ölçülere göre olanı bünyesinde kabul ediyor ve ona kadro, üye, mensup diyor. Yani içine herkesi kabul etmiyor, her isteyen giremiyor. Ancak bakış açısını bütünleştirdiğinde, hareketin öngördüğü ilke ve ölçüleri benimseyip, özümseğinde katılabiliyor, mensup olabiliyor. Yoksa "ben PKK'liyim" diyen herkes PKK'li değildir. -Gerçi son zamanlarda bu fazlasıyla böyle- Fakat işin kuralı kesinlikle böyle değildir, mevcut yaşanan bir sapmadır, aslında tasfiyeciliktir. Bu anlamda tasfiyeciliğin etkilerini hala aşamadık. Zaten yeterince partileşemeyen, hep parti dışılıkların yaşandığı, partileşmede sorunlu olunan bir durum söz konusuydu. Birde buna Uluslararası Komplonun baskıları, saldırıları ve o ortamın oluşturduğu tasfiyeci saldırılar eklenince, parti bilincinde, anlayışında çok ciddi bir savrulma ortaya çıktı.

"Ben PKK'liyim" diyen PKK'li midir, değil midir? PKK'li olmak için "ben PKK'liyim" demek yetiyor mu, yetmiyor mu? Yetmiyorsa o zaman ne gerekli? Bu konuda net olmamız gerekiyor. Çünkü muğlaklık çok tehlikelidir. Oysa mevcut durum irdelendiğinde -düşüncede kabul edelim ya da etmeyelim- pratikteki durum belirttiğimiz gibidir. Kendine PKK'liyim diyen herkes PKK'li olabiliyor. Onun ilkelerimi var, şartlarımı var, anlayışımı var, görevlerimi var umurunda bile değil. Bu durum örgütsel bakımdan tam bir oportünizmdir. Örgütsel anarşizm ve kargaşa olarak Rus devriminde Menşevizim ya da Martonculuk çok tartışılıyor. Günümüzde bizde de partileşme konusunda yaşanan tamı tamına budur. Adı böyle konmuyor ama gerçeklik tümüyle böyledir. O halde, bir ilke ve ölçü hareketi olarak, PKK ile uyuşmayan yanlarımız var, buna ters düşen anlayış ve davranışlarımız var.

Günümüzde Parti içinde en az önemsenen ideolojik-örgütsel duruştur, ideolojik-örgütsel mücadeledir. Sınıf ve cins mücadelesi yürütmek, Önderlik zorlaması olmazsa hemen gündemden kaldırılacak. Durum böyle olunca, tasfiyecilik buradan da vurmak istedi. Önderliğin geçmişte geliştirdiği bazı mücadele yöntemlerini anormal bulduk, yanlış bulduk, hemen defterimizden sildik, kendimize göre yeni bir parti ve yeni ölçüler oluşturmaya gittik. Demek ki içten içe aslında karşıyız. Tersinden ele alıyoruz, fırsat olsa PKK'yi ters yüz etmeye hemen hazırız. Fırsat bulamadığımız için işleri zorlanarak yürütüyoruz. Eğitimler neden sonuç vermiyor? Çünkü Ön-

derliğin ele aldığı gibi ele alınmıyor. Bir ideolojik-örgütsel mücadele olayı olarak görülüyor, ondan dolayı sonuç vermiyor. Bunların düzeltilmesi gerekiyor.

İşte bunun için eğitime ihtiyaç duyuyoruz. Eğer biz bir Önderlik hareketi olmasaydık, yaşama cevaplar oluşturan, ilke ve ölçülere sahip bir hareket olmasaydık, eğitim diye bir şeye ihtiyacımız olmazdı. Neden? Çünkü zaten bir şeyde birleşme gibi bir duruma ihtiyacımız olmazdı ki, onu yaratmak için kendimizi eğitelim, anlayış birliği sağlamaya çalışalım. Bunlara ihtiyacımız olmazdı. Dikkat edelim bazı örgütler, hareketler var, hiç eğitim yapmazlar, eğitime ihtiyaç duymazlar. Neden? Çünkü onlar bizim gibi bir örgüt değiller, yaşam felsefeleri yok, ilke ve ölçüleri yoktur. Daha doğrusu yaşam felsefesi ve ölçüleri olan bir sistemin içindeler, zaten onlara o sistem gerekli olan eğitimi veriyor ve dolayısıyla kendilerinin öyle bir şeye ihtiyaçları kalmıyor. Sonuçta sistemin verdiği eğitim onlara yetiyor ve Türkiye’de devlet bunu rahatlıkla yapıyor. Devlet sistemi esas alan örgütler, hareketler için öyle kendilerini çok fazla eğitmeye ihtiyaçları yoktur. Zaten bir kişi anasından doğar doğmaz devlet eğitmeye başlıyor. Anasının-babasının adından önce devletin hükümetin adını öğretiyor.

Peki, PKK’de neden bu kadar eğitime ihtiyaç duyuluyor? Çünkü PKK öyle bir sisteme bağlı değil, kendisi ayrı bir sistemi, alternatif bir sistemi öngörüyor. Demokratik Toplum, Demokratik Ulus sistemi yaratmayı amaçlıyor. Dolayısıyla yaşama bakış açısı farklı, yaşam ilke ve ölçüleri farklıdır. Bu hareket farklı insan ve toplum istiyor, işte bu değişiklikleri, farklılıkları yedirmek için, PKK’nin yaşam ilke ve ölçülerine göre bir kişilik haline gelebilmek için, eğitime ihtiyacımız oluyor. Bundan dolayı kendimizi eğitmemiz gerekiyor, en genel ifadeyle insan bunu söyleyebilir.

Diğer yandan tarihi imkân ve fırsatlarla yüz yüzeyiz, başarmamız gereken görevlerimiz var. Bunları başarabilmekte olağanüstü kişilikler istiyor. Sıradan bir kişilik, sıradan bir yurtseverlik, devrimcilik, sosyalistlik, böylesi tarihsel bir süreçte, Özgürlük Mücadelesini geliştirmek, özgürlük devrimini ilerletmek için yetmiyor. Gerçekten de her şeyi öncesinden öngörebilen, derinliğine anlayabilen, doğru tarz, üslup ve tempoyla pratikleştirebilen olağanüstü bir kişiliğe, öncü militan kişiliğe ihtiyaç duyuyor. Böyle kişilikler olabilmek için de eğitime ihtiyaç duyuyoruz. Mevcut haliyle duruşumuz bunu yapmaya yetmiyor. Önder Apo *“pratiğiniz yüzde birdir”* dedi. Demek

ki yüzde doksan dokuz işlevsiziz, imkân ve fırsatları heder ediyoruz. Bu böyle olmaz. Bu duruş böyleyken, kendimize öncü militan diyemeyiz. Ancak yüzde biri, yüzde yetmiş seksene çekersek, öncü devrimci militanlığımızdan söz edilebilir, Apocu kişiliği, parti kişiliği kazanmışız denebilir. Bu durumun kendisi ciddi eğitim sorunumuzun, ciddi eğitim ihtiyacımızın olduğunu gösteriyor.

Önder Apo, *“kapitalist modernite sistemi toplum kırım sistemidir”* dedi. Kürdistan’a son yüz yılda dayatılan bir Kültürel Soykırım rejimi var. Toplum kırım, soykırım düzeyinde yürütülüyor. Toplum kırımında, Kürde dayatılan soykırımında merkezinde beyinsizleştirme var, düşüncesizleştirme var. Buna, 70’lerin ortasında Önder Apo *“beyinsel sömürgecilik”* demişti. Son savunmalarda *“zihniyet kırımı”* diyor. Aslında Kültürel Soykırımın merkezinde bu var. Fiziki soykırım canlılığı yok ederken, Kültürel soykırım düşünceyi yok ediyor. Kendi gerçeğini göremeyen, kendisi için düşüneyen, özgür yaşamı anlamayan ve yaşam iradesi gösteremeyen insan ortaya çıkarmayı öngörüyor. Başkaları için düşünen, başkaları için yaşayan, başkaları için çalışan köle, hizmetçi, tümüyle teslim olmuş, başkalarının olmuş bir zihniyet durumunu, kişiliğini ortaya çıkarmayı öngörüyor. Kapitalist modernitenin dayattığı toplum kırımın özü budur. Buna dayanarak toplumları, insanları yönetmek istiyor. Yönetim gücünü böyle bir saldırıyla, tahakkümle, egemenlikle çok daha fazla güçlendirmek istiyor. Geçmiş devletçi sistemlerin deney ve tecrübelerinden çıkardığı derslerle, kendisini böyle bir düzeye getirmek istiyor. Toplum kırım demek aslında zihniyet, duygu, ruh yitimi demek, başkalaşımı demek, köleliği, sömürgeciliği demektir. Kültürel soykırım bunu çok daha ağır bir biçimde yapıyor. Kendi dilinden de, kültüründen de, toplumundan da uzaklaştırma biçiminde yapıyor. Toplum kırım aynı dil, kültür içerisinde bir duygu, düşünce tahakkümü yaratmayı öngörürken, Kültürel Soykırım ulusal kültürel değerler bakımından da dil, kültür olarak asimile olmayı, kırım yaşamayı, başkalaşmayı getiriyor. Şimdi böyle bir saldırıya maruz kalıyoruz.

Günümüz insanlığı, kapitalist modernitenin bu temelde saldırısı altındadır. Kürt Halkı, soykırım rejiminin böyle bir vahşi saldırısı altındadır. Bütün bunlar her şeyimizi etkiliyor. Bütün yaşam sistemi, eğitim, dil, kültür her şey toplum kırma, soykırıma göre örgütlenmiş. Değirmen taşının buğday öğütmesi gibi mevcut sistemde, insan öğütmeye, kendine göre un yapmaya, yeniden şekillendirmeye

ye çalışıyor. İnsanlık böyle bir saldırı altında, baskı altında. Duygu, ruh, davranış her bakımdan yirmi dört saat saldırıya maruz kalıyoruz. Her şeyimiz egemen sistemin ihtiyacına göre, çıkarına göre şekilleniyor. Onu duyan, onu düşünen, onu bilen bir konuma geliyoruz. Buda tabi ciddi bir mücadeleyi, bu saldırılara karşı her zaman çok yönlü bir direnişi ve böyle bir direniş mücadelesi temelinde de kendini yeniden yaratmayı, değiştirmeyi gerektiriyor. İşte kişilik devrimi denen olay burada ortaya çıkıyor. Önder Apo'nun kişilik devrimi olarak, zihniyet devrimi olarak, vicdan devrimi olarak tanımladığı süreçlerin esasını işte bunlar oluşturuyor.

Kapitalist modernitenin toplum kırımına, inkâr ve imha sisteminin kültürel soykırımına karşı yurtsever, halk sever, özgürlükçü, paylaşımcı, demokrat, kendi özgür geleceğini görebilen, onu planlayıp yürütebilen, bilinçli ve örgütlü insan haline gelebilmek için, bütün bunlara karşı mücadele etmek, direnmek gerekiyor. Bütün bu özellikleri edinecek bir kişilik devrimini gerekli kılıyor. Dikkat edilirse PKK devriminin özü, aslında kişilik devrimi oluyor.

Önder Apo değerlendirmelerle buna ulaştı. Tabi Kürt sorunun çözümü için askeri çözüm, siyasi çözüm, siyasi sistem olma, devlet oluşturma aşamalarından geçildi. Demokratik Ulus, Demokratik Toplum çözümüne gelindi. Öyle siyasi çözümle, askeri çözümle, devlet kurarak bireylerin ve toplumların özgür olmadığı ortaya çıktı. Bunun için milyonlarca şehit veren toplumlar, tekrar eskisine, hem de daha kötü bir biçimde döne bildiler. Böyle bir durumda çözüm olarak Önder Apo, *“demokratik, ekolojik, kadın özgürlükçü paradigma”* temelinde bir demokratik toplum, demokratik ulus oluşturmaya ön gördü.

Eğitimimiz bir mücadele eğitimi. Genelde dışta süren mücadelenin içindeki parçasıdır. Dışta siyasi-askeri alanda düşmana karşı yürütülen mücadelenin, kendi içimizdeki düşman etkilerine karşı, ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi boyutudur. Demek ki eğitimi, bir mücadele olgusu olarak ele alacağız. İçimizdeki düşman etkilerine karşı, bir iç mücadele, sınıf ve cins mücadelesi, nefis mücadelesi, kendini terbiye etme mücadelesi olarak ele alacağız. Eğitim tepeden tırnağa mücadele olacak, öyle mücadelesiz, pasif, sadece bilgilenmeyi içeren bir eğitimi ön görmeyeceğiz. Bazen bu tarzda ön görülmüyor, oraya çekiliyor, bu yanlıştır. Onun için yeterli bilinç edinemiyoruz, onun için öğrendiklerimizi hayata geçiremiyoruz, pratikleştiremiyoruz. Eğitimi ciddi bir pratik mücadele gerçeği olarak görür-

sek, o zaman her türlü sonucu alırız, kıran kırana bir mücadele yürütebiliriz.

Siyasi-askeri mücadelede başarı, ideolojik mücadelenin başarısına bağlıdır. PKK'deki gerçeklik böyledir. Büyük Önderliksel çıkış olmasaydı, hiç sözde olmazdı, eylem de olmazdı. Büyük zindan direnişi olmasaydı, ideolojik zafer kazanan ne gerilla olurdu, nede serhildan. Zindanda direnemeyenlerin haline bakın; 'Kürdistan'ın lideriyim' diyenler, 'en büyük örgütüyüm' diyenler ne hale geldiler, sıfırı tükettiler. PKK ne yaptı? İdeolojik direniş ile zafer yarattı, zafer çizgisinde ideolojik mücadele yürüttü. İdeolojik mücadele olmadan ve orda zafer kazanılmadan, kesinlikle siyasi ve askeri mücadele olmaz. Kim ki PKK'yi siyasi ve askeri bir hareket olarak görüyorsa, o baştan yanlış içindedir. PKK'ye bakışını düzeltmesi ve doğru bir parti anlayışı edinmesi gerekir. Öyle bir şey bir defa, Önderlik gerçeğine terstir.

Önderlik gerçeği demek, felsefik-ideolojik boyut demektir. Eğer Önderlik felsefik ve ideolojik güçse, harekette bir önderlik hareketiyse, o zaman hareket ideolojik-örgütsel mücadele demek, her şeyi bununla kazanan hareket demektir. Doğru anlamamız, çarpıtmadan, kendimize göre partiyi yorumlamadan, Önderlik gerçeğine göre ele almamız lazım. Öyle ele aldığımız zaman görüyoruz ki, PKK'de mücadelenin, zaferin esası ideolojik ve örgütsel boyutudur, çizgi boyutudur.

Eğitimin esası da, ideolojik ve örgütsel mücadele yürütülmesi, kişide çizginin zaferini yaratması ve böylece ideolojik örgütsel zaferin kazanılmasıdır. Bunun kazanıldığı yerde, o kişi düşmana karşı her türlü siyasi ve askeri mücadele yürüten bir militan haline gelir. Ama kendi içindeki düşman etkilerini yenemezse, ideolojik-örgütsel çizgi bakımından düşmanı kendi içinde yenilgiye uğratamazsa, ondan ne siyasetçi olur, ne asker olur, ne propagandacı olur. Bireyler kendi içinde öyle bir mücadele yaşamazlarsa, daha köklü değişim ve dönüşüm nasıl ortaya çıkacak, zihniyet ve vicdan devrimi nasıl gerçekleşecek, kişilik devrimlerini nasıl yapacağız. Tersine var olan kişiliklerimizi biraz daha cilalayacağız, biraz daha maskeleyeceğiz, biraz daha demagoji yapma gücümüz artacak. O halde ya doğru çözüme gireceğiz, yada maskeleye derinleşecek, bunun başka yolu yoktur. Doğru yola girmez, doğru bir çözümleme gerçekleştirmezsek, ortaya maskeleye çıkar, başka hiçbir şey çıkmaz.

İsteyen ve gerçekten de bunu yaratma çabası içinde olan rahatlıkla gerçekleştirebilir. Bu noktada hiç kimse eksiklik var demesin. Eğer başarısızlık ve eksiklik varsa kendine bakmalı, bunun nedenini kendinde aramalıdır. Yoksa başka etkenlerde, başka yerlerde, kendi dışında aramamak lazım. Eğer biz doğru ve yeterli yaklaşım gösterirsek başarı için her türlü imkân var, ortam mükemmel, gerisi aslında bize kalıyor, öncüye kalıyor, öncünün işleri doğru yapmasına kalıyor. Eğer öyle olursa başarılı olacağız, işte böyle bir süreçteyiz.

Özgür Birey Olmadan Demokratik Ulus, Demokratik Toplum İnşası Olmaz

Demokratik toplum ve demokratik ulus inşasının merkezinde özgür birey var. Özgür birey olmadan, topluluklara dayalı özgür birey gelişmesi gerçekleşmeden, demokratik ulus, demokratik toplum inşası olmaz, olanda ayakta kalmaz. O halde demokratik topluluğa dayanan özgür birey, ancak özgür düşünceyle, ruh ve duyguyla oluşur. Yoksa özgür düşünceye ulaşmayan bir bireyin özgür birey haline gelmesi, özgürce davranabilmesi mümkün değil, işte buda kişilik ve vicdan devrimi demektir.

Önder Apo'nun askeri ve siyasi çözüm arayışından yola çıkarak geldiği nokta, kişilik devrimi, zihniyet ve vicdan devrimi oldu. En çok çaba harcadığı, en fazla önemseydiği, en büyük devrim olarak gördüğü budur. Zihniyet ve vicdan devrimi, PKK devriminin özü oluyor. Devrimci kazanımların kalıcılığının güvencesi, garantisi kişilik devrimi, zihniyet ve vicdan devriminin kendisi oluyor. Dikkat edilirse aslında kültürel soykırım rejimi karşısında sadece bir eğitime değil, zihniyet ve vicdan devrimine ihtiyacımız var, kişilik devrimine ihtiyacımız var. Aslında eğitim, nitel değişimler yaratma işi değil, sıradan bir değişimle gerçekleşen bir durum değil, reformist bir değişimle gerçekleşen ve sonuç alan bir durum değil, özünde kişilik, zihniyet ve vicdan devrimi oluyor. Radikal bir mücadeleyi, değişim-dönüşümü gerektiriyor. Bir devrimci değişimi, zihniyet ve vicdan düzeyinde, dolayısıyla kişilik bütünlüğünde gerçekleştirmeyi öngörüyor, ifade ediyor.

Tabi eğitimi de mutlak bir kavram olarak ele alamayız. Herkesin, her gücün, her toplumun amaçladığına göre değişen bir durum oluyor. Bir amacı gerçekleştirmeyi ifade ediyor. Farklı amaçlara göre farklı biçimler alıyor. Eğitimidir ama her eğitimden aynı sonuç çık-

mıyor ve eğitim sadece bir amaç için yapılmıyor. Yapanın amacına göre şekilleniyor.

Eğitim varlığımıza, özümüze, amacımıza göre olmayan; ruh, duygu, düşünce ve davranışlarımızın değiştirilmesi, düzeltilmesi; özümüze, varlığımıza, amacımıza uygun kılınması anlamına geliyor. Kendi gerçeğimize ters duygu, düşünce ve davranıştan; kendi gerçeğimize uygun, ona hizmet eden, duygu, düşünce ve davranış sahibi haline gelmeye kendini eğitime diyoruz. Tabi ki bu anlamda bir kişilik devrimi olarak görmemiz lazım. Aslında sınırlı, kısmi değişiklikler de olabilir, eğer kendi gerçeğimizden uzaklığımız sınırlı olursa, o zaman eğitimin gerçekleştireceği değişimde o düzeyde olur. Ama kendi gerçekliğimizle uzaklığımız sınırlı değil de köklü olursa, yüz seksen derece karşıtlığı bulursa o zaman ne gerekir? Devrimci değişim gerekir, kişilik devrimi gerekir, zihniyet ve vicdan devrimi gerekir ve bizdeki aslında bunu oluşturuyor. Neden? Çünkü toplum kırıma ve soykırıma maruz kalıyoruz. Soykırımın yarattığı, toplum kırımının yarattığı kişilikleriz Önderlik *“yara bere içinde olan kişilik”* dedi. Kendi gerçeğinden kopmuş, kendi gerçeğinden uzaklaşmış kişilik. Aslında kölede değil, köleden de öte bir kişilik, kölenin de bir kişiliği var, bu temelde olmak köleden de öteye gitmeyi ifade ediyor.

Kapitalizm öncesi yaşam sürecinde, kölelerin bir kişilikleri var, statüleri var. Zorla çalıştırılıyorlar ama fırsat bulurlarsa karşı çıkıyorlar, kendi istekleriyle o konumda değiller, baskıyla zorla öyleler. Ama toplum kırımla, soykırımla yaratılan kölelik ise öyle değil, isteyecek, benimseyerek, doğru bularak yapılıyor. ‘Zor’ burda içselleşmiş oluyor, düşünce asimilasyonuyla, kırımıyla, aslında kendi gerçeğine karşıtlık benimsenir hale, kabul edilir hale gelmiş olunuyor. Bu normal bir kölelik değildir, burda içselleşmiş, benimsenmiş bir kölelik var. Evet, başkasına göre iş yapma var da bunu kaba zorla değil de, zihniyet değişimiyle, zihniyet kırımla, gönüllü, istekli yapar hale gelme var.

Bu kölelik tabi eski kölelikten farklıdır. Demek ki, toplum kırımın, soykırımın yarattığı kölelik aslında geçmişteki köleliğin çok ötesinde, çok daha derin, çok daha içselleşmiş bir konumda olmayı ifade ediyor. Dolayısıyla da buna karşı mücadele sınırlı, dar olamaz. Bazı yönlerle, boyutlarla ele alınamaz. Ancak köklü değişiklikleri yapmakla, gerçekleştirmekle mümkün olur; bu da devrimci değişiklik demektir. Kişilik devrimi, zihniyet ve vicdan devrimi olarak tanımladığımız ve onlarla kast edilen aslında bu oluyor.

PKK’de Eğitim Başlı Başına Bir Devrim İşıdır

Demek ki bizde eğitim başlı başına bir devrim işi, devrimci değışikliğı öngören bir iştir. Eğitim gerçekliğine o halde bu temelde yaklaşmamız gerekli. Eğitimi öyle sınırlı, dar ele almamak lazım. “Olursa da olur, olmazsa da olur” biçiminde de yaklaşmamak gerekiyor. Olmazsa olmaz kabilinden ve bütünlüklü, derinlikli olarak görmek, bir kişilik devrimi olarak kesinlikle ele almak lazım. Kölelikten kurtulmak istiyorsak, özgür birey olmak istiyorsak bu ancak köklü bir kişilik devrimiyle olabilir, yoksa özgür kişilikle, köle kişiliğı uzlaştırarak, yarı yarıya bölüştürerek bu gerçekleşmez. Çoğunlukla yaşadığımız da bu oluyor. Eğitimi köklü bir değışim dönüşümü süreci olarak ön görmek, eğitim olayını devrimsel olarak ele almak yerine, böyle biraz cılalama, biraz geliştirme, “eskisi gibi olmasın ama, özgür kişiliğın gereklerine göre de olmasın, ikisini de içinde biraz barındırsın bize yeter” biçimindeki bir yaklaşımla ele alıyoruz böyle yaklaşıyoruz. Bu da orta yolcu kişiliğı, ikili kişiliğı, orta sınıf kişiliğini ortaya çıkarıyor. Düzenle devrimi iç içe birlikte yaşamaya çalışan, her ikisini de kişiliğında tutan, var eden bir durumu ifade ediyor. Böyle olmaz. Bu doğru ve yeterli bir eğitim değil. O halde doğrusu, yeterli olanı nedir? Köklü değışim dönüşümdür. Devrimci, radikal değışimi öngörmedir. Toplum kırımın, soykırımın öngördüğü, istediğı kişiliğın karşısını, özgür_ demokratik_ yurtsever kişiliğı ortaya çıkarmadır. O kişilik ruhuyla, duygusuyla, düşünce ve davranışlarıyla dolma, bunları bilme, bunları benimseme, beğenme, özümseme işidir. Tabi böyle olabilmek için de bilmek, benimsemek, özümsemek gerekiyor.

Kültürel soykırım rejiminde bu konuda öyle bir maskeleye var ki, ne özgürlükçü ne kölece bilinmiyor, çoğu zaman kölelik özgürlük sanılıyor. Zaten kapitalizmin, liberalizmin en büyük sahtekârlığı bu noktalardadır. En derin, kölelikten de öte bağımlılığı, özgürlük diye halklara sunuyor. Öyle yapıyor ki, her şeyi ters yüz ediyor. Kültürel soykırımda bu durum fazlasıyla böyledir. Toplum ve birey üzerinde kapitalist modernite sisteminin, kültürel soykırım rejiminin saldırısı bu kadar derin ve bütünlüklüyse, o halde buna karşı mücadele ve kendini eğitime de, bu denli derin, bütünlüklü ve devrimci olmak durumundadır. Kişilik devrimi dediğimiz bir bütünlüğü içermeli, derinliği içermeli başka türlü olmaz.

Ancak böyle yapılırsa alternatif bir kişilik, alternatif bir toplum, alternatif bir sistem haline gelir; böyle olunmazsa, yarım yamalak olmayı, kesinlikle mevcut olanın uzantısı olmaktan çıkamamayı ifade eder ve onunda çok fazla bir faydası olmaz. Bu nedenle bir; bu aldatmaya karşı gerçekleri görebilmek, neyin gerçekten özgürlük, neyin kölelik olduğunu doğru ayırabilmek, bu konudaki bütün yanıltıcı, aldatıcı söz ve davranışların ötesine geçebilmek lazım. İki; doğru olanı, özgürlükçü olanı benimsemek gerekiyor. Zaten bir şeyin doğruluğuna inanmak, ancak onunla yaşamın olacağına inanmak ve benimsemek anlamına geliyor.

Kapitalizm, öyle bir algı yaratıyor ki, gerçeğini görsen bile kendisini benimsetiyor. Cilalıyor, boyuyor, kendisini daha güzel göstermeye, daha kabul edilir, yaşanır, benimsenir hale getirmeye çalışıyor. Bu bakımdan özgürlükçü olanı, toplumsal olanı benimsemek önemlidir. Benimsemekte yetmez, birde özümsemek lazım. İlke ve ölçüler temelinde bir düşünce ve yaşam sistemi oluşturmaya, bir kişilik şekillendirmeye, kişiliği örgütlü kılmaya ihtiyaç var. Kişilik devrimi yapmaya, kişilik devrimini pratikte gerçekleştirmeye ihtiyaç var ve bu açıdan özümseme de çok önemlidir. Yarım yamalak yaklaşımlar söz konusu olabiliyor. Köklü bir değişim dönüşüm olmadan, iç içe, özgürlükçü olanla, köle olanı yaşamaya çalışma, onları yan yana tutma fazlasıyla yaşanabiliyor. Eğer köklü bir özümseme gerçekleşmezse, devrimsel bir değişiklik olmazsa özgürlükçü bir kişilik ve duruş gelişmiyor.

Demek ki eğitim aslında yeniyi, doğruyu, güzeli görmenin yanında, mevcut iktidarcı devletçi sistemin, kültürel soykırım rejiminin, kapitalist modernite sisteminin ruh, duygu, düşünce ve davranışta kişiye yedirdiklerine karşı, bir mücadeleyi ifade ediyor ve birinci şartı budur. İkinci şartı da, gerçekten de toplumsal özgürlüğe, demokrasiye dayanan, paylaşımcı, eşitlikçi, politik-ahlaki toplum ilkeleriyle donanmış bir kişiliği ortaya çıkarmayı, bu özelliklerle kişiliğini yeniden yaratmayı, yeni bir kişilik inşa etmeyi gerektiriyor.

Demokratik Toplum ve Demokratik Ulus ancak özgür birey üzerinden inşa olur. Özgür kişilik ancak Demokratik Ulus inşa edebilir. O halde özgür kişiliğe dayanmayan bir Demokratik Ulus ya da, Demokratik Toplum İnşası olmaz. Demek ki, eğer devrimin özü Demokratik Ulus, Demokratik Toplum İnşasıysa, onunda merkezinde özgür kişilik inşası var. Her türlü kölelikten kurtulmuş özgür kişiliğin inşası, bu Demokratik Ulus ya da toplum inşasının merke-

zinde yer alıyor. Kişilik devrimi olmadan, Demokratik Toplum, Demokratik Ulus devrimini gerçekleştirmek mümkün değil, bunlar iç içe, birlikte ve bütünlüklüdür. Bir birinden kesinlikle uzak değil, kopuk değildir.

Eğitim, en genel anlamda; iş yapmaya hazır hale gelmek, kendini iş yapmaya hazırlamak, olarak tanımlanabilir. Parti eğitimi de, partinin işlerini yürütmeye kendini hazırlamak olabilir. Duygu olarak, düşünce olarak, beceri olarak parti görevlerini, işlerini başarıyla yapar konuma kendini getirme ve özgür kişilik inşasına eğitim diyoruz. Başka bir anlamı yok, anlamı budur önemi de bu noktalarda ortaya çıkıyor. Demek ki, eğitimle iş yapma arasında, görev yürütme arasında, pratik arasında kopmaz bir bağ var. Eğitim pratikten, işten kopuk bir şey değil. Daha genel ele alacak olursak, aslında yaşamı öğrenmeyi eğitim olarak tanımlayabiliriz. Bir çocuğun eğitimi bunu içeriyor mesela. Esas eğitim olarak o da ele alınıyor. Yaşamı ve iş yapmayı öğrenme, kendini yaşamı yaratmaya, iş yapmaya hazır hale getirme. Onun duygu, düşünce ve beceri gücünü kazanma olarak eğitimi tanımlayabiliriz.

Bizde de, partili olma bilincine varma, halkın özgürlüğü, kurtuluşu için çalışmayı bir görev olarak bilme, bu işleri yapacak bir duygu gücü, düşünce gücü kazanmak için çalışma, araştırma, inceleme, teorik eğitimler bunu ifade ediyor. Ortaya çıkan düşünce gücünü başkalarına taşımak, bunun için çaba harcama, onu gerçekleştirmek için söz, hitabet, propaganda gücü kazanma, dil gücünü ortaya çıkarma, insanlarla bir olma, onları örgütleme, görev verme, yönetme, tanzim etme, örgütleme, bunların hepsi eğitimimizin amacı hatta kendisi oluyor. Bunları yapacak şekilde kendini eğitme, örgütleme ve yönetme gücü kazanma; onun için görevleri takip etme, görevlerin nasıl yürütüleceğine dair plan gücü kazanma; yapılacak işlerle iş yapacak kişinin uyumunu belirleme; insanlara görev verme, denetleme hepsi bu kapsamdadır

Önderliğin kendisini sürekli eğittiğini bilmek lazım. Başta her işi yapar konumda değildi, bütün bu işleri yapmaya hazır değildi. Görevler gündeme gelip kendini dayattıkça, o görevlerin gereğine göre kendini eğittiğini bilmek lazım. Parti sürekli olduğuna, parti işleri ve görevleri süreklilik içerdiğine göre, parti eğitimi de sürekli. Yaşam ve iş yapma sürekli ise, eğitim de sürekli. Tabi eğitimin moral, motivasyon, duygu boyutu var; düşünce, zihniyet, anlayış boyutu var; pratik iş yapma, beceri boyutu var. Bunlara moral eği-

tim deniliyor, ideolojik eğitim deniliyor, askeri-teknik veya mesleki eğitim deniliyor. Pratiğe geçti mi, insanı iş yapmaya hazırlama alanı bakımından eğitim kendi içinde ayrışıyor. Beceri kazandırıyorsa ona mesleki eğitim diyoruz, düşünce olarak hazırlıyorsa ona teorik, ideolojik eğitim diyoruz, moral veya duygusal olarak hazırlıyorsa ona moral eğitim diyoruz.

Burada önemli olan yaşam ve iş yapmayla kendini eğitime arasındaki kopmaz bağı anlamaktır. Yaşamın ve iş yapmanın eğitimle mümkün olduğunu, başarılı iş yapma ve doğru yaşamak için, ona göre kendini eğitmek gerektiğini anlamak önemlidir. Bu olmazsa, kendini bu temelde hazırlayıp, eğitmek olmazsa, yaşamda başarılı ve doğru pratikleşme olmaz. Ne kadar kendimizi görevler karşısında eğitirsek, o kadar yaşamı doğru, pratiği başarılı gerçekleştiririz. Kendini eğitmeden sürece giren takla atar, çöker. Hazırlıksızlık, anlamamazlık öyle ortaya çıkıyor ve bu da eğitimsizlik anlamına geliyor. Eğitimsizlik, yapacağı işe göre kendini hazırlamama anlamına geliyor. Öyle olup da ondan sonra işleri başarıyla yapan, görev yürüten olmak mümkün değil. Ancak ne kadar kendimizi eğitip, hazırlamışsak o kadar işleri yürütür olabiliriz.

Parti de kendine göre bir yaşam tarzı yaratmak olduğuna göre, alternatif bir yaşam tarzını ve bu temelde çalışmayı ifade ettiğine göre, sürekli bir kendini eğitime olayıdır. Önderlik gerçekliğinin sürekli bir eğitim gerçekliği olduğunu, kendine has özellikleri olan bir okul olduğunu biliyoruz. Her şeyi eğitime dayanarak yürüttüğü tartışmasız. Ne kadar eğitim o kadar doğru yaşam ve başarılı pratik olduğunu bilince çıkarmak önemli oluyor. Eğitimsiz yaşam ve mücadele adına hiçbir şey yapılamayacağını bilmemiz lazım. *"Parti öncülüğü olmadan Kürdistan'da yaprak bile kıpırdamıyor,"* dedi Önderlik. Parti öncülüğü demek, iş yapmaya hazır hale gelmek demektir. Halkın işlerini, devrimin işlerini, ulusal-demokratik işleri yapmaya hazır hale gelmek demektir. Parti öncülüğü bunu ifade ediyor.

Demek ki, eğitim olmadan hiçbir şey yapamayız. Kürdistan'da özgürlük adına, mücadele adına hiç bir şey yapamayız. Ancak kendimizi eğittiğimiz oranda bunları yapabilir, dolayısıyla pratikleşebilir, pratikte iş yapıp başarı kazanabilir, bir pratik birikim ortaya çıkarabiliriz. Çünkü bunlardan duygu olarak kopuş var. Kültürel soykırım rejiminin, sömürgeci rejimin ve ona teslim olmuş ajan yapının, duygu olarak toplumu bu gerçeklikten koparma durumu var. Onun için her şeyden önce, yeni bir duygu, ruh hali, moral dü-

zeyine ihtiyaç var. Böyle bir şeyle beslenmeden ne kendini eğitebilir, ne de iş yapabilirsin.

Diğer yandan güçlü bir düşünce eğitime, anlayış kazanmaya ihtiyaç var. Çünkü var olanın, düzenin tersine iş yapacaksın. Ne yapacağına, nasıl yapacağına dair elde hiçbir veri yok. Onu kendi bulacaksın, yaratacaksın. Bunu da kendini eğiterek yapabilirsin. Ancak eğitim bunu sağlayabilir. Anlayışını değiştirdiğin, yeterli kıldığın, söz konusu işleri, görevleri yapmaya kendini ikna ettiğin ölçüde iş yapabilirsin. Anlayış birliği olmadan ve ikna olmadan iş yapılamaz. Şimdi de onun sancılarını yaşıyoruz. İstedikçe kadar görev ver, yetki ver, zaman zaman da söylüyoruz "kendine görelilik oluyor." Doğaldır, bir insan kendi bildiğini uygular, bilmediğini nasıl uygulayacak. Mazlum arkadaş Önderliğe şunu demişti, "bunları biz biliyoruz, siz niye yazıyorsunuz ki?" Önderlik dedi; "*Bildiğimizi yazarız tabi, bilmediğimizi nasıl yazalım.*" İnsanlar bildiğini, ikna olduğunu, anladığını uygular. Öyle olmazsa uygulamazlar. Emirlerin, talimatların gereği yerine gelmez.

Kendi pratiğimizden çıkan sonuç olarak ifade edersek Kürdistan'da insanlar ikna olduğu kadar, özümsemişi, benimsediği kadar uyguluyor. Benimserlerse de ölümüne uyguluyorlar. Beceriklidirler, başarılı iş yapıyorlar. O konuda, "insan yapısı geridir, iş yapamıyor," görüşü kesinlikle doğru değildir. Onlar uydurma, düşman görüşü ve hakaret içeriyor. Ama biz de diyoruz iş yapamıyoruz, yapılamıyor. Niye yapamıyoruz? Demek ki, ikna olmuyoruz, anlamıyor, benimsemiyoruz. Onun için Önderlik pratikte iş yapılamayınca, doğru tarz bulunamayınca "*inancınızı gözden geçirin,*" derdi. Yoksa başka bir noksanlıktan kaynaklanmıyor. "*Demek ki, tam kendinizi ikna etmemişsiniz. Amaca tam bağlanmamışsınız. Tutku düzeyinde amaç bağlılığınız yok,*" diyordu Önderlik.

İdeolojik eğitimden kasıt aslında ikna yaratmaktır. Devrimin işlerine, devrimci yaşamın, özgürlükçü yaşamın, toplumcu yaşamın güzelliğine kendimizi, çevremizi inandırma, ikna etme işidir. İdeolojik eğitimden başka ne anlıyoruz ki? Çeşitli bilgileri edinmek ideolojik eğitim değildir, onlar teorik bilgi edinmeyi ifade ediyor, ideolojiyle bağı yoktur. İdeoloji aslında kendini ikna etme işidir. Özgürlükçü yaşama, devrim gerçeğine, öyle bir yaşam için mücadele etmek gerektiğine, o yaşamın yüceliğine ve güzelliğine bağlanarak, kendini buna ikna etmek demektir, başka bir şey değil. Bilincin

teorik bilgiden farklı olması da bundan kaynaklıdır. Teorik bilgi edinme ayrı, bilinç ayırır.

Bilinç ideoloji ile ilgilidir, diğeri davranış eğitimi, beceri eğitimidir. Beceri eğitim, yeteneklerimizi başarıyla pratikleşebilir hale getirebilmek, devrimin tarzını, yöntemini kazanabilmek, araçlarını yetkin kullanabilmek içindir. Propagandaysa, dilimizi yetkin kullanabilmek; savaşsa, askeri-teknik malzemeleri yetkin kullanabilmek; halkla ilişkilerse, halka uygun hitap edebilmek, halk karşısında doğru davranabilmek; yönetimse, insanları görevlendirip, yönetebilmenin yol-yöntemini, usulünü, üslubunu öğrenebilmektir. Bu da beceri eğitimi oluyor. Yeteneklerini pratikleştirme, iş ve görev karşısında etkin kullanabilme, görevleri başarmanın araçlarını, yöntemlerini doğru uygulama eğitimi oluyor. Buna meslek eğitimi, teknik eğitimde diyebiliriz. Askeri eğitimler bu kategoriye giriyor. Basın eğitimi diyoruz, siyasi eğitim diyoruz, örgütsel eğitim, propaganda eğitimi. Bunların hepsi yeteneklerimizi kullanma, görevleri başarmak için yöntem ve araçları yetkince kullanmayı ifade ediyor. Bu da parti işlerini yürütmenin önemli bir eğitim alanını oluşturuyor.

Mademki Önderlik gerçeği bir eğitim gerçeği, parti hareketimiz bir eğitim hareketi, parti tarihimiz aslında bir eğitim mücadelesi, eğitim çalışması tarihi ise, o halde bu tarih nasıl gelişti, hangi evrelerden geçti, nelerle, hangi yöntemlerle, araçlarla kendimizi eğittik? Nasıl kendimizi doğru yaşar ve parti görevlerini, halkın ve devrimin işlerini başarıyla yürütür hale getirdik? Bu konuda Önderliksel çıkıştan günümüze kadar geçen tarihsel evreyi bilmek lazım. Aslında bir boyutuyla parti tarihi böyle bir eğitim süreçleri, aşamaları tarihi oluyor. Burada önemli olan şu: eğitimsiz hiçbir işin olmadığı, her şeyin başında kendini eğitmek, hazırlamak geldiğidir. İş yapma yetisi kazanmanın hepsine bir eğitim diyebiliriz.

Bu başlangıçta nasıldı? Önderlik araştırma-incelemeyle, okuyup-tartışmayla işe başladı. Anlama, gözleme, bilgi edinme, onları yorumlama, okuyup inceleyerek doğru bilgilere ulaşma ile kendini eğitti. Demek ki Önderlik eğitiminin böyle bir boyutu var ve bunu bütün kadrolaşmanın temeli yaptı. Bilgi edinme ve bilgiyle bilincini kurma, o bilgiyi ideolojik bilince dönüştürebilme; bir inanç ve ikna haline getirebilme Önderlikte esastır. Baştan itibaren insanların devrim için, parti işleri için çalışır hale gelmesinde; bunun gerekli olduğuna, böyle yapmanın doğru, yüce olduğuna inandırmak, bunu

nasıl yapacağının bilincini edindirmekten geçiyor. İlk eğitimler böyle oldu. PKK çıkışı, sistemden-düzenlen kopma ve kendi yaşam ölçü ve özelliklerini yaratma çıkışı oldu. Her şeyden önce alternatif bir yaşam nasıl olacak, sistemden nasıl kopulacak? Sistemin yaşamı ve işlerinden kopmak ciddi bir iştir. Derler ya, "sudan çıkmış balık gibi oluyor" insanlar başta öyle bir duruma geliyorlar. Çünkü düzenin ölçü ve özellikleri içerisinde çıkma, ondan kopma ve yeni bir şey içine girene kadar ciddi bir yalnızlaşma, ayrışma yaratıyor.

Sistemde kendisine hizmet ettirebilmek için eğitiyor. Ruh, duygu, düşünce, davranış her şeyi şekillendirmek, kendine kazandırmak istiyor. Şimdi PKK'li olmak, alternatif bir yaşam ve çalışma içine girmek, onların hepsinden kopmayı, terk etmeyi gerektiriyor. Bu kopuş sadece dağa gelip gerilla olunca gerçekleşmiyor. Bazıları öyle de sanıyorlar, bu da büyük bir yanılgı. Tersine düzenin içinde, sistemin içinde de ondan kopmak mümkündü. PKK öyle başladı, hem de sistemin merkezinde, Ankara'da sistem yaşamın ortasında, ondan koparak alternatif bir yaşamı yaratmayı bildi. PKK böyle bir hareket. Yoksa oradan kaçıp dağlara çıkarak kendisini korudu, ayrı bir yaşama ulaştı dersek, PKK tarihini doğru değil, yanlış anlamış oluruz. Sistemden kopabilmek için şehirden, köyden, yaşam ortamından kopmak, dağa kaçmak gerekmiyor. Bu bir yanılgıdır, kesinlikle doğru değildir.

PKK'li olmak, alternatif bir yaşam kazanmak, onun için sistemin verdiği verili yaşam ve çalışmanın hepsinden kopmak, kesin bir kopuşu sağlamaktır. Öyle kopuş olmadan da PKK'li olunamıyor. Baştan itibaren de, alternatif yaşam duruşu olması buradan ileri geliyor. Bu da yeniye göre kendini eğitmeyi gerektiriyor. Düzenin verdiğinden tümünden kopuş söz konusu ise, eğitmenin burada iki boyutu ortaya çıkıyor; eski bildiklerine karşı mücadele etmek, onları mahkûm etmek, unutmak ve yenisini öğrenmek.

Bir kişi sistem yaşamı içerisine ne kadar çok girmişse, o kişinin partileşmesi, PKK yaşamının içine girmesi de o denli zor ve zahmetli oluyor. O kadar daha fazla eğitim, iç mücadele, çaba gerekiyor. Düzen etkilerini tümünden yıkmayı, aşmayı, gidermeyi gerektiriyor. Diğer yandan onun yerine partiye, Önderlik gerçeğine ait olanları koymayı gerektiriyor. Bu, daha fazla çaba, mücadele gerektiriyor. Bir kişi ne kadar fazla kapitalist modernite etkisine girerse, PKK'lileşmeye yaklaşmış değil, tersine uzaklaşmıştır. Bu biçimiyle de PKK, reel sosyalizmden ayrılıyor. Reel Sosyalizm ölçüleri neydi; kapita-

lizimde ne kadar çok ilerlersen, sosyalizmin temelleri o kadar çok gelişir. Tersine olduğu ortaya çıktı, bu görüş pratikte doğrulanmadı ve yanlış bir görüş olduğu açığa çıktı. PKK de başta öyle bir ortamdan çıktı, ama giderek kendisini doğru bir ölçüye, rotaya oturttu. PKK eğitimi için, düzen eğitiminden, yaşamından geçmenin gerekmediği, tersine öyle bir eğitimin daha zorlayıcı olduğu, daha fazla mücadele istediği ortaya çıkmıştır. Düzen eğitiminden bir kişi ne kadar uzak olursa, PKK eğitimini almaya o kadar açık ve yatkın olduğunu tarihsel süreç, gelişme bize gösterdi.

Eğitim olarak önemli aşamalardan da geçtik. Böyle doğmadık. Hep bir eğitim hareketi olduk, ama eğitim yaklaşımı, tarzı, biçimi hep aynı olmadı. Farklı stratejik dönemlerde eğitimlerin içeriği de farklı oldu, hedefleri de farklı oldu, araçları, yöntemleri de farklı oldu. Örneğin ideolojik dönem eğitimlerinin amacı, yeni bilinci edinmek, kendini ikna etmek, o bilinci propagandayla başkalarına taşır hale gelmek, o bilincin gerektirdiği yaşam ölçülerine girmekti. Bunun yolu yöntemi daha fazla teorik, daha çok ideolojik eğitim oldu. Araçları, yöntemleri okuyup-inceleme idi, araştırmaydı. Bunu bireysel ve grupsal düzeyde yapmaydı. Bunları tartışma ortamlarında, seminerlerde, grup eğitimleriyle evlerde yaptı, kütüphanelerde, yurtlarda, okullarda, derneklerde yaptı. O dönemde bütün bu alanları kullandı ve hepsini kadro eğitmenin, kendini eğitmenin bir alanı olarak az çok kullandı. En temel olanı evlerdeki grup eğitimi idi. Böylece yaşam iki boyuta indi: Bir, kendini eğitip hazırlamaktı. İki; çalışma, mücadele etme, propaganda etme, gençlik mücadelesi veya farklı mücadelelere farklı düzeyde katılma.

PKK'de 24 Saat Profesyonel Devrimcilik İlk Günden Beri Esastır

Yaşam ortamı bunların 24 saat yapıldığı ortam oldu. Önderlik geçen yıl "*24 saat gerillacılık*" dedi, arkadaşlar yeni bir şey söylüyor gibi öne çıktı. PKK, 24 saat devrimcilik üzerinden çıkış yapmış bir hareketti. Önderlik gerçeği buydu, partileşmesi böyleydi. Gerilla her zaman 24 saat mücadele halinde oldu, ama Önderlik gördü ki, ortaya çıkan gelişmeler, ateşkes ortamları, mevcut üstlenmelere dayanınca, 24 saat mücadele konumunda kalınmıyor, gevşeme oluyor, farklı duruşlar ortaya çıkıyor. Bu kaybettiriyor, kazanma imkânlarını ortadan kaldırdığı gibi, düşman saldırıları karşısında da kaybet-

meye yol açıyor. Onu önlemek için bir kere daha uyardı. Yoksa daha başlangıçta Önderliksel duruş, ilk gruplaşma, 24 saat profesyonel devrimcilik üzerinedir.

PKK bu anlamda da diğer örgütlenmelerden farklıdır. Bu boyutuyla reel sosyalizmden ilk günden koptu. Yine diğer Kürt hareketlerinden ilk çıkışta koptu. Onlar gibi hiç olmadı. Eski devletçi paradigma altında mücadele yürütürken de, örgütlenirken de böyle yürüttü. Kendine göre de bir ölçü geliştirdi. Bu günümüzde de devam ediyor. PKK'nin her şeyi değişmedi. 24 saat profesyonel devrimcilik ilk günden beri esastır, bugün de geçerli olan odur. Dikkat edelim, ondan uzaklaştıkça, işleri doğru yürütür olmaktan koptuk, başarılı iş yapamaz hale geldik. Demek ki, PKK'de ne değişiyor, ne değişmiyor onu da iyi anlamamız lazım. Hep değişimden, dönüşümden, yenilenmeden söz ediyoruz. Tasfiyeciler bunu, partinin ölçülerinin, özünün değişmesi olarak gündeme getirdiler. Öyle anlamamak gerekiyor. Değişenleri var, değişmeyenleri var. Baştan itibaren değişmeyen, daha çok kökleşen, sistemleşenleri var, ama rolünü doldurup eskiyen veya yanlışlığı ortaya çıkıp, değiştirilmesi gerekenler var. Değişimi tek boyutlu anlamak kesinlikle doğru değil. Tasfiyeciliğin yaptığıının da doğru anlaşılması gerekiyor. Gelişip, güçlendirilmesi gerekenleri, yok edilmesi gerekenler olarak ortaya koydu. Ters yüz etti.

İlk dönemin, birinci Stratejik Dönemin eğitimleri grup eğitimle-riydi, okuyup-tartışma üzerineydi. Bunu çok fazla yapıyorduk. Öyle ki, neredeyse teoriyi ezberler düzeyde eğitim vardı. İkna olma, pratikle çok bağdaştırılmadığı için, ne kadar çok teorik düşünce ezberlenirse, ancak o kadar ikna olma, ona bağlanma gerçekleşiyordu. Bize ait özgün olarak bilgi yoktu. Hep insanlığın, ezilenlerin, dünya genelindeki mücadele tecrübelerinden öğrenmeyi ifade ediyordu. Başta reel sosyalizm olmak üzere, ulusal kurtuluş hareketleri, tüm özgürlük hareketlerinin deneyimleri ve ortaya çıkardıkları teorik bilgiler, PKK için kendini eğitmenin araçlarıydı, bilgi miraslarıydı. Onlar olmasaydı veya onları esas almasaydık, kendini eğitecek, inandıracak, ikna edecek, yeni bir yaşam arayışına itecek başka bir şey bulamazdı. Bunun için bu tür tecrübe birikiminden öğrenmek, onları ifade eden kitapları okumak, grup olarak okuyup incelemek, tartışmak, temel kendini eğitme yöntemi-ydi. Bunlar her alanda oldu, uygulandı. Öyle ki, kendini eğitmeden PKK yaşamına katılınmazdı. Önemli olan bir husus budur. Çünkü alternatif bir yaşam,

öğreneceksin, kendine göre yaratamazsın ki. Bir de diğer yaşamdan kopacaksın, yeni yaşamı uygular hale geleceksin. Bu da ancak kendini eğiterek olur. Çalışma, iş yapmadan önce onu yapar hale gelmek, kendini eğitmek, doğru yaşayan ve iş yapan hale kendini getirerek pratiğe katılmak esas oldu.

Türkiye metropollerinde oldu, Kürdistan kentlerinde bu oldu. Partileşmeye giden süreçte yüzlerce parti okulu vardı. Her yerde kadroların kaldığı evler, onların okullarıydı. Yaşam ve eğitim ortaktı. Yine de öyle olmak durumunda. PKK'nin çıkışında bu var. Yaşam yeri ayrı, eğitim yeri ayrı olmaz. Bu PKK'de yoktur. Yaşamı yaratmayla, iş yapar hale gelme arasında hep bağ vardı. PKK bu bağı diyalektik olarak hep kurdu. 24 saat profesyonel devrimcilik yaşamda ve çalışmada gerçekleşti. Böylece yeni bir duruş, çalışma ahlakı, tarzı ortaya çıktı. Yeni bir eğitim tarzı da ortaya çıktı. Diğer yerlerdeki gibi hep okul düzeni, imkâna dayalı eğitim olmadı. Bir küçük bilgiyi bulmak için araştırdı, yorumlayarak bilgiler açığa çıkardı. Doğruluğuna inandığı kitaplardaki bilgileri edinmek için, yoğun bir okuma, inceleme, tartışma yürüttü. Böyle partileşildi. Şimdi parti okulları oluşmuş diyoruz, öyle değil tabi. PKK her zaman eğitim halindeydi. 1978,79'da partileşme süreci, bir boyutu pratik mücadele yürütürken, diğer boyutu eğitimdi. Eğitim daha fazlaydı, pratiği daha azdı. Eğitim de bir mücadeleydi, ideolojik mücadeleydi, kendini değiştirme-dönüştürme mücadelesiydi. Düzendan koparak Önderlik gerçeğini, çizgisini anlama, özümseme ve o temelde yaşamı yaratma mücadelesiydi. Bu da büyük bir çabayı, mücadeleyi gerektiriyor. Öyle bir anda, bir söz söylemekle gerçekleşmiyordu.

İkinci partileşme döneminin, gerilla döneminin eğitime, bununla birlikte askeri eğitim eklendi. Askeri eğitimin örgütsel boyutu var, tarz, teknik, taktik, komuta boyutları var. Bütün bunların hepsi eklendi. 79'dan itibaren, Siverek direnişi ve yurtdışına çıkışla birlikte, Filistin-Lübnan hattındaki hazırlık sürecinde, ideolojik askeri eğitimlerin birlikte görüldüğü, iç içe geçtiği eğitim okulları, sistemleri gelişti. Bunlara kamplar denildi, askeri kamp düzeni gelişti. Hem ideolojik, hem de askeri eğitimler görüldü. Oradan birlikler çıktı, birlikler bunu yapar hale geldi. Bu düzen giderek askeri akademilerin kurulmasına gitti. 86-87 kışında, 3. Kongre ardından, 1987 gerilla hamlesini başlatmak üzere Mahsum Korkmaz Akademisi (MKA) Önderlik sahasında kuruldu. Bir Önderlik Okulu olarak kuruldu.

87'den 92'ye kadar hem teorik, ideolojik eğitimler, hem de askeri eğitimler böyle bir akademik düzende, doğrudan Önderlik yönetimi altında gerçekleştirildi. Önemli bir okul düzenine geçti. Bu düzeyde askeri eğitim, kamp düzeni 79'dan itibaren Lübnan-Filistin sahasında da vardı. Gerilla duruşu ve eğitimi esas olarak böyleydi. Fakat kamplar düzenindeydi, değişkendi. Bir biçimi, sistemi ve sürekliliği yoktu. 86-87 kışından itibaren, MKA'nin kuruluşuyla gerçekleşen buna bir düzen, sistem verme, kamp düzeninden okul düzenine geçme ve bunu sürekli kılma oldu.

İdeolojik eğitimle askeri eğitim arasında amaç itibariyle aslında fark yoktur. İkisinde de esas olan yeni bir kişilik yaratma, kişilik devrimi yaptırma, kişiliğe özellik kazandırma, kişiliği değiştirmedir. Birisi ikna ederek, anlayış vererek davranış değişikliğine yol açıyor, birisi davranışları değiştirerek anlayış değişimine yol açıyor. Yani, çıkış noktaları farklı, ama ikisinin de amacı kişilik devrimi yaptırmaktır. Tabi askeri eğitimin teknik bilinç kazandırma boyutu da var, becerileri işletme boyutu da var. Ama ideolojik boyutları ortaktır. Askeri eğitimle, ideolojik eğitimi bir birinden kopuk ele almamak gerekli. Çıkış noktaları, yöntemleri farklı olsa da, yaratmayı hedefledikleri benzerdir. Bu nedenle birbirini tamamlayandır. İdeolojik-askeri eğitimleri birlikte görmek mümkündür. Ortak sonuç verir, gelişme yaratır.

92'den itibaren düşman saldırıları sonucunda MKA kapatılıp, iş yapamaz hale gelince, eğitim çalışmalarında farklı arayışlar gündeme geldi. Önderlik 93-94 kışından itibaren Parti Merkez Okulu'nu örgütledi. Askeri boyutu, pratik boyutu olmayan, ama askeri eğitimleri de teorik düzeyde görmeyi öngören okul düzeniydi. 93-94 kışından, 98 Ekimine kadar da böyle bir okul sisteminde çalıştı, mücadele etti. Eğitimleri yürüttü. Teorik düzeyde mücadelenin, hareketin sorunlarını çözdü. İnsanları anlayış düzeyinde, zihniyet düzeyinde, devrim görevlerini yerine getirebilir, başarabilir hale getirdi. O temelde kadro, komuta eğitimi yaptı, yürüttü. O eğitimin büyük katkıları oldu, ama pratik tarz kazandırma, üslup, tempo kazandırmada yeterli olmadı. Bunları tamamlamak üzere Kürdistan'da askeri okullar, yeni savaşçı temel eğitim alanları açılmaya çalışıldı. Kamplar, eğitim alanı olarak kullanıyordu, birlik düzeyinde eğitimler yapılıyordu. Yeni savaşçıların eğitimleri imkân olduğu ölçüde yapılıyordu. 93'ten sonra Botan'da, Behdinan'da ve diğer yerlerde kısmen, Önderliğin sahasında yapılamayan, MKA'nin kapatılmasıyla

yapılamayan eğitimlerin yapılması yönünde girişimler, kamp düzeni, okul oluşturmalar oldu. Bazı yerlerde okullar açılabilirdi. Bir süre devam ettiler. Bazı yerlerde kamplar oldu. Kamptan kasıt bir eğitim devresidir. Süreklilik arz eden, birçok devreyi peş peşe gören bir düzen değil de, bir eğitim devresi için örgütlenmiş yer, sistem kast ediliyor. Okul ise peş peşe devam eden, farklı eğitim devrelerinin görüldüğü bir eğitim sistemi. Böyle tanımlayabiliriz, aralarındaki farkı.

Bizde kamp düzeni, birlik düzeni hep oldu. En azından askeri eğitim kesilmedi. Azalsa da, çetecilik tarafından sabote edilse de, ama yine de en azından kış dönemlerinde, birlik eğitimleri ya da kamp eğitimleri görüldü. Bunlar olmasa hareket yürümezdi. Şimdi de öyledir, kışın eğitiliyor, ancak yazın iş yapabiliyoruz. Kış eğitimleri, dönemsel eğitimler veya zaman yaratılıp eğitimler yürütmesek, başarı sağlamamızın, mücadelede süreklilik sağlamamızın imkânı olmuyor. Komplodan sonra Önderlik eğitimi ortadan kalkınca, aynı şeyi yürütmek üzere dağda benzeri sistemler geliştirilmeye çalışıldı. Çünkü şu açığa çıkmıştı; okul eğitim düzeni olmasa, parti ayakta kalamaz, mücadele yürütülemez. Yeterli-yetersiz ama mutlaka eğitim, onun içinde okul düzeni gerekli. Bu temelde, komplodan sonra kadro okulu sistemi geliştirildi. Ana karargah'ta askeri eğitimler yürütüldü. 2001'den itibaren de, şimdi Mazlum Doğan Parti Merkez Okulu diye tanımladığımız okul, eğitim düzeni oluşturuldu ve o günden bugüne eğitimi sürdürüyor. 2001'den itibaren, 7. Kongre sonuçları temelinde yeniden yapılanmayla bağlantılı, farklı eğitim sistemleri geliştirildi. Zaten 1990 ortasından itibaren, YAJK kuruluşuyla birlikte kadın özgün eğitimi, ideolojik ve askeri düzeyde okul düzeninde sürüyordu. 2001'den itibaren ise askeri eğitimle ideolojik eğitimler biraz birbirinden ayrıştırıldı. Diğer çalışmalar, basın için, sanat-edebiyat için, kitle çalışmalar için, siyasi-sosyal çalışmalar için, kendi özgünlüklerinde kadroları hazırlayan, iş yapabilir hale getirmeyi amaçlayan eğitim sistemleri, okulları oluşturuldu. Merkezinde kadro okulu oldu ama, mesleki eğitimlerle de birleşen, ideolojik eğitimi onunla da birleştiren yoğunlaşma düzeninde, okul düzeninde eğitim sistemleri, farklı çalışma alanlarında geliştirildi.

99-2000 bir geçiş dönemi idi. 2001'den itibaren daha geniş bir örgütsel sistem, bugünün sisteminin temellerini oluşturan bir eğitim sistemi geliştirildi. Bugün daha da geliştirilmiş olan sistem bu. 2004'ten itibaren Ocak sisteme eklendi. 2001 AİHM Savunmasıyla

birlikte, PKK'nin adının da değiştirilebileceği biçiminde Önderliğin belirlemeleri çerçevesinde, 2002 Nisanında gerçekleşen 8. Kongre, PKK adını değiştirdi, KADEK adıyla 2004'e kadar böyle geçti. Sonra Kongra-Gel adıyla çalışmalar yürütüldü. 2004 baharından itibaren, paradigma değişimine dayalı olarak -ki Önderlik o döneme *“ideolojik bunalım dönemi”* dedi-, yeni bir ideolojik netleşmenin ortaya çıkışı ardından, PKK'nin yeni paradigma temelinde, yeniden inşası gündeme geldi. PKK'nin yeniden inşasını gerçekleştirmek üzere, yeni bir eğitim sistemine, yeni bir okula ihtiyaç duyuldu. Ocak da bu temel de gündeme geldi. Aslında diğer okulların hepsi parti çizgisinde eğitim yapan okullardı, ama Ocak yeniden inşa, onu ifade eden yeniden yapılanma okulu olarak gündeme geldi. Bir parti okulu temelinde, yeniden partileşme sorunlarını tartışarak, onu yürüten kadroları yetiştiren okul oldu.

Okul düzeninde geniş eğitimlerimiz var. Eğitim araç ve yöntemlerinde değişiklik oldu. Fakat şu gerçek devam ediyor: ne kadar eğitim olursa o kadar pratikleşme, iş yapma gücü, imkânı kazanılıyor. Bu başta da böyleydi şimdi de. Eğitim yapmanın da duyguda, düşüncede, beceride, davranışta değişiklik yapmayı, iş yapmaya hazır hale gelmeyi içerdiği durumu devam ediyor. Daha çok profesyonellik oldu. Eğitim sistemimiz daha fazla içerik kazandı. Tarz bakımından, program bakımından yeni durumlar kazandı. Fakat hedef değişmedi, eğitimin anlamı ve önemi değişmedi. Hatta mücadele büyüdükçe ve çok yönlü hale geldikçe, eğitime daha fazla ihtiyaç oldu. Eğitimin anlamı ve önemi daha çok arttı. Kendimizi eğittiğimiz oranda büyüyen, gelişen ve çeşitlenen devrim görevlerini, yapabilir hale geldik, geliyoruz. Eğitimdeki bu kadar büyüme, profesyonelleşme, biraz da devrim görevlerindeki büyüme ve çeşitlenmeyle bağlantılıdır.

Başlangıçta, evlerde grupların kitap okuması ve tartışması biçimindeki eğitim, 12 Eylül faşizmine karşı 15 Ağustos Atılımı sürecinde kamplarda, birlikler düzeninde ve giderek MKA'inde süren eğitim, 93'ten sonra 3. Stratejik Dönemde, ideolojik askeri eğitimlerin biraz daha farklılaştığı, ayrıştığı, okul sisteminde çok yönlülüğün, çeşitlenmenin geliştiği bir döneme evrildi. Komplonun ardından ise, değişim ve yeniden yapılanma temelinde daha da fazla ayrışma, çeşitlenme ve sistemleşmeyi yaşadı. Okul düzeni buna göre değişti. Tasfiyecilik, başta bu okul düzenini tasfiye etmek, darbe vurmak istedi. Eğitimi kendisi için en büyük engel gördü, okul dü-

zenlerini ortadan kaldırmaya büyük çaba gösterdi. Yapamadıysa eğitimi dejenere etmeye, özünü boşaltmaya çalıştı. Aslında tasfiyeciliğe karşı durulabilirdiysek bunda iki etkenden söz edilebilir; başta Önderlik tasfiyeciliği tasfiye etti. Ama Önderliği bu biçimde takip eden kadronun var olması, aslında eğitimin sürekliliğine, kadro eğitim düzeninin yarattığı sonuçlara bağlı oldu. Bunu hiç göz ardı etmemek lazım.

Tasfiyecilik en büyük tehlike olarak eğitim sistemini görüp, bu sistemi 2002 başından itibaren kaldırmak, yok etmek için büyük çaba harcadı. Tümünden kaldıramadı, başarılı olamadı ama eğitim sisteminde epeyce liberalize olmayı, dejenere olmayı da geliştirdi. Sistem laçkalaştı, ciddiyeti azaldı, örgütsel ve çalışma disiplini azaldı. 2003'ten 2006 sonrasına kadar böyle bir zarar görme, sarsıntı yaşandı. Eğitim yönetimine önem vermeme, eğitimde disipline, düzene önem vermeme, anlayış birliği yaratmaya önem vermeme, ideolojik çizgi mücadelesini eğitim ortamından çıkarma ve böylece eğitimi özünden boşaltmak istediler. Çok fazla bozduklar, değiştirdiler. Önderliğin öngördüğü değişimi çok fazla tersyüz ettiler. O bakımdan yeniden düzen kazanmak, sistem kazanmak zor oldu. Hala da eğitimlerin yeterince sonuç verememesinde, tasfiyeciliğin etkilerinin devam etmesi rol oynuyor.

Bütün eksikliklerine rağmen yine de parti olma ve ayakta kalma bu eğitim düzenine bağlı. Ama böyledir diye, 'eğitim sisteminin eleştirilecek, düzeltilecek yanı yoktur, en iyisine ulaşmışız, işler mükemmel yürüyor' diyemeyiz. Nicelik olarak azdır. Birçok alanda eğitimler sürmüyor. Mesela bundan dolayı Önderlik Bakur'u, *"niye akademiler yok"* diye eleştirdi. Nicelik bakımından sorunlar var, esas itibarıyla da nitelik bakımından sorunlar var. Eğitim, dönemin istediği kadroyu yetiştirirse başarılı olur. Mevcut eğitimlerimiz göreve ne kadar hazırlıyor, başarısı ona bağlı.

Kadro sorunlarını çözmekte, partiyi, önderliğin istediği seferberlik düzeyinde çalışan, her yerde pratiğe seferber olan bir güç haline gelmekte zayıf bırakan sonuçlarda, eğimin de payı var. Eğitim sistemimizin de bu temelde eleştirilmeye, tartışılmaya, düzeltilmeye ihtiyacı var. Her düzeydeki eğitimler için bu geçerlidir. Bütün eğitim sistemlerimizi, tarzımızı sürekli gözden geçirmemiz, eleştirel bir yaklaşımla ele almamız gerekiyor. Bir küçük ev-grup çalışmasından, yüzlerce okulun, akademinin eğitim yaptığı düzeye gelmek büyük bir gelişme. Bunu görmek, inkârcı olmamak lazım.

Ama bu böyledir diye, bunun üzerine yatıp, "işler mükemmel yürüyor" diyerek, var olana razı olmak, bunu esas almak da kesinlikle doğru değil. İnkârcılık ne kadar yanlışsa, bu biçimde işin üzerine yatmak da o kadar yanlıştır.

Özgür, Demokratik, Paylaşımçı Birey Olmadan Sosyalist Toplum Olamaz

Önderlik bütün savunmalarda değerlendirdi. Bütün özgürlükçü, demokratik hareketlerin dağılmasında, başarısızlığında bu yatıyor. Aslında özgür birey, özgür kişiliği yaratamamak devrimi buna dayandıramamak, toplumu özgür birey temelinde oluşturmama da yatıyor. En son reel sosyalizmin pratiğini değerlendirirken, Önder Apo bunu net bir biçimde ortaya koydu. Özgür, demokratik, paylaşımçı birey olmadan sosyalist toplum olamaz. Böyle bir bireye dayanmayan sosyalizm, kalıcı olamaz. İsteddiği kadar cesaret üretsın, fedakârlık üretsın, yiğitlik, kahramanlık geliştirsın, sonunda yıkılmaya mahkûm ve tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur.

En son reel sosyalizmin çözölüşü bunun en son kanıtlarından biridir. Bizdeyse söylüyoruz söylüyoruz yapamıyoruz. Neden? On senedir Demokratik Konfederalizmi inşa edeceğiz, Demokratik Toplum inşa edeceğiz diyoruz. Ama Önderlik, "yüzde bir" dedi. Aslında bu konuda taş üstüne taş koymamışız diyebiliriz. Söylüyoruz ama yaptığımız bir şey yoktur, söylediklerimiz söz olarak kalıyor. En küçük bir pratiğe, eyleme dönüşmüyor. On yıldır debelenip duruyoruz. Neredeyse örgüt olmanın a-b-c'sini unutmuş durumdayız, ona bile ters durumdayız.

79'daki PKK, bundan daha örgütlüydü, öncülük görevlerini daha iyi yerine getiriyordu. Bazı sorunlar daha rahat çözölüyordu. Bir örgütsel işleyişi vardı, günümüzde neredeyse oda kalmamış. Kırk yıllık tecrübeden sonra eli ayağına dolaşır hale gelmişiz. Neden? Bunu Önder Apo "kadro ve yönetim" sorunuyla izah etti. Tartışmalarımızda bu gerçeği ortaya çıkardı. On yıldır Demokratik Toplum İnşasıyla uğraşıyoruz, on yıl öncesinden yaptıklarımızı değiştiren, ekleyen, dönüştüren bir şey yapamadık. Aslında öncesinde var olan, biraz bunun temeliydi ama onu bile tasfiyeci saldırılar karşısında doğru dürüst koruyamadık. Demek ki olmuyor. Bizde sorun şöyledir: "Özgür birey olmadan, özgürlük devrimi ayakta kalamaz, kalıcı olamaz" değil, gerçekleşmiyor bile, gerçekleştirebilmek için bu ge-

rekli. O halde toplumda devrim yapmadan önce, kişiliklerimizde devrim yapmalıyız. Toplumsal devrimden önce kadro devrimi olmalı, kişilik devrimi olmalı, parti devrimi olmalı. En azından öncü öngörülen toplumu kişiliğinde yaşayan, yaşatan bir konuma gelmeli ki, Demokratik Ulus, Demokratik Toplum İnşası yapabilsin.

Şimdi kadronun sorun olması buradan ileri geliyor. Görevlerini başaramaması buradan kaynaklanıyor. Bütün bunları aşabilmesi de kişilik devrimi yapabilmesine bağlıdır. Kadro sorununun, Demokratik Özgürlükçü Paradigma temelinde çözümlenmesi gerekiyor. Demokratik Ulusun, Demokratik Toplumun, ahlaki-politik toplumun önce devrimci militan kişilikte, parti kişiliğinde şekillenmesi gerekiyor. Ruh, duygu, düşünce, davranış olarak şekillenmesi gerekiyor, başka türlü mümkün değil, böyle olmayan kadro dönemin kadrosu olamaz. Böyle kadro öncülüğüne dayanmayan bir Demokratik Özerklik Devrimi ya da, Demokratik Ulus İnşası gerçekleşmez.

İşte on yıllık pratiğimizin sonucu budur. Kaçmadık, göçmedik ortadayız; ter döküyoruz, kan döküyoruz, emek harcıyoruz. Bu on yılda öyle boş geçmedi, ama Önder Apo *“pratiğiniz yüzde birdir”* dedi. Zaten Önder Apo’nun demesine gerek yok, pratik ortama baktığımızda, Demokratik Toplum, Demokratik Ulus diye tanımlayabileceğimiz, örgütlendirilmiş, kendi kendini yöneten, demokratik öz yönetime sahip bir ortam yoktur. Ne bir köy var, ne bir mahalle var, ne öyle bir küçük topluluk var. Var olan örgüt sistemlerimizde, çoğunlukla eskiye göre devam ediyor, yeniye göre değildir. O halde demek ki kişilik devrimi yaptıracak, özgür iradeli kişilik inşa edecek bir köklü değişim-dönüşüm olmadan, biz Önder Apo’nun yeni paradigmasıyla, öngörülen devrimci gelişmeleri sağlayamayız. Koşullar, imkânlar ne kadar çok olursa olsun, bunu sağlayamayız. İşte bunu gerçekleştirmeye eğitim diyoruz. Kişilik inşa etmek demek kendini eğitmek demektir.

Eğitim: Bir; sistemin, düzenin, gericiğin saldırılarına karşı direnmek mücadele etmektir. İki; politik-ahlaki kişiliği, demokratik özgür kişiliği inşa etmektir. Ruhta, duyguda, düşüncede böyle bir kişilik haline gelmek ve bu temelde özgür kişilik devrimi yapmaktır. Bu olmadan hiçbir şey yapamayız. Demek ki kendimizi gerçekten de kişilik devrimi yapacak şekilde eğitmeden, bu temelde Demokratik Ulus İnşasına öncülük edecek özgür birey haline getirmeden, biz bu dönemin devrimci öncü militanı olamayız. Öncülük görevlerini yerine getiremeyiz. Eğitimin önemi bu düzeydedir. Dikkat edelim,

sıradan bir önem değildir. Öyle ‘olsa da olur olmasa da olur, biraz olursa da olur’ değildir. Yüzde yüz olması gerekiyor. Ya öyle olunacak, içinde bulunulan koşulların ortaya çıkardığı devrimci imkânlar, fırsatlar büyük bir özgürlük devrimine dönüştürülecek ya da, kişilik öyle olmazsa mevcut durum bir süre idare edilecek ve bununda geleceği yoktur, sonunda kaybedilecek. Ara yol yoktur, ara yol geçicidir, orta yolculuk, orta duruş geçicidir. Şimdi biz orta duruşla da sürdürüyoruz ve belli bir süre idare etmişiz sanıyoruz, kendi yaklaşımlarımızla bu durum devam ediyor.

Doğru yapanlar var, işi yürütmeye çalışanlar var, özgür kişilik temelinde devrimci mücadele yürütenler var, onların yarattığı denge içerisinde orta yolculuk var oluyor. Her türlü karşı devrim saldırıları karşısında, devrimi yürütenlerde var. İkisinin yarattığı bir denge var, orta yolculuk bu dengede vardır. Devrimcilik yok olsa mevcut orta yolculuk bir gün bile yaşayamaz. En küçük bir idarecilik bile yapılamaz. İdarecilikte bir yöntem “bak işte yapıyoruz yıllar böyle geçiyor” dememek lazım. Evet, yapıyoruz da neye dayanarak yapıyoruz. Bu idarecilik gücünü nereden alıyor, neye dayanıyor? Eğer o dayanaklar ortadan kalkarsa, acaba kendi gücüyle var olabilir mi? Kendi gücüyle mi var oluyor, yoksa başkalarının çabası, emeği, yarattığı değerler üzerinde mi kendisini var ediyor? İkincisi doğrudur. O nedenle de, bu duruşun, bu orta yolculuğun kazandırdığı her hangi bir şey yok, tersine tükettiği var. Buda bir yol, yöntem değildir, böylede olunmaz.

Önderlik bunu net belirtti. Önderlik belirttiği zaman biz ne diyoruz? “Öyle ama işte bak bizde varız, idare ediyoruz işte, işler böylede yürüyor.” Kendimize göre böyle bir anlayış oluşturuyoruz, bunu itiraf edelim. Öyle oluşturmazsak böyle kalmayız. Önderlik onu da belirtti, “*söylemezseniz de içinizden bu geçiyor*” dedi. Önderlik doğru söylüyor. “*Ayaktasınız da kim sizi ayakta tutuyor? Kendi gücünüzle mi yoksa başkalarının yarattığı değerlere dayanarak mı ayakta-sınız?*” dedi. İşte burada bu sorunun cevabı önemlidir. İkincisi doğru oluyor. Dayanaklar ortadan kalksa, gümbür gümbür gideriz. Demek ki idarecilik yok, orta yolculuk yok, yarım yamalak yok. Yarım başarı diye bir şey yok, yetersiz devrimcilik diye bir şey yok. Bütün bunlar uydurma kavramlardır. Biz bu 35-40 yıl içerisinde tabi birçok şey öğrendik, geliştik ama birçok uydurma kavramlar da yarattık.

Önderlik “*pasif savunmayı siz uydurdunuz*” dedi. O gün Mao’nun askeri yazılarına baktım, diyor, “pasif savunma uydurma bir kav-

ramdır.” Böyle bir şey yok, o da o zaman söylemiş. Biz o kadar çok uydurma kavram uydurduk ki, “yetersiz devrimcilik, yarım devrimcilik, az devrimcilik” bunların hiç birisi yok aslında, bunların hepsi devrimciliğin sırtında yaşamaktır, uydurma kavramlardır. Ya devrimcisin, ya değilsin ölçü budur. Ama bunu muğlaklaştırdık, bir sürü ara ölçü uydurduk ve dolayısıyla kendi durumumuzu, yani devrimcileşmeyen durumları meşrulaştırmaya çalıştık, çalışıyoruz. Bu doğru değildir. Esas sorun işte bu orta yolu meşrulaştıran, mevcut devrimin karşı devrime karşı yarattığı dengeyi ve kendini yaşatmaya çalışan anlayışı, duruşu yıkmaktır. Orta yolculuk budur, orta sınıf kişiliği budur. Arkadaşlar Bakur’da orta sınıfı çok eleştiriyorlar, kendilerine bakacakları yerde başkalarına bakarak eleştiriyorlar. Doğru söylüyorlar da suçluyu doğru yerde aramıyorlar. Söylediklerinde, kendilerine baksalar çözümü tam bulurlar. Ama başkalarına baktıkları için bulamıyorlar. Bunun düzeltilmesi gerekiyor.

En önemli sorun aslında kendimizi eğitim eğitemeyeceğimiz sorunudur. Bilinen şeyleri çok tekrarlamak fazla anlamlı olmayabilir, ama sorunlarımız var, zayıflıklarımız var somut ve gerçekçi bir şekilde ortaya koyup, nedenlerini bulup, çözmek zorundayız. Eğer eğitimde zaman harcayacaksak bu temelde harcayabiliriz, böyle yaparsak olur, yoksa kendimizi kandırmış oluruz. O zaman eğitim boşa gider. Diyorlar ya “kokan bazı şeyleri tuzla önlüyorsun da tuz kokarsa neyle önleyeceksin.” Eğitim oportünist olursa, reformist olursa, devrimci olmazsa, o zaman kadroyu, militanı nerede yetiştireceksin? Bu bakımdan önemlidir. Eğitim yapmak iyi gerekli, çok eğitim yapmak çok daha gerekli, ama devrimci çizgide yapabilmekte önemli. Devrimci çizgide olmazsa, Önderlik çizgisinde olmazsa, zararlı olmaktan öteye tehlikelidir. Eğer yanlış anlayışları, orta sınıf, küçük burjuva eğilimleri, anlayışları meşrulaştıran, kabul edilir kılan, onlara dokunmayan bir temelde olursa tehlikelidir, büyük bir yanılgı ortaya çıkartır. Bizde çokça yaşanıyor. İşte “eğitim gördüm yeterli oldum” yanılgısına götürebilir. Eğitim görmek yeterli ve doğru olmak anlamına gelmiyor. Bir defa eğitimin doğru yürüyüp yürümediği önemli ve irdelenmesi gereken bir durumdur.

Bireyin okula katılıp katılamama durumu irdelenmesi gereken bir durum, sınıfını mı geçtin sınıfta mı kaldın? Ön kapıdan mı çıktın, arka kapıdan mı çıktın? Bunların hepsi önemlidir. Bunların hiçbirisine dokunulmasın, sorgulanmasın, işte okul olsun, işte bir zaman gidelim çıkalım, çıkınca hiç okulda bir şey yapmasak bile, mükem-

mel devrimci haline gelmiş olalım. Ondan sonra söylediğimiz doğru, yaptığımız doğru kabul edilsin. Bu doğru değil, bu kabul görmez. Biz bunu böyle kabul etsek bile pratik bunu kabul etmez. İstedığımız kadar diyelim tamam öylede olunur, ama pratik bu söylediklerimizi hemen ilk adımda açığa çıkarır. Neden? Çünkü ölçü pratiktir. Birine doğru ve yeterli demen yetmiyor, onun pratikte başarıyla bu gerçeği kanıtlaması gerekiyor. Kanıtlayamazsa o zaman maske düşer ve her şey ortaya çıkar.

Demek ki öyle olmuyor. Bu eğitim denen olayda önemli ciddi bir iş, belki savaştan daha titiz yaklaşılması gereken tehlikeli bir iş. Savaşı tehlikeli görüyoruz da bence eğitimin daha tehlikeli görülmesi daha doğru olur. Neden? Çünkü savaşta bir hata yaptın orda kaybedersin, eğitimde hata yaptın mı ömür boyu kaybedersin. Bu açıdan çok daha tehlikelidir. O açıdan da eğitimi düzeltmek çok çok önemli, eğitimin yeterli hale gelmesi, doğru olması çok önemli. Böyle olmaz ve görevini yerine getirmezse, fayda değil zarar verici oluyor. Fayda getirmezse zararı da olmaz değil, fayda getirmezse zarar veriyor. Az fayda getiriyorsa, o zaman çok zarar veriyordur. Onun diğer yönlü karşılığı var. Bu bakımdan da tabi eğitim sistemi üzerinde durmamız gerekli, gerçekten kendimizi eğitebilir miyiz, eğitemez miyiz? Sorunlar eğitimle çözülür mü, çözülmez mi? Veya nasıl bir eğitimle çözülür? O halde eğitimi nasıl yapmalıyız ki, sorunları çözebilsin? Bu iş öyle günde üç vakit yemek yemeye benzemiyor. Bir sefer yaparsın, doğru yaparsın, başarıyla yürür gider. Doğru yapmazsan, kırk sefer yapsan da, olumsuzlukta derinleşme, kemikleşme ortaya çıkar, zarar verir. O nedenle eğitim çizgisi tutturabilmek önem taşıyor.

Mevcut imkân ve fırsatları değerlendirebilmek, tabi onları gören, anlayan, doğru tarz, üslup ve tempoyla pratikleştiren öncü militan istiyor. Böyle bir militanda eğitimle yaratılıyor dedik, o halde böyle bir militan nasıl olmalı? Böyle bir eğitim var mı, olabiliyor mu? Gerçekten bu durum eğitimle yaratılıyor mu? Bunlar önem taşıyor, bu sorularda bizim açımızdan önemlidir. Biz kadro ve yönetim durumunda düzeltme yapacaksak, başta eğitimde düzeltme yapmak daha doğru bir yaklaşım olabilir.

Kadronun eğitilmesinde ve yönetilmesinde düzeltme çok çok önemli bir husus. Bizde burada bir yanlışlık var, yetersizlik var. Eğitimi sıradanlaştırma, eğitimi sadece biraz bilgi edinme yeri görme yaklaşımları çöktür. Aslında doğruları görme ve bu temelde bir

ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesiyle, sınıf ve cins mücadelesiyle kişilik devrimi yapmak yerine, eski kişilikle yeni bilgileri iç içe geçiren, yan yana koyan, daha çok karma karışık olmuş, abur cubur her şeyle dolmuş bir kişiliğin ortaya çıkması, çok daha fazla yaşanıyor. Eğitim buna fırsat vermemeli, aslında böyle duruşları, tutumları, davranışları düzeltmeli netleştirmeli. Bu netlik değil muğlaklık, karmaşıklık anlamına geliyor. Duyguda karmaşıklık, zihniyette karmaşıklık dolayısıyla davranışta, tarzda karmaşıklık durumu fazlasıyla ortaya çıkıyor.

Her ne olursa olsun yine de insan şunu görebiliyor, dönüp tarihimize baktığımızda iyi-kötü her şeyin temelinde bir kere eğitim var. Bütün gelişmelerin eğitimle yaratıldığı, eğitime dayanılarak gerçekleştiği tartışma götürmez bir gerçek, bunu kabul etmeliyiz. Eğitimsiz hiçbir iş yapılamıyor, ciddi bir eğitim görülemeden, ciddi hiçbir iş görülemiyor. Neden? Kapitalizmin toplum kırımından, inkâr ve imha sisteminin soykırımından, kültürel soykırımından kaynaklanıyor. Bir defa bu gerçekleri görme, anlama, buna karşı bilinç, öfke, irade oluşturma ve bunu eyleme dökmek için, ciddi bir bilinçlenme, kararlaştırma gerekiyor. Böyle olmazsa bir adım bile atılamıyor, nitekim zaten atılamadı.

Önderlik Gerçeği Sürekli Çevresini Aydınlatan Bir Okuldur

Parti tarihimize bakalım, Önderlik tarihimize bakalım, Önderlik çabalarına bakalım her şeyin merkezinde eğitim var. Her şeyi gerçekten de eğitimle yaratıyor, eğitimle kazanıyor. Çıkışından bu güne kadar temel duruşu eğitim duruşudur. Kendisini eğitiyor, partiyi eğitiyor, halkı eğitiyor. Şimdi ise savunmalarla bütün insanlığa seslenen, onları eğiten bir düzeye kendisini getirmiş bulunuyor. Önderlik gerçeğimiz demek ki bir okul, kendine göre bir okul, bir eğitim düzeni. Eğer okulu eğitim yeri olarak tanımlıyorsak, eğitim görme olarak tanımlıyorsak, o halde Önderlik gerçeği bir okul. Sürekli kendisini, çevresini aydınlatan bir duruşun sahibi çünkü.

Okul deyince bizinkiler hemen, öyle saray gibi bir yer tutmayı, içine en modern şeyleri dizeyi anlıyorlar. Ondan sonra içine koyacak, içinde söz söyleyecek bir kişi bulunmuyor ve tasfiye oluyor. Böyle olmaz, bu göstermelidir, gösteriştir. Burada işin özü yok, gösteriş var. Önderlik tarzında işin özü önemlidir. Tabi biçimde öze göre şekilleniyor ama, belirttiğim şey özsüz bir biçimin ortaya çık-

ması oluyor. İçeriği yoksa sadece biçimle vaziyeti kurtarmak olmaz. Ona okul bile denmez. Ama Önderlik resmiyette okul bile olmayan yerde, evse ev, dağsa dağ, köyse köy, kampsa kamp nerede olursa olsun, olduğu yeri okula çevirebilen bir gerçekliğe sahip. Yoksa okulu bir bina ve sıralar olarak ele almak, özünü boşaltmaktır. Eğitim öyle olmak değil, işte eğitim için kişilik devrimi, yeni bir kişilik yaratmak dedik. Onu sağlatacak ruh, duygu, düşünce, bilinç, davranış ortaya çıkartmak, buna eğitim diyoruz. Dikkat edelim Önderlik gerçeği hep bununla doludur. Baştan beri böyle bir yaşam ve çalışma tarzına sahiptir.

Bazı gazeteciler sordular, “en güçlü silahın nedir?” Önderlik hiç tereddüt etmeden *“en güçlü silahım dilimdir”* dedi. Dil düşüncenin dışı yansıdığı araç oluyor, dolayısıyla düşünceyle birleştğinde eğitim anlamına geliyor. En temel yaptığı işin eğitim olduğunu ifade ediyor ve Önderlik her zamanda söyledi. Bazen şöyle algılamalar bizde, eski düşünce tarzından da geliyor. “Bu düşünce durumu tanrı vergisidir.” Aslında bütün bunlar hızırdan oluşan bir durum değildir. Bilinç çabasıyla, yoğunlaşmasıyla, sorunları kendisine dert yapmasıyla ve çare aramasıyla bağlantılıdır. Bu temelde düşünce ve davranış geliştirmesiyle bağlantılı bir durumdur. Bunu yapanlar, bu temelde çalışanlar sonuçta yeni düşüncenin, davranışın yaratıcısı oluyorlar. Öyle yapamayanlar, onu keramet gibi görüyorlar. Yapanlar ise kendisini eğitme olarak, yoğunlaşma olarak, yüksek sorumluluk duygusu olarak, amaç bağlılığı olarak ve o amacı gerçekleştirmek için yüksek bir irade, cesaret gösterme olarak ifade ediyorlar. Bütün bunlarda dikkat edilirse bir çabayı, kendini geliştirmeyi gerektiriyor, yani eğitmeyi istiyor. Bunu bilelim. Önderliği böyle işte keramet ehli görmek, öyle sanmak büyük bir yanılgı, ters bir yaklaşımdır. Tersine büyük bir emeğin, çabanın sahibi olarak görmek, yüksek bir sorumluluk ve yoğunlaşma durumu olarak ele almak, dolayısıyla kendini eğitip geliştirme olarak görmek, en doğrusu ve Önderlik kendisini öyle tanımladı.

Şimdi dikkat edelim bütün gelişmeleri Önderlik kendisi de böyle yarattı. Başta böyle değildi, *“iki kelimeyle yola çıktık”* dedi. Başta böyle davranamıyordu, bu kadar karar alamıyordu. Bütün bunların hepsi çabayla, emekle, kendini eğiterek yaratılan değerler, gelişmeler oluyor. Demek ki eğitim sonuç verebiliyor, insan kendini eğitebilir. Önderlik gerçeğinin en temel ve kanıtladığı şey budur. İnsan kendisini eğitebilir; isterse, tutarlı bir biçimde bazı amaçlara bağla-

nırsa, o amaçların yaşayanı ve yaşatanı, başarıyı haline getirebilir. Önderlik gerçeğimizin en temelde kanıtladığı budur. Bu neyi ifade ediyor? İnsan kendisini eğitebilir, değiştirip-dönüştürebilir. Kişilik devrimi düzeyinde eğitim yapılabilir. Yapılamaz demek, ancak bu kadar oluyor demek, yarım yamalak olanı, ulaşılabilecek sonuç olarak saymak, görmek kesinlikle yanlıştır. Bu doğru değildir.

Bütün bunları değerlendirirken kendimize ölçü olarak Önderlik gerçeğini alacağız. Somut kanıtlanmış olgu olarak önümüzde Önderlik gerçeği duruyor. Dikkat edelim her şeyi eğitimle yaratıyor, yeni olan her şeyi eğitimle buluyor. Bu kadar eğitime önem vermesi, bu kadar okuyup incelemesi, yoğunlaşması, kendisini, çevresini eğitmeye, aydınlatmaya çalışması demek ki, hem bu işin başarılabileceğini hem de, tarihi görevlerin ancak eğitimle başarılabileceğini gösteriyor. Önder Apo bunlarla sonuç aldı. Dolayısıyla kanıtlanmış tutumlardır, öyle bir varsayım ya da iddia değil, tez değildir. Pratikte ispatlanmıştır.

Bu bakımdan kendimizi eğitebileceğimize inanmalıyız. Eğitimin yapılabileceğine, kendimizi bilinç ve terbiye düzeyinde eğitebileceğimize inanmalı ve kendimize güvenmeliyiz. Ama buda öyle kendiliğinden olmaz, zayıf yaklaşımlarla olmaz ve olmuyor. Nasıl olabilir? İşte bu nasılı önemlidir. Evet, eğitime inanmalıyız güvenmeliyiz ama nasıl yapacağız, nasıl kendimizi eğitebiliriz, dönüştürebiliriz? Burası önemli. Bu konuda da tabi Önderliğin tarzını incelemek, Önderlik gerçeğinin çözümleyiciliğine bakmak büyük önem taşıyor. Önderlik bunu "*çareyi kendinde yaratma*" olarak ifade etti. Demek ki her şeyden önce eğitim yapabilmek, eğitimde başarılı olabilmek için çareyi kendinde üretmeyi, yaratmayı esas almak, bilmek lazım. Bunu öngörmek, buna inanmak gerekiyor. Çareyi kendinde yaratmakta yüksek bir sorumluluk işi, amaç bağlılığı işi, çaba işi, fedakârlık işi. Önderlik devrim amaçları için "*kendini yatırma*" diyordu. Amaca, onun başarısına kendini verme, katma, kendini yatırma işi.

Aslında eğitimin başarısını belirleyen etkenler bence bunlardır. Yoksa bir yerde tartışmak, bir yerlerde toplanmak, okuyup-incelemek filan değil. Eğer belirttiğimiz tutumlar yoksa istediğin kadar bir arada toplan, istediğin kadar oku, tartış, en derin tartışmalarda yapsan, en yoğun araştırma-inceleme içerisinde de olsan, o bir sonuç vermez. Ama belirttiğim özelliklerle olursa, insan kendi kendisini eğitir, okula da gerek olmaz ve kendi kendisinin okulu olur. Hem öğrenci hem öğretmen olur. Önderlikte her zaman bu

konuda vurgu yaptı. *“Ben kendi kendimi nasıl eğitiyorum, niye incelemiyorsunuz, bende eğitimle yaşıyorum, peki kendimi nasıl eğitiyorum? Hiçbir okul, hiçbir yer beni eğitmiyor, eğer okullara gitmekse Türkiye’nin en iyi okuluna gittim, bildiğimi de unuttum. Orası bana bir şey vermedi, mevcut bilinci oluşturmada oradan yararlanmadım. Mevcut yürüttüğüm çalışmalarla bunları ortaya çıkardım.”* O halde tabi Önderlik gerçeğinden, tarzından ders çıkartmamız lazım. Demek ki öncelik böyle biçimsel şeyleri gerçekleştirmek değil, eğitimin özü önemli ve hiç okula gitmeden de insan kendisini eğitebilir.

Eğitim devrelerine katılmadan da eğitebilir. Bu mümkün mü? Evet, ‘mümkün değil’ diyene işte önümüzde kanıtımız var, Önderlik gerçeğini kanıt olarak gösterebiliriz. Demek ki Önderlik gerçeği var ve eğitebiliyor. O nedenle eğitimin gerçekleşmesi için, başa biçimsel ritüelleri koymak doğru değil, işin özü önemli. Sorumluluk duygusu, amaç bağlılığı, çaba, fedakârlık bunlar eğitimin gerçekleşmesi ve başarılması için temel unsurlar. Bunlar olmadan, bu temelde yaklaşım göstermeden bir kişiyi ne kadar okullara koysak, üniversite üniversite dolaştırsak bile bir sonuç çıkmaz. Herhangi bir eğitim gerçekleşmez.

Biçim, bunun çok daha hacimli yapılabilmesi içindir. Parti, Önderlik tarihine bakalım; kendi eğitimi, dar çevresinin eğitimi, ama giderek parti eğitimi ve halkın eğitimi gündeme gelince bu sefer biçimde ona paralel gelişiyor. Büyüyen hacmi karşılayabilmek, bu işi daha kolay yapabilmek için mevcut biçimsel sistem gelişiyor ve özün, içeriğin daha yoğun güçlü, daha geniş yansıtılması oluyor. Başlangıçta ne var? Önderliğin kendi kendisini bir düşünce haline getirmek üzere yürüttüğü çalışmalar var. Araştırma-inceleme, yoğunlaşma, tartışma ve bir yandan bunu derinleştirirken, diğer yandan arkadaş çevresini bu temelde düşünce gücü haline getirme, eğitme, onlarla tartışma; olunan yeri, yaşanan yeri ev olur, dernek olur, okul olur birer okula dönüştürme. Bütün bunların hepsi yapılmış mıdır? Evet. Ardından hacim genişleyince, ideolojik grup olmaktan gençlik hareketi olmaya yönelince, bu sistem daha büyüyor işte birçok yerde daha fazla eğitim yeri olarak evler tutma, dernekler kurma, yurtlardan faydalanma, kısaca insanları toplayıp bir araya getirilebilecek her yeri bir okula, eğitim zeminine dönüştürme yaşıyor.

Gerillalaşma gündeme gelince ortaya kamplar çıkıyor, askeri eğitim askeri kampı ve dolayısıyla askeri okulu gerektiriyor. 80’den

itibaren içine girilen süreç böyledir. Bir partizan hareketi olması itibarıyla de, tabii mevcut biçim hem ideolojik hem askeri eğitimin verildiği, yapıldığı yer oluyor. Bu biçimde eğitim kampları, askeri kamplar hem ideolojik, hem askeri eğitimin verildiği, daha geniş kesimlerin daha derinlikli, belli bir mücadele amacına dönük olarak eğitildiği yerler haline geliyor. Tabii sert bir mücadele içerisine girince, ideolojik-politik öncülükle birlikte doğru tarz, üslup, tempo, askeri strateji ve taktik bilimin gereklerine göre hareket etme, başarı için şart haline gelince, mevcut cesaret ve fedakârlık başarı için yetmeyip yaratıcı tarz, taktik uygulayacak bir zihniyet ortaya çıkarılması gerekince, mevcut kamplar bir askeri okul düzenine kavuşturuluyor. Mahsum Korkmaz Akademisi ve bu temelde gelişen okul sistemi, akademi sistemi böyle ortaya çıkıyor. Uzun bir süre Mahsum Korkmaz Akademisi temelinde Önderlik ideolojik-askeri eğitimleri sürdürdü. Ardından buna engel olunca Parti Merkez Okulu olarak sürdürdü. Ama mutlaka parti öncülüğünü gerilla da ve serhildan da ortaya çıkartabilmek, doğru tarz ve taktik haline gelebilmek için, eğitimin gerekliliğini, eğitimsiz bu işin olmayacağını gördü.

Daha genişledi ve halkın eğitimi gerekti ve bunun için işte basını bir araç olarak örgütledi. Yazılı basın, daha sonra görsel basın, televizyonlar ortaya çıktı, halk eğitiminde çok önemli bir araç olarak kullandı. Önderlik televizyonu değerlendirdiği müddetçe, gerçekten de toplum eğitimine çok büyük katkılar sundu. Hem eğitime, hem örgütlemeye, hem eylemi yönetmenin aracı haline getirdi mevcut televizyon yayıncılığını. Yazılı basını zaten öyle kullandı, kitaplarla daha bütünlüklü ve derinlikli düşünce sistemi ortaya çıkarmaya çalıştı. Dikkat edelim bir kişinin belli amaçlar doğrultusunda, kendisini eğitip örgütleyerek pratikleştirmesi, giderek bir parti, gerilla ve halk hareketi haline geldi. Partiyi ortaya çıkardı, gerillayı ortaya çıkardı, halkı ortaya çıkardı yeni bir halk yarattı ve Demokratik Ulusun temellerini attı. Buna göre de eğitim araçları, okul sistemi gelişme gösterdi. Daha bütünlüşmüş, sistemli eğitim veren okular gelişti. Başta parti ve gerilla iç içeliğiyle, 12 Eylül faşizmine karşı mücadele yürütebilmek için Mahsum Korkmaz Akademisi temelinde bu eğitim yürütüldü.

Şimdi Demokratik Ulus İnşasında görev ve sorumluluklar daha kapsamlı ve ayrıntılı hale gelmiş durumda, bu çerçevede eğitim sisteminde de daha çok genişleme ve derinleşme var. Askeri eğitim

yanında ideolojik, siyasi, örgütsel eğitimlerde daha çok derinleşme, bunun yanında kadın, gençlik eğitimi; ekonomik, sosyal, kültürel eğitimler. Demokratik Ulus İnşasının gerektirdiği her boyutun kendi özgünlüğünde eğitim sistemini geliştirme, şimdi hareketimizin önündeki en temel gündüm. Toplantılarda en çok tartışılan, karar ve plan olarak son dönemlerde en çok üzerinde durulan husus oluyor. Bu düzeyde eğitim sistemimiz genişledi.

Halk eğitiminde belli bir düzey var ama aslında zayıftır. Önderlik yazılı basını da, televizyonu da çok daha etkili işletti, değerlendirdi. Komplodan sonra genel hareketimiz aynı düzeyde yürütemiyor. Yine de toplum eğitiminin çok önemli temel aracı, basın-yayın alanı oluyor. Bu alanı kullanabilmek önemli, zengin, yaratıcı programlarla, birey ve toplumun her türlü değişimini sağlayacak yönden onlara hitap ederek bu işi yapmak gerekli. Bütün bunlarda darlık ve yetersizlik oluyor. Kısacası dikkat edelim aslında mevcut eğitim düzeni bir ihtiyaç, bir mücadelenin gereği, bir özün, amacın şekillenmesi olarak ortaya çıkıyor, biçimde ona göre alıyor ve sonuç veriyor. Bütün bunlar gerçekten sonuç verdi. Bu temelde bu kadar Önderlik-sel gelişme ve özgürlük hareketi mücadelesi ortaya çıktı.

Doğru Eğitim En Büyük Silahtır

Şunu net söyleyebiliriz: Bu kadar gelişme ve yenilmezlik kesinlikle böyle bir eğitim düzeniyle bağlantılı. Bu eğitim düzeni gelişme yarattı, başarı ortaya çıkardı. Giderek bu gün küresel düzeyde savaş yürüten, direnen bir hareket ve halk gerçeğini ortaya çıkardı. Bütün bunlar eğitim temelinde oluyor. Gelişme yaratıyor, hem de büyük gelişme yarattı. Kimse diyemez ki buradan gelişmiyor, gelişme yaratılmıyor. Gözle görülecek kadar ortada olan bir gerçek. Neyi ifade etmek istiyoruz? Demek ki biz eğitimden sonuç alabiliriz, eğitim sonuç veriyor. Doğru eğitim en büyük silahtır. Önder Apo *“Her türlü tekniğe karşı eğitim temel silahımızdır”* dedi. İnsan yaratıcılığını ortaya çıkartan, harekete geçiren temel araçta eğitimdir ve bu araç kullanılabilir, sonuç veriyor. Önderlik çalışmaları, hareketimizin kırk iki yıllık tecrübesi bize bu gerçeği net bir biçimde gösteriyor.

Ortada başarı var, sonuç var. “Olmuyor, yapılamaz, ancak bu kadar oluyor” diyemeyiz. O nedenle şimdi bir defa demek ki kendimizi eğitmek, büyük örgüt ve mücadeleler ortaya çıkartmak, özgürlük devrimini başaracak kadroyu eğitimle yaratmak mümkün. Başka bir

biçimde de mümkün değil, başka türlü, başka yolla böyle bir kadro, örgüt ve mücadele ortaya çıkarmanın da imkânı yok. Önderlik bu imkânı kullandı ve sonuç aldı. Bu yöntem başarılarıyla kanıtlandı. O halde bize düşen bunu görmek, anlamak, bunun başarısına inanmak. Tabi bu başarıyı daha büyük ve sürekli kılacak şekilde de, eğitim sistemini geliştirmek oluyor.

Kendini eğitmeden, değiştirmeden hiçbir şey yapılamıyor. Düzenin eğittiği, yarattığı kişilikle, değişip dönüşmemiş kişilikle bizde özgürlük mücadelesi yürütmek, devrim yapmak, örgüt kurmak, eylem geliştirmek mümkün değil. Demokratik Ulusun özgür birey üzerinde gerçekleştiği tartışma götürmeyen bir gerçek. Demokratik Ulus İnşasının yapılması ve savunulması da özgür bireye bağlı ve dolayısıyla örgütlenmiş bireye bağlı, öncü militan kadroya bağlı. Önder Apo hep şunu söyledi, *“beyni ve yüreği bizim olmayanın eylemi de bizim olmaz.”* Bu neyi gösteriyor? Zihniyet ve vicdan devrimi yapmayanın, Önderlik ruhu, duygusu, düşüncesi ile donanmayanın, özgürlükçü, devrimci eylem yapması mümkün değil, çalışması örgüt kurması mümkün değil. O eğer gerçekten zihniyet ve vicdan devrimi yapmamış, Önderlik zihniyeti ve duygusuyla donanmamışsa, yürüteceği çalışmalar özgürlük devrimine hizmet etmez. Neyi düşünüyorsa, düşünce olarak ona ne verilmişse ona hizmet eder, onu pratikleştirir. Bu kavramda gösteriyor ki doğru, devrimci, özgürlük hareketine hizmet eden eylem yapabilmek, çalışma yürütebilmek, her şeyden önce beyin ve yürek olarak Önderlik düşüncesiyle, duygusuyla donanmayı gerektiriyor. Kendini eğitmeyi, dönüştürmeyi ve kişilik devrimi yapmayı, Apocu militan kişilik haline gelmeyi gerektiriyor. Bu artık tartışmasızdır.

Şimdi bunu yapmanın yolları, yöntemleri neler olabilir? Bu konuda yetersizlikler nereden ortaya çıkıyor? Evet, bu kadar her şeyi eğitimle yapan, bu kadar eğitim çalışması yürüten, bütün gelişmeleri eğitimle yaratan bir hareket, ama burda yeterlilik nerede, yetersizlik nerede? Gerçekten de yeterli bir eğitimi, kişilik değişim-dönüşümünü ne ifade ediyor? Eksiklik yetersizlik nerede oluyor? Tabi biraz bu gerçek üzerinde de durmak lazım. Mademki gelişmeleri biz eğitimle gerçekleştiriyoruz, Önderlik bu kadar çaba harcadı bir okul olarak kendisini var etti, her şeyi onunla da yürüttü, o halde başarının anahtarı burası. Mevcut ortaya çıkmış imkânlar, fırsatlar ancak yüzde bir oranında kullanılabiliriyorsa o halde burda tabi ki eğitimin sorumluluğunu da görmek lazım. Demek ki, mevcut eğitim-

ler, fırsat ve imkânların yüzde seksen kullanılacağını sağlatacak militan kişiliği ortaya ıkartamıyor. Neden? Niye böyle oluyor? Bu iş nerde bozuluyor? Eğitim yapmak kadar, bu sorulara cevap vermekte önemli. Yoksa yanıltıcı olur. Başka yerde yanılmak, olduğu yer çerçevesinde zarar verir, eğitimde yanılmak bütün mücadele boyunca, mücadelenin her yerinde hata ve eksiklik ortaya çıkartarak zarar verir. O halde mevcut çaba, harcanan emek ne kadar sonuç veriyor? Ne kadar yerli yerini buluyor? Bulmuyorsa neden bulmuyor, hata ve eksiklik nerde? Bu kadar hacim bakımından yaygın olarak çalışılıyor, eğitim yapılıyor olmasına rağmen niye yeterince sonuç alamıyoruz? şimdi bu sorularda önemlidir. şin belki de biraz püf noktası oluyor, özü bu oluyor. Bu anlamda eğitim sistemimizi tartişmamız, değerlendirmemiz, irdelememiz, eleştirel-özeleştirel bir yaklaşımla süzgeçten geçirmemiz gerekiyor. Diğer türlü olmaz. Sadece göstermelik olarak birçok yere okul kurup eğitim devreleri açmak, sonuçlandırmak, yalnız başına yeterli değil. Bunlar önemli, anlamlı. Bunlar yapılıyor diye eleştiriler yapmıyoruz ama içerik ne kadar yeterli, bu kadar hacim haline gelmiş çaba, ne kadar sonuç veriyor? Ne kadar başaran, zafer yaratan sonuç alan kişiliği ortaya çıkartıyor? şte burada sorunlar var, eksiklikler vardır.

Bu anlamda eğitim sistemimiz tartişılıyor, her toplantıda tartişılıyor, inceleniyor, araştırılıyor ve o tartişmalar sonucunda zaman zaman değiştiriliyor. Aslında her eğitim devresi sonucunda devrenin derslerini açığa çıkartacak tartişmalar yapıyoruz. Okul okul yapıyoruz, bir koordinasyon tartişmasında birleştiriyoruz, buna göre ne kadar başarılı olmuş, sonuç vermiş, ne kadar yetersiz kalmış, yetersizlik nereden kaynaklanmış, o yetersizlikler nasıl aşılacak? Tabi bunların üzerinde duruyoruz ve bu temelde değişiklikler yapmaya çalışıyoruz çünkü gerçekten imkânlar, fırsatlar çok fazla, bir devrim ortamında yaşıyoruz. Bu imkân ve fırsatları devrime dönüştürecek cesaret ve fedakârlık eşsiz, tarihin hiçbir döneminde açığa çıkmayan bir fedailik düzeyinde var. Ama buna rağmen çok başarılı bir ideolojik, siyasi, askeri mücadele yürüttüğümüzü söyleyemeyiz. Direniş güçlü, cesaret ve kahramanlık çizgisinde, bu mücadele askeri, siyasi gelişmelerde yaratıyor. Fakat bedeli çok ağır, çok büyük bedel vererek ancak bu yaratılıyor. Daha az kanla, emekle, çabayla daha çok sonuç almayı bilmeliyiz. Uсталık, yaratıcılık, ncdeki marifet böyle ortaya çıkıyor. Fakat bizim pratiğimize baktığımız zaman ortaya sonuçlar çıkıyor da, bu sonuçlar olması gere-

kene göre çok yetersiz. İkincisi ise olanın bedeli çok ağır. Demek ki burada eksiklik var, yaratıcılık az, tarzda yöntemde yetersizlik var, üslupta yetersizlik var, tarz ve taktikte yetersizlik var. Çok kaba, çok üstün körü, plansız, disiplinsiz, çok genel, ayrıntıya az inen bir örgüt ve mücadele gerçekliği var ortada. Serhildana bakalım, savaşa bakalım, inşaaya bakalım, propaganda-ajitasyona bakalım gerçekten hepsi böyledir. Çok kaba, düz, dar, plansız dolayısıyla çok bedel alan ve az sonuç çıkartan bir yapıdadır.

Bu durum aslında eğitimsizliği gösteriyor. Burda demek ki mücadelede ustalaşmış, mücadele sanatında derinleşmiş bir militanlık yoktur. Peki neden yok, bu nasıl giderilecek? İşte bunun iki boyutu var. Bir; eğitim. İki; yönetim. Her şeyi eğitim olarak ele almak, eğitimi de okul düzeni olarak görmek yeterli değil, bu sonunu kesinlikle çözmez. Bunu bir boyut olarak ele almak doğru, belki birinci boyut olarak insan ele alabilir. Ama sadece tek boyut değil. Mesela biz her şeyi bu okulda çözemeyiz. Çözüm yolunu ortaya çıkartabiliriz. İnsanlar sorunlarını nasıl çözüleceğini görebilirler, fakat bu pratikte sorunların çözüldüğü anlamına gelmez. Pratikte sorunların çözülebilmesi yeni bir pratik sürece ihtiyaç var, pratiğin dili farklı. Orda doğru tarz, üslup, tempo gerekiyor. Orda örgütlülük, disiplin, yönetim gerekiyor. İşleri planlı, programlı yürütmek, örgütlü yürütmek gerekiyor. İşte burda örgüt ve yönetim gerçeği ortaya çıkıyor. Demek ki aslında işlerin başarılı yürütülmesinin tek yolu eğitim değil, mevcut yetersizliklerden tek sorumlu olarak eğitim düzenimizi görürsek yetersiz olur, bir boyutu budur. Bir boyutu da yönetim sorunlarıdır. Bunların ikisini birlikte ele almak, birlikte gidermeye, çözmeye çalışmak kesinlikle çok önemlidir. Çünkü yeterli bir örgüt ve yönetim gerçekliğiyle birleşmezse, eğitimde istediğin kadar doğruları ortaya koy, bir kişiye benimset, eğer kendisi onu sürekli kılamamışsa bir örgütsel işleyiş ve yönetim tarzıyla bu sürekli kılınmıyorsa hemen değişebilir, eğitimde alınanlar boşa çıkabilir. Bizim eğitimimizin önemli bir sonucu bu oluyor.

Bu konuda şunu söyleyebilirim: Bir; gerçekten eğitimlerimizde yetersizlikler çoktur, çok fazla teorik, çok fazla sözlü, çok genel, biraz idare edici durumlar var. Doğruları söylüyor, açığa çıkartıyor, tartışıyoruz, eksiklikler ortaya konuyor, eleştiri-özeleştiriyle bazı düzeltmeler yapmaya çalışıyoruz, ama bütün bunların hepsi soyut ve sözde kalıyor. Davranış olarak okul içerisinde kısmi bir pratikleşme imkânı oluyor, oda okul ortamı dardır, yaşamı dardır, zamanı

sınırlıdır. Öyle bir dar ve sınırlı yaşam ortamında tam bir kişilik değişimi ortaya çıkartmak, pratikte onu yaptırtacak sonuçlar elde etmek, almak zor oluyor. Bunları insan rahatlıkla görebilir, söyleyebilir. Bu anlamda eğitim tarzımızı gözden geçirmeliyiz, değerlendirmeliyiz. İmkanlar ve koşullara göre daha güçlü, köklü sonuç alacak bir düzeye getirmek için, çaba harcamalıyız.

Biz bir mücadele örgütüyüz, eylem hareketiyiz. 24 saat mücadele içerisindeyiz ve eğitimi de böyle bir mücadeleyi başarıyla yürütecek kadro ve komutayı ortaya çıkartmak için yapıyoruz. Yürüttüğümüz eğitim böyle bir amaca bağlı, dolayısıyla bu amacın gereklerini yerine getirmez, buna hizmet etmez, bunun ihtiyaçlarını karşılamazsa, o zaman yaptığımız eğitim anlamsız olur, amaçtan kopar. Bu da bir gerçek ve dolayısıyla bazı konuları mevcut durumda gidermemiz zor. Koşulları zayıf, imkânları sınırlı, diğer yandan ihtiyaçlar çok fazla, bunlar doğru, ama yine de mevcut ortamda da yapılabilecekler çoktur. Bunlarda eksiklikler, yetersizlikler çok fazla. Tabi örgütte de yönetimde de sorunlar var. Nasıl? Eğitimin sonuçlarını etkili bir biçimde sonuca dönüştürecek, görevlendirecek, yönetecek, denetleyecek bir örgüt sistemi yok, mekanizma yok. Örgütsel işleyişte, tarzda gerçekten zayıflıklar var, çok fazla boşluk bırakıyor.

Eğitimde istediğin kadar ideolojik-örgütsel ölçüler temelinde 24 saatlik bir yaşam kur, bununla sınırlandır, donat; insan buradan pratiğe çıktımı tam bir boşluk yaşıyor. Çünkü gevşek bir ortama giriyor. Aynı şeyi sürdürecektir örgüt ve yönetim tarzıyla eğitim sonuçlarını devam ettirmiyor. Boşluk oluyor, gevşeklik oluyor ve dolayısıyla eğitimde edinilen düşünce ve davranışların birçoğu böyle bir ortamda zaten kendiliğinden yok oluyor, gidiyor. Bu noktada yönetimlerimizizin izahı şu oluyor: “Kendileri yapsın, süreklilik kazandırsınlar, geldikleri yerde düzeltme yapsınlar. Başkalarından beklemeden öncülük yapar konumda olsunlar.” Tabi o da bazen oluyor, bazen olmuyor, her yerde olmuyor. Mevcut bir sistem var onu hemen değiştirmek öyle kolay bir durum değil, dolayısıyla o tür beklentide yeterince sonuç veren bir durum arz etmiyor.

Aslında büyük sorun örgüt ve yönetim tarzının işlememesinden, boşluk bırakmasından, gevşek olmasından, görevlendiren ve denetleyen, fırsat veren ve hesap soran bir çizgide yürütülememesinden kaynaklanıyor. Bu konuda örgütsel yapımız çok parçalı, gevşek, örgütsel işleyiş her düzeyde çok zayıf, keyfiyet her düzeyde var. Kendine görelik, dolayısıyla yönetme, ortak bir plan temelinde ör-

gütleyip çalıştırma, anı anına denetleme, rapor-talimat düzeniyle sonuçları takip etme ve başarıları, ortaya çıkan sonuçları bir kanalda birleştirirken; hata ve eksikliklerin, pratik yapamamanın da üzerine gitme, hesap sorma gibi bir sistemimiz yoktur. Bu aslında mevcut haliyle daha önemli bir sorun. Bu durum böyle ortaya konduğunda yönetim şu gerekçeyi ileri sürüyor. “Eğitim öyle olsun ki, eğitimen çıkan kadro söz konusu olan, gerekli olan örgütü, işleyişi, yönetimi kendisi oluştursun, öncülük etsin.” Bu konuda da eksiklik oluyor. Böyle olması için ne lazım? O zaman bir eğitim devresi yapınca eskiyi durdurup, eğitim devresini bu temelde yapıp, bütün pratikleri eğitimlerden çıkanlara vermek, bütün yönetimleri eğitimlerden çıkanlardan oluşturmak belki olabilir. Ama öyle olmazda eskisinin içerisine girdimi kayboluyor.

Önderlik bu konuları çok tartıştı, araştırdı. En son savunmada yürüttüğü eğitim çalışmalarına ilişkin *“acaba bu kadar geniş çalışma yerine daha dar, derinlikli çalışsaydım daha çok mu sonuç verirdi?”* diye bir değerlendirmeye de gitti. Sürekli eğitim yapmak, yaygın ve sürekli onu pratiğin içine sevk etmek, pratiği bu temelde düzeltmeye çalışmak, değiştirmeye çalışmak çok zayıf oluyor, zor oluyor. Diğer türlü olabilir mi? Biz öyle bir şeyi çok fazla deneyemiyoruz. Bazen Önderlik öyle bir yöntem uyguluyordu. Bazı yerlere belirttiğim düzeyde müdahale ediyordu, kimine eğitimlerden çıkanlara yönetimi devrediyordu, örgütü devrediyordu. Bazen olumlu oldu, bazen de o yöntemler kopukluklar yarattı. Adaptasyon kopukluğu ortaya çıkardı. Şimdi bu sorunlarda var. Fakat biz esas olarak yine de şöyle düşünmeliyiz: Eğitim öyle olmalı, insanı öyle geliştirmeli ki, yalnız başına işte ona yetki verilince değil, ama pratiğe gittiğinde orada örgüt yoksa örgüt yaratan, yönetim yoksa yönetim yaratan, yetersizlikler varsa yeterli kılan, hatalar varsa düzelden, dolayısıyla doğruyu, düzelmiş gittiği yere başarıyla eksiksiz uygulayan bir konuma getirmeli. Eğitim böyle bir düzeyde olmalıdır. Böyle olsa sorunları çözmek daha kolay olabilir, örgütte değişim ve yenileme ortaya çıkartmak pratikte gerçekleşir. Fakat bunları nasıl yapabiliriz? Mevcut eğitim düzenimizi ele almalı ve yürütmeliyiz ki bunlar olmalı. Burda problemler var. Birçok eksiklik bu konuda ortaya konuyor. İşte sadece teorik kalıyor, kısa sürelidir, eğitim yaşamı yeterince örgütlü, insanları eğitici kılınmıyor. Bireyler üzerinde yeterince takip etme, yoğunlaşma olmuyor. Genel oluyor, insanlar içinde bir şeyler alıyorsa alıyor, almazlarsa kalıyor, daha çok

ezber oluyor. Daha fazla teoriktir, kişiliğe yedirme dolayısıyla pratik tarza, üsluba dönüştürme tabi eğitim ortamında mümkün olmuyor. Bütün bunlar eksikliklerdir eleştirilerdir.

Bu noktada Önderlik şunu söyledi, *“biraz doğru bilinç biraz dürüst çaba başarıyı getirir.”* Eğitim böyle doğru bilinci verdirtecek ve doğru çabayı verecek zihniyeti, tutumu ortaya çıkartacak sonuçlar verebilmeli. Bu da eğitimi bir mücadele haline getirmeye, ideolojik-örgütsel mücadeleye dönüştürmeye bağlı, sadece bazı şeyleri öğrenmek, bu konuda kendisini eğitmek açısından yetmiyor. Öğrenmek değil de, eskiyi, yanlış olanı, düzene ait olanı, ideolojik-örgütsel mücadeleyle yıkmak, onun yerine yenisini koymak gerekiyor. Bizde çoğunlukla yıkmak zayıf, yeniyi koyarak kendimizi eğitmek istiyoruz, bu da karmaşık ikili bir kişilik ortaya çıkartıyor. Zihniyet durumu öyle, davranış durumu öyle, ölçüleri öyle karmaşık kişilikler böyle ortaya çıkıyor. Yerine göre bazen öyle bazen böyle söylüyor, dikkat ederseniz bazen bir görüşü savunuyor, bazen başka bir görüşü, bazen iyi davranıyor, bazen kötü, bütün bunlar böyle eklemeli oluyor.

İdeolojik-örgütsel mücadeleye yeterince dayanmayan eğitim bu sonucu ortaya çıkartıyor. Onun için eğitimde Önderlik çizgisini, ilke ve ölçülerini özümsemek kadar, onlar temelinde kişiliği yargılayacak, sorgulayacak bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmek, eleştiri-özeleştiriyle kendisini sorgulayıp kişilik değişim-dönüşümü yapmak, devrimi yapmak çok önemli. Eğitim devrimci temelde olmazsa sonuç vermiyor. Kişilik devrimine dönüşmezse, kişilik devrimi yaptırtacak bir ideolojik-örgütsel mücadele olmazsa sonuç vermiyor. İdeolojik-örgütsel mücadele yüzeyseldir, zayıftır. Kendisine yaklaşımda da zayıf, çevresinde gördüklerini de görmezden gelebiliyor, “canım bana ne” diyebiliyor. Bir şeye olumsuz derse, dönüp aynı şeyin kendisine gelebileceğinden korkuyor. Dolayısıyla net, disiplinli bir ortam yerine biraz karmaşık bir ortam içinde daha rahat edilir olarak görülüyor ve eğitime yaklaşım, katılım bu temelde oluyor. Bunlar yetersiz, eksik yaklaşımlardır. Öyle yaklaşan birisi kesinlikle doğru yaklaşmıyordur, eğitilemez. Öyle oluyor ki bazen hata ve eksikliklere karşı tam bir liberal, sessizdir, öğrenmeye karşı yine isteksiz, çabasızdır. Örgüt gelsin, birisi gelsin beni eğitsin diyorlar. Neredeyse yönetim gelsin, kafatasımı kaldırsın beynime doğruları koysun kapatsın, hiç zorlanmadan kendimi eğitmiş olayım, doğruları yapan olayım. Bu olmaz. Böyle bir yaklaşım var

mı? Var. Hem de içimizde çok yaşanıyor, bundan uzak duralım böyle olmaz, eğitim büyük bir mücadele yeri, ideolojik-örgütsel mücadelede büyük bir çaba yeri. Öyle siyasi-askeri mücadeleden daha az olan, daha kolay yürüyen bir yer kesinlikle değildir.

O halde demek ki eğitimi doğru anlamak, doğru yaklaşmak, doğru yöntemlerle yürütmek lazım. Öyle yürütülürse ancak sonuç verir, öyle yürütülmezse sonuç vermez, sonuçları sınırlı kalır. Sınırlı sonuçta her zaman ikili kişiliği ortaya çıkarır, bu da orta yolcu kişiliktir. Önderlik diyordu, *"bir gözü düzende bir gözü partide, bir ayağı düzende bir ayağı partide, bir eli düzende bir eli partide"* orta yolculuk bu demektir. Orta sınıf eğilimi de böyle bir eğilim, böyle bir kişilik demektir. Demek ki eğitimlerimizin esas olarak bu ikili, orta yolcu kişiliği netleştirmesi, dolayısıyla da düzen etkilerini tümünden kırarak Önderlik çizgisinin devrimci ilke ve ölçülerini kişilikte hâkim kılması gerekiyor. Yine dönüp dolaşıyoruz kişilik devrimi denen olaya geliyoruz.

Şimdi biraz Ocak eğitimi üzerinde durabiliriz. Tartışılan bir konuda oluyor. Belli bir ilgi oluşturmuş, fakat arkasında ne yatıyor insan onu tam çözemiyor. Bu durumun çözülmesi gerekli, çünkü çok fazla görev ve sorumluluğa dayalı gözüküyor. Eğitim gerçeği, eğitimin ne anlama geldiği üzerinde durduk.

Biraz Ocak pratiği üzerinde durmak yararlı olabilir. Sorunların çözümünde eğitimin ve yönetimin rolü nedir, ne değildir onu da biraz değerlendirdik. Bu anlamda mevcut sorunların çözümünde Ocağın rolü, yeri, dolayısıyla nasıl yaklaşmak gerektiği önem taşıyor. Bu konuda yanlışlar var. Eskiden çok ilgi yoktu. İlk devrelerde çok fazla kimse ilgi göstermiyordu. İlk devrelerin, birinci-ikinci devrelerin toparlanışını ben biliyorum, çok fazla katılmak isteyen, ilgi duyan yoktu. Böyle biraz daha teşvik ederek, sınırlı katılımlarla o devreler yapıldı. Şimdi öyle değil, belli bir ilgi var. Bunu insan bir anlamda yeniden partileşmenin bir gelişimi olarak değerlendirebilir. Fakat Ocak ne kadar başarılı oluyor, sorunların çözümünün neresinde? İnsan ona da değinebilir.

Dolayısıyla bu ilginin içeriğini de oradan kavrayabilir, çözebilir. Aslında kuruluşuna bakarak Ocağı tanımlayabiliriz. Paradigma değişimi temelinde PKK'nin yeniden inşası üzerinden oldu. Bunu insan net söyleyebilir. İlk devreler aslında yeniden inşa kongresinin hazırlık devreleriydi. O zaman rolü, misyonu neydi? Yeni paradigmayı özümsetmek, paradigma değişiminin kadroda özümsetmesini

sağlatmak, dolayısıyla PKK'nin yeniden inşa sürecini başarıyla yürütecek kadroyu ortaya çıkartmaktı. Ocak bunun üzerinden kuruldu. Var olan eğitim sistemimize bir okul eklensin diye açılmadı, bir rol misyon ile donatılmış bir biçimde ortaya çıktı. Bir sürecin zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak üzere oluştu.

Peki, o zaman on yıllık pratiğin sonuçları nedir?. Bu kadar devre eğitim yaptı. Yirmi devre olsa, her devrede otuz beş kişi eğitim görmüş olsa yedi yüz kişi eder, kırk kişi olsa sekiz yüz kişi eder. Yaklaşık bin kişilik bir eğitim hacmi var bu on yıllık süre içerisinde. Tabi önemli tartışmalar, çalışmalarda yürütüldü. Böyle bir süreçte, aslında mücadeleye önemli katkı sunan kadrolarda buradan eğitim görüp çıktılar. Çeşitli dönemlerde rol oynayan, öncülük eden önemli bir kadro birikimi de var. Bunların hepsi birer gerçek, bu anlamda on yıllık pratiğin bir sonucu var. Önderlik diyordu, *"yeni bir parti kurmak için yüz kadro eğitilirse yeterlidir."* Dikkat edelim Ocağın eğitimi bine yaklaşıyor. On kat fazla hacim bakımından, öyle geri ve zayıf değil, fakat nitelik durumu ne, başarı nerde? Önüne koyduğu görev ve sorumluluğunun gereğini, yüklediği rolün, misyonunun gereğini ne kadar yerine getirdi? Bu sorunun cevabını vermek zor. Bu sorunun cevabını yine Önderliğin değerlendirme ölçüsüyle veriyoruz *"yüzde bir."* Çünkü pratikleşme oranına yüzde bir dedi.

Ocak, pratiği yürütmekle görevli, öncü kadro yetiştirmekle sorumluydu. Aslında diğer okullar normal kadro eğitmekle görevliydi. Mahsum Korkmaz Akademisi, Zeynep Kınacılar Akademisi, Mazlum Doğan parti okulu bunlar önceki süreçten gelen okullardır. Tabi paradigma değişimi temelinde yeniden partileşme göreviyle yüklü oldular. Süreç bu hale gelince bütün okullar bununla görevli oldular, ama Ocak böyle bir dönemde kuruldu, bu anlamda onlardan farklıdır. Yüzde yüz bu rolü, misyonu üstlenerek kuruldu. Bu görevi ben gerçekleştirecem diye kuruldu. Dolayısıyla sonuçlardaki olumlu-olumsuz payı, sorumluluğu diğer okullardan farklıdır. Diğer okullar diyebilirler *"biz rutin görevlerimizi yerine getirdik, kadro eğitmekti görevimiz onu sürdürdük, şu kadar sayıda kadro eğitmişiz bu süre içerisinde, sonuçları olumlu olumsuz pratiğe katılmış"* ama Ocak öyle diyemez. Ocak şu kadar kadro eğittik, işte görev ve sorumluluğumu yerine getirdim, bu temelde diyemez, hacimle ölçemez. Çünkü kendisi nitelik misyonu üstlendi. Yeni paradigmayı özümsetmek, PKK'nin yeniden inşasını sağlatmaktı. Peki, PKK'nin yeniden inşası ne kadar gerçekleşti, yeni paradigma ne kadar özümsemi, bu te-

melde örgütlü eylem ne kadar geliştirildi? Önderlik dedi, *“hiç değişmemişsiniz. KCK’den siz hiçbir şey anlamamışsınız. Pratiğiniz imkân ve fırsatların yüzde bir oranında kullanılmasıdır.”* Peki bundan kim sorumlu? Kuşkusuz yönetim sorumlu, ama yönetimle birlikte Ocak sorumlu.

Elbette böyle bir görevi yürütmek, yönetim görevi ve sorumluluğu üstlenenlerin işidir. Bunun için yönetim oluyor, yönetimler belirleniyor, görevlendiriliyor. Fakat Ocakta en az yönetimler kadar bu görev ve sorumluluğu üstlendi. Onun için parti Ocağı koydular, paradigma değişimini yeni dönem kadrosunu ortaya çıkartacak kurum. Peki ne kadar çıkardı? Bine yakın eğitim yapmış ama nitelik ne? Niteliğe baktığımızda durum ciddidir. Evet çok cesur ve fedakar kadrolar ortaya çıkardı, gerçekten de cesaret ve fedakarlık bakımından öncülük rolü oynandı. Yine yeni anlayışları kısmen özümseme bakımından katkıları var, fakat on sene az bir zaman değil, böyle bir süre içerisinde yeniden inşa, PKK-KCK sisteminin örgütlenmesi bakımından ele aldığımızda, ortada çok ciddi yetersizlik var. Peki o zaman ne diyeceğiz şimdi. Böyle olmasına rağmen niye bu kadar ilgi odağı oldu. Dikkat edilirse çok başarılı değil, çok başarılı olmuş iyi şeyler yapmış, sonuçlar almış diyemiyoruz. Pratik sonuç onu göstermiyor, gösterseydi, öyle olsaydı derdik tabi, ama öyle değil göstermiyor.

O halde şimdi Ocak eğitimini, Ocakta eğitim görmeyi bu temelde diğer eğitim kurumlarından da farklı olarak sorgulamak lazım. Öyle genel sorgulamayla yetinemeyiz, onu aşacak bir sorgulamaya, değerlendirmeye kesinlikle ihtiyaç var. Çünkü paradigma değişimini özümsemiş, öyle bir kadroyla şekillenmiş parti öncülüğünü yaratacaktı ve bütün eğitimlere, kadroya öncülük edecekti, iddia buydu. Görev ve sorumluluk bu temeldeydi. Şimdi hala ideolojik-öncülük sorunlarından söz ediyoruz. Kadro sorunlarının yakıcılığından söz ediyoruz, paradigmanın özümseme özümsemediğinden, yeni insanın olup olmadığından söz ediyoruz ve bunlarda daha bir arpa boyu yol alamamışız.

O halde Ocağın mevcut rol ve misyona uygun bir eğitim yürüttüğü söylenemez. Peki yapılarına ne diyeceğiz? Dikkat edelim rutinleşmiş, diğer okulların ve akademilerin bir tanesi haline gelmiş. Onlardan çok farkı kalmamış, onları aşan bir içeriği, niteliği fazla yoktur. Bunun sonucunda da işte rolünü, misyonunun gereğini tam oynamıyor, yerine getiremiyor. Şimdi böyle olmaz, bu kabul edilemez.

Niye böyle? Böyle bir amaç için bu temelde kurulmadı ki, amacı, rolü, misyonu farklıydı. Peki niye amacına uygun, rolüne, misyonuna uygun bir çalışma yürütemiyor, sonuç alamıyor? Alınana sonuç diyebilir miyiz? Diyebilirsek o zaman iyi durumdayız, o zaman hiç eleştiriye gerek yok. Diyemiyorsak o zaman neden böyle kaldı? Eksiklik nerede, hata nerede, bunlar nasıl düzeltilecek? Böyle değerlendirmek durumundayız. Diğer türlü yaklaşamayız, ele alamayız. Gerçekten de burdan baktığımızda ciddi yetersizlikler var. Ocak yetersiz kalmıştır. Ocağa yaklaşım aslında partiye yaklaşımı da yansıtır, aynı şekilde yeniden partileşme ve yeniden inşa da yetersiz kalmıştır.

Adını yeniden inşa koyuyoruz. 2005 Nisan'ında yapılan kongrenin adı "Yeniden İnşa Kongresiydi" Onuncu yılı doluyor. On yıldır PKK inşa olsaydı elbette ki toplumu da inşa ederdi. Demokratik Konfederalizm, Demokratik Ulus İnşası olmadığına göre PKK inşası da yok. Zaten son toplantıların, 11. Kongre ve sonrasındaki toplantıların en temel olarak tespit ettiği nokta burası. İnşa yok. Onun için bu kadar inşa görevleri üzerinde duruyoruz. Neredeyse temel kavramımız, temel gündemimiz haline gelmiş bulunuyor inşa kavramı. Peki on yıldır PKK kendisini niye inşa etmedi? Ettiye nasıl etti? Hani nerede, nasıl bir PKK inşa oldu? Kendi öncülüğünde PKK neler inşa etti? Yoktur. Halk zaten eskisi gibi duruyor, gerillada öyledir. Kadın ve gençlik hareketleri de öyledir. 2005'ten öncede böyleydi, 2000'den öncede böyleydi. Gerçekten de çok ciddi bir değişiklikten, yenilenmekten söz edemeyiz, ne zihniyet bakımından, ne sistem bakımından söz edemeyiz. Eğer zihniyet değişimi olsaydı sistem ve tarzda da değişiklik olurdu. Sistem ve tarzda çok ciddi bir değişiklik yoktur. Başka adlarla örgüt kurmak, ikide bir ad değiştirmek kendini değiştirmek anlamına gelmiyor, biçimseldir. Çok ad değiştirdik bu süreçte. Neredeyse her gün bir daha değiştirelim diyorlar. Bir alışkanlık haline geldi. Neredeyse biraz zorlanma olunca çareyi adını değiştirmekte buluyorlar. O doğru bir yaklaşım değil.

Biz bir eğitim devresi yaptık Zele'den gelen bazı arkadaşların hemen yakasından tuttuk, Zele'de isminiz neyse öyle kalacak, siz değişeceksiniz dedik. İsim değiştirip biz oradan geçmemişiz gibi kendinizi gösteremezsiniz. Şimdi nerdeyse örgütsel anlayışımız ona gelmiş, paradigma değişecek, sistem değişecek, tarz değişecek, yenilenme olacak, bunları yapacak yerde isim değiştir, böylelikle değiştik sanılıyor. Bir-iki sene öyle gitsin, değişiklik olmadı, bir daha de-

ğıştir, değışiklik olmadı, bir daha değıştir. Böyle olmaz, bu iş böyle yürümez. Değışim özde olmak durumunda, biçimle isimle olmaz. Kişilik değışecek, sistem değışecek, zihniyet değışecek, tarz değışecek. Aslında yeni paradigma bu temelde özünsenecekti. Peki, neden olmuyor, neden özünsenemedi? Eğer Ocak sorumluluğunu yerine getirmiş olsaydı, on sene az bir zaman değildi. Şimdi önümüzde ideolojik-örgütsel sorunlar bu biçimde ortaya çıkmayacaktı, böyle bir partileşme sorunumuz olmayacaktı. PKK'nin hala örgütlenmenin a-b-c'sinden başlayan bir örgüt sorunuyla karşı karşıya olduğu söylenmeyecekti. Burdan başlıyor olmayacaktık.

Eğer Ocak görevlerini yerine getirmiş olsaydı, savaş böyle olmayacaktı. Tarzda, taktikte yenilenecektik. Savaşı yürüten, HPG'ye, YJA-Star'a komuta eden bütün komutanlar Ocaktan geçtiler. Şu an pratik neyse Ocak odur. Arkadaşların bilgisi olsun, pratiğe ne kadar eleştiri varsa hepsi buraya eleştiridir. Yönetime eleştiridir, yönetimle birlikte Ocağa eleştiridir. Çünkü o pratiği yürütenlerin hepsi buradan geçtiler. Peki hani? Buradan geçtiler, yeni paradigmayı özümlediler, yeni tarzı anladılar, dolayısıyla düzeltereklerdi, yenileyeceklerdi, yeniden yapılanma olacaktı. Niye olmadı? Demek ki eksiklik var, ciddi olmamız lazım, tutarlı olmamız gerekiyor.

Bu temelde olursa Ocağa ilgiyi biz farklı yorumlarız. Bir değışim-dönüşüm alanı, bir mücadele alanı görmek yerine, bir itibar alanı görmek olarak değerlendirebiliriz. Böyle söylemek iyi değil, ama eğer sonuç böyleyse, bu sonucu başka biçimde tanımlayamayız. Böyle itibar kazanmak, yeni paradigmanın da, eski paradigmanın da, PKK'nin de, onun Ocağının da her şeyine aykırıdır. Ruhuna aykırı, zihniyetine aykırı, davranışlarına aykırı, ölçülerine aykırı. Böyle olmaz. Ayrıcalıkları ortadan kaldırmak için PKK kuruldu. Ayrıcalık yaratmak, farklı farklı ölçüler, sınıflar ortaya çıkartmak için değil. Şimdi demek ki zayıflıklar var, yeterince tartışılmıyor. Öyle olmaz.

11. Kongrenin özü buydu. Önderlik onun arkasından bizi bu kadar eleştirdi. Eğitim yapıyoruz diye rapor sunduk *"eğitim yapıyorsunuz ama durumunuz böyle ve sizin eğitimleriniz bir sonuç vermiyor"* dedi. Niye vermiyor? Eğitimlerin yeterince sonuç vermemesi büyük tehlike dedik, en çokta Ocak eğitimi sonuç vermezse tehlikeli olur parti açısından. Çünkü bütün eğitimlere de öncülük etme iddiasını, misyonunu taşıyor kendi bünyesinde, kendisinden sorumlu olduğu gibi bütün eğitimlerden sorumlu. Eğer bu dönemde eğitim-

ler istenen sonuçları vermemişse, bundan birinci derecede sorumlu olan kurumların başında gelen bir tanesi de Ocaktır. O halde böyle bir yaklaşım gerekli, bu eğitimi irdelememiz gerekiyor. Öyle sıradan yaklaşamayız, kendimize göre yaklaşamayız, başka okulların ölçülerine göre yaklaşamayız. Bir devre olarak yaklaşamayız buraya, “ben gittim, devre gördüm işte oldum PKK kadrosu, yeni dönemi anladım ve yürütüyorum” böyle diyemeyiz. Nereye gittin, gittiğin yerin tanımını neydi? Misyonu neydi, hangi görev ve sorumluluklarla yüklüydü? Ne kadar anladın, ne kadar özüksedin? Bu görevleri hayata geçirecek tarzı, üslubu, tempoyu ne kadar kişiliğine yedirdin? Bu temelde ne kadar başarılı pratik yapıyorsun? Bu soruları insana sorarlar. Bu sorulara olumlu cevap vermek için geliniyor. Arkadaşlar geldikleri yeri bilsinler, tanısınlar. Tanımını bilsinler, görevlerini, amaçlarını bilsinler. Bunları bilerek doğru katılınsınlar. Amaca uygun eğitim görsün ve kendilerini yeterli hale getirsinsinler.

Şimdi öyle olmazsa durum ağırlaşır, hiç eğitime katılmamak daha iyidir, katılıp da gereklerini yerine getirmeme karşısında. Hiç olmazsa insan bildiğini uyguluyor olur, ama sen gel Ocağa, Demokratik Modernite paradigmasının eğitimi gör, bu temelde yeni parti ve Demokratik Ulus sistemini geliştirecem diye söz ver, ondan sonra git pratikte bunları yapma, böyle olmaz. Eğitim bu duruma gelirse ideolojik-örgütsel açıdan her şey biter.

İdeolojik-örgütsel öncülüğü sağlayabilmemiz için her şeyden önce, eğitim sistemimizi buna uygun hale getirmemiz gerekiyor. Onun başında da Ocak eğitiminin buna uygun hale getirilmesi lazım. Bu konuda bir düzeltme, yetkinleştirme şarttır. “Ben sıradan yaklaşıyorum, eğitim ihtiyacım var görürüm, işte Ocakta eğitim gördüm diye birde itibar üstlenirim, bildiğime devam ederim, eskiyi olduğu gibi sürdürürüm ya da kendime göre pratiğe katılırım, buda yeterli olur, anlamlı olur, kabul görür...” diyemeyiz. Bunlar söylenemez, böyle yaklaşılamaz, buraya böyle gelinemez, buraya böyle katılinamaz. Ocak bu derekeye düşürülmemelidir. Böyle oldu mu rolünden, misyonundan, görev ve sorumluluğundan kopmuş oluyor, ondan uzaklaşmış oluyor. Revize etme burdan gerçekleşiyor. Aslında böyle oldu mu, kadroyu değiştirip yenileyeceğine, eski zihniyetli kadro Ocağın anlamını ve tanımını değiştiriyor. Eğitim sistemini kendisine göre oluşturuyor ve oradan çıkıp bildiğini uyguluyor. Kendini değiştirip-dönüştürmek yerine Ocağın tanımını, rolünü değiştirip, eskiye taşımak, tabi ki değişimi-dönüşümü, yeniden yapılanmayı boşa çı-

kartmak, engellemek oluyor. Böyle olmamalı, Ocağın böyle olmasına izin vermemeliyiz, Ocağa bu temelde katılımı doğru bulmamalıyız, başlangıçtaki tanımına, rolüne uygun bir düzeltme ortaya çıkmalı.

Gerçekten neydi, bu okul niye kuruldu? Hangi rol, sorumluluk üstlendi? Bunu ne kadar yerine getirdi, ne kadar yerine getirmediydi? Niye yerine getiremiyor? Hata nerede, eksiklik nerede? Bunlar nasıl düzeltilecek? Soruları böyle sormak ve cevap vermek lazım. Buna göre bir cevap oluşturmak gerekli. Dikkat edelim diğer okullara benzemez, çünkü bir misyon ve rol sahibidir. Diğer kurumlarda rol sahibi, Mahsum Korkmaz Akademisi nerden ortaya çıktı? Önderlik çizgisinde gerillalaşamama durumundan, gerillanın zorlandığı ortamda, gerillada parti öncülüğünün doğru komutanlığını, Agit çizgisini egemen kılmak için kuruldu. Onun için Mahsum Korkmaz Akademisi oldu. Onunda bir rolü, misyonu vardı. Gerillada otuz yıldır ne oluyorsa, Mahsum Korkmaz Akademisi sorumludur. Olumluluktan da olumsuzluktan da Mahsum Korkmaz Akademisi sorumludur. Başarılarda, gelişmelerde akademi temelinde yaratıldı, tabi gerilladaki eksikliklerden de sorumludur.

Yine Zeynep Kınacılar Akademisinin, Özgür Kadın örgütlülüğündeki misyonu öyledir. Ali Çiçek Akademisinin gençlik örgütlülüğündeki sorumluluğu öyledir. Hepsinin kendine göre bir sorumluluğu var. Parti Merkez Okulu, Mahsum Korkmaz Akademisinin işletilemediği ortamda Önderliğin başlattığı ve komplodan sonrada örgütü devam ettirebilmek için felsefik, ideolojik, örgütsel eğitim yapmak üzere oluşturulan bir okuldu, sürüyor, temel bir kadro okuluydu. Dikkat edelim Ocak; ne Mahsum Korkmaz Akademisinin, ne Zeynep Kınacılar Akademisinin, ne Mazlum Doğan Merkez okulunun bir şubesi değil, onların şubeleri var bir şube, iki şube, üç şube. Eğer onlardan biri olsaydı, bir üçüncü ya da dördüncü şube olarak kurulurdu, başka bir isim olmazdı. Bir şube çoğaltılırdı, ama öyle olmadı. Farklı bir adla farklı bir okul kuruldu. Niçin? Demek ki ihtiyaç vardı, tanımı farklıydı. Kendine özgü somut görevleri vardı, bunların gerçekleşmesi için böyle yapıldı. O halde gerçekleştiriyor mu, gerçekleştirmiyor mu? Görev ve rolünü, misyonunu ne kadar gerçekleştirdi, ne kadar gerçekleştirmedi? Aslında sistem geliştirilseydi mevcut kadroyu sorumlu tutmak lazımdı. İstikrarlı bir çalışma yürüttü. Fakat dikkat edelim, nitelik olarak özgürlük hareketimizin yaşaması gereken değişim ve dönüşümü yaşatamadı, öncülük edemedi.

Bundan iki kurum sorumludur dedik. Bir; eğitim. İki; yönetim. Parti yönetimi sorumlu böyle bir durumun gerçekleşmemesinden. Ama en az parti yönetimi kadarda Ocak sorumlu. Bu görev ve sorumluluğu Ocak üstlenmişti. O halde Ocağın eğitimi buna göre olmalı, tanımı budur. Dersleri buna göre olmalı, çalışmaları buna göre olmalı, eleştiri-özeleştirisi buna göre olmalı. Bu temelde rol ve misyonuna uygun kadrolar yetiştirecek bir programa, tarza, pratiğe sahip olmalı. Yetersizlik var, eleştirilerde zayıflık var. Gerçekten de ciddi biçimde var. Aslında mesela diğer akademilere, eğitim kurumlarına çok fazla öncülükte edemiyor. 11. Kongrede bir kere daha karar aldık, tartışmalarıyla öncülük etsin diye, düzenlesin bu çok fazla olmadı. Diğer eğitim sistemlerini çok fazla aştığını söyleyemeyiz. Biraz daha fazla tartışmaları oluyor ama onun sonuçlarını da doğru dürüst düzenleyip, diğer eğitim kurumlarına, sonraki devrelere taşırmada yetersizlik var. Tabi daha uzun süre örgüt içerisinde kalmış, dolayısıyla birikim edinmiş kadrolar olduğu için aslında, tartışmalar biraz daha yoğun oluyor o kadar. Ondan öte sonuç yoktur. Halbuki daha çok pratik tecrübeye sahip kadroların toplanıp eğitim görmesinin amacı, paradigma değişiminin gerçekleştirilmesiydi, yeni paradigmayla partinin eski tecrübe birikimi birleştirilerek, yeniden inşanın bunun üzerinden gerçekleştirilmesiydi. Ama bunu Ocak yapacaktı yapamıyor, eksiklik vardır.

Eğitim düzeni, kadroyu tanımlanan misyona uygun bir değişim-dönüşüme uğratmıyor. O halde tanımına uygun değil, mevcut eğitim düzeni rolüne, misyonuna uygun değil. Bunu aşmak lazım, böyle olmazsa gerçekten Ocağın bir şeyi kalmıyor ve Ocak çok tartışmalı oluyor. Bu devreyi düzenlerken de ne yapacağımıza ilişkin çok tartıştık, yapalım mı, yapmayalım mı? Kaç seferdir hep parti yönetimi toplandığında aslında Ocak tartışılıyor. Bir sürü başka kararlarda alındı, “şöyle olsun, aslında okul olmasın. Bir tartışma-araştırma yeri olsun, parti sorunlarının tartışıldığı bir yer olsun. Parti yönetiminin sürekli desteklendiği, yedek kadroların toplanıp hazırlandığı bir sistemde olsun...” bu yönde geçmişte çok karar aldık, fakat bunların hiçbirisi uygulanamadı. İşte yılda iki eğitim devresi yapan, diğer okullara benzer bir okul haline geldi. Programı ve tartışma düzeyiyle de onları çok aşan olmadı, öncülük eden olmadı. Dolayısıyla diğer eğitimlerde yeterli bir çözümleme düzeyine kavuşamadılar, Ocaktan çok fazla destek görmediler. Hangi eğitimi destekliyor, ne kadar destekliyor? Yoktur. Hâlbuki olması gerekiyordu, başlangıçta kuru-

luş gerekçesi buydu, tanımı buydu. Niye olmadı? Demek ki kuruluş gerekçesine, tanımına uygun değil, bu konuda yetersizlik var. O halde değiştirmek lazım. Böyledir diye böyle sürüp gitmemeli, bu devre bile kendisini düzeltip değiştirebilse, Ocağın üslendiği misyona, sahip olduğu tanıma uygun işleri yürütür hale gelse, her şey tersine döner. Güçlü bir çıkış, yeni bir başlangıç olabilir. Bunu bilmek lazım

Merkez Komite Toplantısıyla birlikte ortaya çıkan durum şudur: Ya tanımına uygun olacak ya da böyle olmazsa istediğimiz kadar yönetim toplantısı yapalım, karar alalım, eleştiri olsun, kitap yazıl-sın bir sonuç vermeyecek. Köklü değişim-dönüşüm kesinlikle şart. Yönetim zayıflığı nedeniyle örgüt denetleyemeyebilir, iyi örgütleyip yönetemeyebilir, dolayısıyla arkadaşlar pratikte istedikleri gibi çalışma ortamını yakalamayabilirler, ama böyledir diye öyle davranırlarsa, o zaman demek ki Ocak onlara bir şeyler vermemiştir, değiştirmemiştir. Yönetim zayıflıklarını, eksikliklerini giderecek bir düzeye gelmelidir. Zaten katılan kadrolar hemen tamamı üst yönetim görevleri alan, ordan gelen kadrolar oluyor. Yine başarıyla çıkanlar aynı düzeyde görev ve sorumluluk üstleniyorlar. Üstleniyorlar da görevlerini tam yerine getiremiyorlar, doğru yerine getiremiyorlar. Örgüt imkân veriyor, eğitmeye çalışıyor, sorumluluk veriyor, şans veriyor ama gerekleri yerine gelmiyor. Bir zayıflık var burada, ölçü zayıflığı var.

Giderek nasıl oldu? Bir alışkanlık var, aslında Ocağın tanımı sap-tırıldı. Bunu düzeltmezsek, burdan sapma yaşayacağız. Burdan sapma yaşarsak, başka yerde düzeltme yapamayız. Ocakta düzelt-mesek, eğitim kurumlarında düzeltme yapamazsak, tanımına göre sonuç alamazsak daha nerede yapabiliriz. Savaş cephelerinde mi yapacağız, serhildan içinde mi yapacağız? Hayır, orda yine de insan şans verebiliyor çünkü koşullar farklı, o koşullarda biraz daha ona uygun yaklaşım söz konusu olabiliyor. Eğer biraz tolerans olacaksa oralarda oluyor. Toleranssız köklü değişim dayatılacaksa bu her yerden önce Ocakta dayatılmalı, Ocakta gerçekleşmelidir. Arkadaş-lar buradaki eğitim ortamını buna göre kurmalılar, buna göre ka-tılmalılar, kendilerine ve her bir arkadaşına bu temelde yaklaşmalılar, burda eksiklik ve hata kabul edilmemelidir. Burda farklı görüşler, zayıflıklar olmamalı, burda anlamadık, bilmedik, tarz tutturamadık gibi yaklaşımlar olmamalı. Öyle ki somut tartışmalı ve öyle bir ku-rum olmalı ki, taş gelse eriyip istenilen temelde çıkmalı. En olumsuz

pratikten gelen, sorunlu, zorluklar yaşamış bir kadro bile olsa, Ocağa girdimi ordan kendisini parti ölçülerine göre yeniden yapılanmış olarak çıkmalı; her yönüyle ruhuyla, duygusuyla, düşüncesiyle, davranış zenginliğiyle buna ulaşmalıdır. Başaran devrimci militanlığın tarzını, temposunu yakalamalı. Gittiği her yerde çare olan, çözüm olan bir militan haline gelmeli. Ocağın tanımı bu ve burada eğitim görmek, böyle görev ve sorumluluk üstlenmek olur.

Diyelim yönetim takip edemez, örgüt gevşek olur, böyle olmayandan hesap soramaz, bu mümkündür. Her şeyden önce örgüt sormuyor diye keyfini konuşturmak vicdansızlıktır. Demek ki öyle olursa, o zaman Ocak eğitimi vicdan devrimi yaptırmamış demektir. Bile bile, göre göre yanlış yapıyor, eksik yapıyor. Yapılmayanı görüyor ama yapmak için çaba harcamıyorsa, işte ona vicdansızlık denir, kısacası sorumsuzluktur. Bunları aşmak gerekiyor, kırmak gerekiyor.

Kısaca Ocağın rolü, misyonu da önemli. Bu dönemdeki eğitimler açısından önemli, genel paradigma değişimi ve partinin yeniden yapılanması açısından önemli. Durmayan bir çalışma da oldu, fakat demek ki eksiklik var, hata var, ölçülerinde yetersizlik var. Tanımına uygun olmadı, işleyiş sisteminde zayıflık var. Tam yoğunlaşma olmuyor, derinleşme olmuyor, sorunlar somut ortaya konmuyor. Kemikleşmiş anlayışlar var, onları yeterli eleştiri-özeleştiri geliştirerek kıramıyor. Hiç olmuyor değil, az oluyor sınırlı oluyor. O da pratikte tabi yeterince değişim-dönüşüm anlamına gelmiyor, durumu kurtarmıyor. Öyle bir değişim, olması gereken açısından yeterli değildir. O zaman bu ölçüler yanlış.

Biz hala partide örgütlenme sorunlarını tartışıyoruz. 2005'te yeniden inşa kongresi olmuştu. İnşa demek nedir? Yapılanma demektir. PKK kendi adına ne kadar yapılandı. 11. Kongrede de aynı kararı aldık. Hâlbuki inşa edecek, yapılandıracak kadroyu yaratacak olan Ocaktı. PKK Ocağında eğitim görüyordu, gittiği yerde PKK'lı kadro olacaktı, PKK'yi örgütleyecekti, PKK öncülüğü temelinde diğer bütün çalışmaları yürütecekti. Öyle yaptı mı? Yapamadı. Bu bilinci Ocak verdi mi? Veremedi. Çoğu ne yapacağını bilemedi, sınırlı bir parti sorumluluğu oldu ve PKK ölçülerine göre biraz yakınlaşma oldu, belli bir toparlanma sağladı, kaba bir biçimde tasfiyeciliğin eritme, dağıtma pratiğine karşı, partiye sahip çıkmayı getirdi. Ama paradigma değişimini gerçekleştirmek, tasfiyeciliğin etkilerini tasfiye etmek, yeniden insanın öncüsü olmak, kadroyu partinin yeniden

inşası temelinde gerçekleştirmek görevleri geride kaldı. Şimdi bunlar yapılmadı diye aynı şeyi sürdüremeyiz. Aynı şeyi sürdürürsek o zaman bir değişiklik olmaz, aynısını sürdürürsek 11. Kongrenin kararlarını hayata geçiremeyiz. Önder Apo'nun eleştirilerine doğru ve yeterli cevap veremeyiz. O halde aynısını sürdürmeyeceksek ne yapacağız? Bu soruyu arkadaşlara soruyoruz. Ne yapacağız? Arkadaşlar işi nasıl yürüteceklerini düşünüyor? Eğitim devresi nasıl yürümeli? Bu noktada söylediğim gibi "her şey hazır gelsin, beynimizin içine konsun, biz hiç zorlanmadan, çaba harcamadan hemen kendimizi Apocu militan olarak bulalım" böyle bir şey yok, böyle bir ortam, böyle bir eğitim yoktur. Bunu kimse beklemesin. Öyle olsa bile iyi değildir, birileri öyle yapmaya kalksa bile iyi değildir. Kaldı ki zaten öyle yapabilecek olan yoktur. Önderlik eğitimini onun üzerine kesinlikle kurmadı.

O halde geriye kalan nedir? Eğitim devresinin kendi kendisini o hale getirmesidir. Sorumluluk duyması, program-planlama, çalışmaları bu esas üzerinden yürütmesi, baştan işi sıkı tutarak, bir gerekçeye sığınmadan, herhangi bir zayıflığa göz yummadan, değişimi-dönüşümü bireyde ve bir bütün olarak eğitim devresinde gerçekleştirecek bir pratiğin sahibi olmalı. Arkadaşlar buna göre katılmalılar, kendilerini sorumlu görmeliler. Hazır beklememeliler, Ocak varsa aslında parti sorunları çözülmüş olmalıydı. Ocak vardı ama sorunlar çözülmedi, gittikçe sorunlar arttı, neredeyse boğulmak üzereyiz. Bu ne biçim eğitim, bu nasıl Ocak? Neyi çözüyor, hangi çözümü üretiyor? Ne kadar yapılandırıyor? Belli bile değil, burda bir terslik yetersizlik var, yanlışlık var. Bunu net açık görmeliyiz.

11. Kongre kararları ve Önderlik eleştirileri temelinde Ocağı; gerçek değişim-dönüşümü gerçekleştirecek, yeni paradigma temelinde PKK'nin inşasına öncülük edecek kadrolar yetiştirecek bir duruma getirmeliyiz. Bunun gerisinde olursa başarısızdır. Bu düzeye gelirse biz başarıdan söz edeceğiz, yoksa "iyi oldu, katıldık, Ocak bize faydalı geldi, aslında sorunlarım vardı, biraz zorlanıyordum, kendimi düzelttim..." bunlar ölçü filan değil. Ama çoğu arkadaş böyle yaklaşıyor. Çıkıyor konuşulduğunda alenen söylüyorlar, "bana iyi geldi" işte soruyorsun ne yaptın? "Sorunlarım vardı düzelttik gittik." Mesele o mu, peki Ocak sadece bunun için mi var? Ocağa bunun için mi katıldın? Bu böyle olmaz, böyle ele alınıp yaklaşılamaz. Eğitim devresine böyle katılınırsa, eğitim böyle biterse, o zaman bu devre başarısız bir devre olur.

Oysaki geçen bir yıl içerisinde yaşadığımız ideolojik-örgütsel sonuçları değerlendiren bir merkezi toplantı yaptık, oradan çıkan sonuçlar ciddi. Önderlik bu süreçte Görüşme Notları dışında üç tane mektup gönderdi, hem eleştirdi hem de ne olması gerektiğini ortaya koydu, eksiklikleri gösterdi. Bunların üzerinde yoğunlaşma, bunları görüp düzeltme olmazsa, o zaman burada boşa zaman tüketiriz. Başka türlü yaklaşmak, eğitimi boşa çıkartmak demektir, eğitimi oportünist kılmak demektir. Eğitim oportünist olursa pratikten zafer çıkmaz, daha kötü şeyler çıkar. Dolayısıyla eğitim ortamımız, eğitim devremiz öyle değil, tersine gerçekten de her alanda yeni paradigma temelinde parti öncülüğünün, Demokratik Toplum sisteminin, öz savunmanın doğru bir şekilde biçimlendiği, yeniden yapılandığı bir pratiğin öncüsü olacak kadroları yetiştiren bir devre olmalı.

Ocak devresinin önündeki hedef budur. Buradaki sonuçları şimdiye kadar tam örgütleyemedik, ama bundan sonra daha çok örgütleyeceğiz, arkadaşların haberi olsun. Ne konuşulmuş, ne tartışılmışsa yazıp ilan edeceğiz, yayınlayacağız. Yetersiz tartışılırsa alenen olacak, burda kalmayacak, herkes görecektir. Çok önceden bu aslında böyle olsaydı, buraya daha ciddi yaklaşılabildi. Genel bir eleştiri çıkardı, denetim, baskı çıkardı. O da yok. Ne konuşulursa çok fazla önemi yok, şu söyleniyor geçiyor, o halde önemli olan zaman tüketmek, buradan çıkıp işte biraz kendini geliştirmiş, birazda itibar kazanmış olarak pratiğe gitmek oluyor. Bu durum böyle olmaz. Arkadaşlar bunu da bilsin. Kim ne konuşmuş, gerekirse ismiyle yayınlarsanız haberi olsun. Herkes doğru konuşacak, doğru tartışacak.

Örgüt içerisinde aleniyet çok önemli, partide aleniyet olmazsa parti olmaz. Gizli partiyiz, terör örgütü sayılıyor, düşmanlarımız var, ona karşı mücadele ediyoruz. Onun için düşmana karşı bir gizlilik var, bu bizim kısmen kendi içimizde de, halk önünde de gizlenmemizi getiriyor, bizim buna sığınmamamız lazım. Deşifasyonu göze alır ilan ederiz, hatta örgüt içinde ilan etmenin önünde de çok bir engel yoktur. Örgütleyemediğimiz için yapamadık, bundan sonra örgütleyeceğiz ve yapacağız.

2-GENEL KADRO DURUŞUNDA YAŞANAN İDEOLOJİK SORUNLAR

İdeolojik boyutta kadro duruşumuzun sorunları var mı? Vardır. Çeşitli düzeylerde var, böyle çok karmaşık bir durumda var. Yönetim kadrosunda daha çok bireycilik, ön görü zayıflığı, yerinde zamanında doğru söz söyleyip, doğru davranış gösterememek; dolayısıyla akışkan, çekim gücü, sorunların çözücüsü olamama biçiminde ideolojik duruş sorunları var.

Tabi bunların düzenden kaynaklı derin kökleri var, aslında geleneksel toplumun izleri var. Kapitalist modernite etkileri kısmen var. Daha doğrusu bizdeki yönetici kadroda ağırlıklı etki geleneksel toplum etkisi, kapitalist moderniteye ise heveslenme söz konusudur. Böyle bir durumdayken katılım göstermiş, modernite etkileri daha çok böyle heves düzeyindedir, yönelim istek düzeyindedir. Fakat geleneksel toplum etkileri çok güçlü. Devletçi-iktidarcı sistemin toplum üzerinde yarattığı etkiler parçalanma, bireycilik, erkek egemencilik, kadının köleleştirilmesi bunlar var. Her ne kadar eğitimlerle ideolojik-örgütsel mücadeleyle azaltılmış olsa da, yönetim düzeyi Önderlik temsilciliğidir, Önderlik düzeyinde bir ideolojik derinlik istiyor, hassasiyet istiyor. İş o noktaya geldi mi 'biraz eskiyi aştım, eskisi gibi feodal değilim, köylü değilim, bilmem şöyle değilim' demek durumu kurtarmaya yetmiyor. Önder Apo'nun geliştirdiği ideolojik derinliğe ulaşmak gerekiyor. İlkeler bakımından, hassasiyetler bakımından, ölçüler bakımından, dahası sorumluluk gereği kendini örgütlenme bakımından, dolayısıyla kişilik örgütlenmesinde aslında zayıf kalınıyor. Örgütlü kişilik olma, Önderlik çizgisinin gerektirdiği derinlik ve hassasiyetleri gözetecek şekilde, kendini örgütlü bir kişilik olarak söz ve davranış içine sokmada sorunlar çıkıyor. Kendine görelilikler, bireycilikler, öfke, tepki bir sürü bireysel zorlanmalar, ruhsal belirtiler, orta sınıf etkileri, zayıflıklar biçiminde ortaya çıkıyor.

Fakat genel kadro duruşunda durumlar daha da biraz dalgalı, hastalıklar çoktur. Zaten hep hastayız da içimizde hasta olmayı marifet sayanlarda var, sığınak sanıyorlar işte, hasta oldun mu kurtuldun, bu noktada örgüt bir şey diyemez, örgüt hastalara bakar sanıyorlar. PKK'yi dünya gericiliğiyle savaşıyor bir özgürlük mevziisi olarak görecektir yerde, zorlanmış bir kişinin yaşamını düzenleyecek bir hayır kurumu sanıyor bazıları, ne kadar çok hasta olsan o kadar yer

tutar sanıyorlar. Öyle değil tabi, o tür hastalıklara Önderlik “siyasi-dir” dedi. İdeolojik-siyasi boyutu çok fazla tabi, bundan hiç şüphenez olmamalı. Fakat şu durum önemli: Mesela PKK, PKK olana kadar çeşitli ideolojik sorunları vardı. PKK bir anda gökten düşüp böyle mevcut ilke ve ölçülerle dünyaya oturan bir güç olmadı. Sıfırdan başlayarak, büyük bir emek, çabayla, kan-ter içinde yaratılan, geliştirilen ilke ve ölçü kazandırılan, bu güne getirilen bir hareket oldu.

Bu bakımdan tabi acemilik, amatörlük başta çok fazlaydı. PKK’nin kendine göre ölçülerinden çok, başkalarından edindiği ölçüler vardı, çok çeşitli etkilenmelerle ancak kendisine bir yol buluyor, biraz kendisini şekillendiriyordu. Reel sosyalizm etkileri, ulusal kurtuluşun etkileri, bilmem genel demokratik etkiler. Onlardan yararlanmaya çalıştı da, başka türlerde zaten gelişme sağlayamazdı. Dolayısıyla başlangıçta ideolojik netlik yoktu, ideolojik derinlik yoktu, ideolojik somutluk yoktu ve bu çok doğal ve anlaşılırdı. Önder Apo dedi, “İki kelimeyle çıktık yola yürüdük.” Kitaplar yazacak hali yoktu, çünkü birikimi yoktu, bir gençlik hareketi olarak doğdu. Üstelik Kürdistan’ın dışında, metropollerde, düşmanın egemenliği altında olan yerlerde mevcut düşünceleri ortaya çıkarttı. Dolayısıyla uzun süre diğer hareketlerden, geçmişte yaşanan hareketlerden etkilenme, onların etkilerini taşıma, kendine göre yeterli bir ideolojik ilke ve ölçü oluşturmama vardı.

80’lerin ortasında, 90’lara doğru Ulusal Diriliş Devrimini gerçekleştiren bir hareket haline geldiğinde, dahası reel sosyalizmin çözülüşü karşısında ayakta kaldığında, PKK’nin esas olarak kendisine ait ilke ve ölçüleri, Önderlik duruşu, örgütsel ölçüleri, ilkeleri oluştu netleşti. Şimdi geçmiş dönemde bu tür durumlar yaşandığında tabi bireyciliklerin, kendine göreliliklerin, anlamazlıkların, farklı davranışların olması, bunlardan dolayı anlaşılır bir durumdu. Doğru değildi ama nedenleri anlaşılırdı. Birçok ideolojik duruşta hata eksiklik gösterildi, farklı eğilimler, anlayışlar ortaya çıktı. Bunlar eleştirildi, özeleştirilirdi verildi mahkûm edildi. Fakat şimdi Önderlik yürüyüşünün kırk ikinci yılında, PKK’nin temellerinin atılışının, resmi kuruluşunun otuz altıncı yıl dönümünü yaşıyoruz. Otuz yedinci yıla gireceğiz. Bu kadar uzun bir süre gerçekten de çok farklı meydan savaşlarından geçerek, birçok arbede atlatarak, savaşlar verip kendisini şekillendiren bir hareket içerisinde, mevcut karmaşa çok anlaşılır değildir. Fakat bu karmaşa vardır.

Başlangıçtakilere insan bir şey demeyebilir, yoktu bilinmiyordu. İnsanlar bir anda her şeyi öğrenemiyorlar, birde hareket bir anda şekillenmiyor. Çeşitli dönemlerden geçiyor, rüşeym halinden çocukluk haline, oradan gençlik dönemine, olgunluk dönemine ulaşıyor. PKK olgunluk dönemine 85-90 arasında ulaştı. Reel sosyalizmin çözülüşü karşısında ayakta kalışı da öyle oldu. Kendine göre ilke ve ölçüleri olan bir parti haline geldi. Kadro ölçüleri, parti ölçüleri olan, kendine göre ideolojik-örgütsel ilke ve ölçü oluşturan bir hareket oldu. O zamana kadar başkaları vardı, hep onların etkisi altında onlardan yararlanarak yürüyordu. Kendine göre ölçüleri vardı ama şimdi bütün bunlar birer gerçek, her şey gerçekleşmiş, on binlerce şehidi var. 40 yıldır yaşanan bir realite, her şey çok açık, anlaşılması, öğrenilmesi çok zor değildir. PKK'nin ideolojik duruşu, ilke ve ölçüleri muğlak değil, karmaşık değil, farklı farklı değildir. Birine ayrı, birine ayrı uygulanır değildir. Bakur'da ayrı Başur'da ayrı, kadına ayrı erkeğe ayrı, bilmem gence ayrı yaşlıya ayrı değil, herkese eşit bir bütündür. Bir eşitlik hareketi, ilke ve ölçüler kendi özgünlüğünde aynıdır, benzerdir. Farklılıklar kesinlikle yok ve bu konuda son derece somutlaşmışlık var. Fakat buna rağmen bir sürü farklı farklı durumlar çıkıyor ortaya, öyle ki kendine göre anlayışlar çıkıyor. Şimdi kusura bakmayın ama her kafadan bir ses çıkıyor, herkesin doğrusu kendine göredir. Bu kadar kendi ilke ve ölçülerinde doğrulaşmış bir parti ortadayken, o partinin içinde kendine göre davranışlar, kendine göre ölçüler çok fazladır.

Avrupa'dan gelen bir rapor okudum. Gaziler konferans yapmış şu deniyor: "Bireysel yaşamını sürdüren gazilerle, kadroluk yapan gazilerin bilmem neyi..." tanıma bakın. Hem bireysel yaşamını sürdürüyor bir tanesi, hala gazidir. Gaziliği bir defa tutmuş bırakmaz. Kaçmış, hain biri, geri gelmek için rapor yazmış, "filan gazi başvurmuş geri gelmek istiyor" deniliyor. Hala gazi deniliyor. Bu ne biçim kavram, bu ne biçim laf oluyor? Kadroluk yapan gazi, bireysel yaşamını sürdüren gazi. Bu bir kadro filanda değil. Hemen yanında da yazıyor: Önderlik dedi ki, *"gazilerimiz yaşayan şehitlerimizdir"* diye. Kendisini şehit düzeyinde görüyor, itibar istiyor, onur istiyor. Çok tuhaf, bu kadar da ölçü sapması olur mu? Bu bir anlayış olarak dayatılıyor, sen ne yaparsan yap, bunu dayatıyor ve oradan yürütme-ye çalışıyor. Aslında parti ölçülerini biz belirliyoruz demeye, getirilmeye çalışılıyor. 'Bize bakılmalı, bizimle ilgilenilmeli, biz gaziyiz' deniliyor. Hala kendisini PKK'nin gazisi olduğunu sanıyor. Birde

şehitler temsilcisi, peki şehitler öyle mi? İnsan sormaz mı? Sorarlar adama, akıllı olalım biraz. Bu kadarda olmaz ki, her şeyi kendine göre yorumlama, saptırma o düzeye çıktı ki, insanın aklı almıyor.

Bunun böyle anlaşılmayan, bilinmeyen bir durumu da yoktur. Biraz mücadeleye girmiş, parmağını bir bıçak kesmişse “gazi oldum artık hakkımı isterim” deniyor. Bazıları öyle olmak için kendilerini de vuruyorlar, onları bilmiyor muyuz? Böyle olmaz. İdeolojik saptırma var, netleşmiş parti ideolojisinin bireysel ölçülere göre yeniden yorumlanması, saptırılması, revize edilmesi içimizde çok fazla yaşanıyor. Eskiden sosyalist literatürde bunlara revizyonizm deniliyordu. Biz çok kullanmıyoruz, ilkeleri, ölçüleri revize etme kendine, göre uyarılama oluyor. Sen ne söylersen söyle hiç mümkün değil, parti ne yazarsa yazsın, ne karar alırsa alsın, parti kendisidir hem de gazidir, yaşayan şehit! Her türlü ölçüyü belirliyor. Bu uydurmada değil, saptırmadır. Bu kadar ideolojik saptırma olur mu? Şimdi peki bunun anlaşılmayan yanı var mı? Bırakalım gaziliği bir yana kadrodur, kadroluk eşit, herkese aynı şey uygulanıyor. Sen kadroysan, öbürü de kadro. Onun gibi olacaksın, başka türlü nasıl olursun? Her kadro duruşu bir parti demektir.

Kadronun ideolojik aşınması, ideolojik anlayış sorunları üzerinde önemle durulması gerekiyor. Bu konunun neresinden tutup, neyi eleştirecek insan bilemiyor. Bu duruma nasıl geldik, mevcut hal çok ağır bir durum. Bu kadar pratikleşmemenin, doğru karar alamamanın, etkili mücadele yürütmemenin, her şeyin altında bu yatıyor. Ölçüler sapmış, aşınma olmuş. Diyorlar ya, “deveye demişler niye boynun eğri, nerem doğru ki!” demiş. Şimdi kadroların anlayış sorunları var diyeceğiz, ne yok ki, neyi doğru ki, neyine yanlış diyelim. Tuhaf değil mi, eski ile kıyaslıyoruz. Eskiden geri düştüğümüzü eleştiriyoruz. Biz paradigma değiştirdik. Daha özgürlükçü-eşitlikçi, daha toplumcu hale geldik. İktidar ve devlet sisteminden, güç sahibi olmaktan, parti olarak kendimizi uzaklaştırdık. Daha fazla halkçı hale geldik. Kadro Ölçülerini Önderlik belirledi, “*bir lokma bir hırka*”, “*fikir, zikir, eylem birliği*”, “*örgütsel ve eylemsel kılınmış hakikat*,” olacak. Şimdi bu ölçüler üzerinde yoğunlaşıyor mu? Parti kadroları bu ölçülerde mi? Böyle bir arındırma var mı? Bunların gereklerine göre olsak toplum etrafımızda fır döner. Fakat değil bunlar, eski paradigmayla ortaya çıkmış ideolojik ölçülerin arayışı içerisindeyiz. “Eskiden şöyleydi, böyleydi,” onun gerisine düşmüşlüğümüzü eleştiriyoruz. Paradigma değişimi ile birlikte PKK kadrolarında ortaya

çıkan ideolojik ölçü yükselmesine ulaştık mı, ulaşmadık mı? Bırakalım bu sorunlarının tartışmasını, eskinin bile gerisine düşmüşüz. Yeni paradigmaya göre ölçülerin çok daha yüksek olması gerekiyordu. Şimdiki PKK ideolojik duruş bakımından çok geri, eski PKK'nin çok gerisindedir.

PKK adaletin kılıcıydı. İnsanlar hiç bir şeylerine güvenmez, ama PKK'ye güvenirlerdi. Canlarını emanet ederlerdi, mallarını emanet ederlerdi. Kendilerinden gizlemek istediklerini PKK'ye teslim ederlerdi. Kendilerine güvenmediklerinin kırk katını PKK'ye güvenirlerdi. "PKK'de terslik olmaz, hakaret olmaz, haksızlık olmaz, bozulma olmaz, zarar verme olmaz" diyorlardı. PKK'ye göre en ağır suç ideolojik yaşam ölçülerindeki kaymaydı. En ağır cezaya getiriyordu. Şimdi, "Canım ne olur, idare edelim, bir şans daha verelim," deyip geçiliyor. Ama bu pratikte her türlü sapmaya yol açıyor. Bu DEV YOL'u ne çökertti, SHP'nin belediyeleri çökertti. Karasu arkadaşın iddiası odur. Niye çökertti; belediyeye aday oldu, başkanlıklara ya da belediye meclislerine girdiler. Ondan sonra ele aldıkları ölçü, "burjuvalar yiyeceğine biz yiyelim," domuzdan bir kıl bile koparsan kardır! Girdiler belediyelerin yiyiciliğine, ortada ne ölçü kaldı, ne kadro kaldı, tükendi. Devrimci öz, ölçü bitti. Reformcu olmaktan da öteye, küçük burjuvalığı aştılar, şimdi büyük burjuva olma yönünde ilerliyorlar. Yine de aynı kelimeleri tekrarlıyorlar. Biz biraz eleştirdik, kalkmış diyorlar, "Mahir Çayan devrimciydi." Biz de biliyoruz Mahir Çayan devrimciydi de ÖDP devrimci midir? Mahir Çayan'ın mirasından başlayıp nereye geldi. Bizde de benzer ölçüler var.

Geçen gün tartışıyorduk; Bakur'da Eğitim Destek Evleri var. AKP kapatmış şimdi telaşa düşmüşler, tartışılıyor, dedim, "çok güzel oldu, alkışladık" dedik, şaşırdılar. Şunu diyorlar, "biz yapmasak Fetullahçılar yapıyordu!" Peki, biz Fetullahçılara karşı, Fetullahçı yöntemle mi mücadele edeceğiz. Onlar yapmasın biz yapalım! Onlar yaparsa Fetullahçı olur, biz yaparsak iyi olur, ama yaptığımız iş ayıdır. Öyle olur mu? Böyle ölçü olur mu? Fetullah ne için yapıyor; Kürdü yok etmek için.

Bu kadar ölçü kayması var. İş gitmiş Fettullahın yöntemleriyle, Fettulaha karşı mücadele edeceğiz güya, onun yerine ondan daha fazla okul açacağız, yurt açacağız. Böylece Fettulaha değil de Kürt halkı bizim yanımıza gelecek. Gelecek ama ortada Kürt kalacak mı? Geriye ne kalır, karşımızdakiler nasıl insan olurlar? Geçmiş seçimlerde Dersim'de niye kaybettik, kimse sorgulamıyor. Şu söylendi,

"Yardım alın ama oy vermeyin." Tutumumuzla halkı hırsızlığa teşvik ettik. AKP veriyor mu, yardımı alın, oyunuzu vermeyin! Bunu benim aklım almadı. Bir defa insanı ikiyüzlülüğe teşvik ediyorsun. İki, o zaman Dersim insanını tanımıyorsun, nasıl alır da vermez. Bu mümkün mü, aldılar ve verdiler, biz kaybettik. Arkadaşları dinlediler yardımları aldılar, tabi ondan sonrasını dinlemediler. Gittiler oylarını da verdiler. Neredeyse AKP, CHP Dersim'i ele geçiren partiler oluyorlardı. Bunları ideolojik ölçü genelde tanınsın diye söylüyorum.

PKK militanı yaşama tenezzül etmez. Kim ki basit yaşama tenezzül ediyorsa, onda PKK'lilik yoktur, ondan korkmak lazım. Küçüklüğü, büyüklüğü, nicelik farktır. Önemli olan niteliktir. Geçen gün aylık alınan parayı örnek verdim, "Bizim aldığımız paralar azdır," bugün az, yarın çok olabilir. Parayı para olarak kabul ediyorsan, zaten kapitalist moderniteyi temel yaşam biçimi olarak kabul ediyorsun demektir. Önderlik *"sistemin komutanı"* dedi. Sen o komutanın emrine giriyor musun, girmiyor musun? Bir kuruş da birdir, bir milyar da birdir. Aradaki fark sadece niceliktir, para paradır niteliği aynıdır. Sen ona dayalı olarak yaşamayı kabul ediyor musun, etmiyor musun? Ediyorsun! Arkadaşlarımız ediyor. Partiden para almak için can atıyorlar. Kemal Pir'e Filistinliler, sigara ihtiyacı için "al sigara parandır," diye para verdiler, Kemal Pir parayı alıp yüzlerine atmıştı; "ben paralı asker miyim? Bulduğum yerde içerim, bulmasam kalır. Ne kadar bulursam o kadar içerim. Para partinindir." Eski PKK'nin ölçüsü böyleydi. Kimseye hakaret etmiyorum, Kemal Pir öyle yaptı mı, yapmadı mı?

Şimdi başkasının verdiği değil, "partiden ne kadar alacağız" diyorlar. Azıcık fırsat olsa maaşlı insanlara dönüşeceğiz. "İhtiyaçlarımız var. Parti versin, özel kullanalım." O zaman orda komünalizm bitter. Alırsın nasıl kullanacağın belli olmaz. Orda küçük burjuvalık başlar, bireycilik başlar. Bugün niceliği azdır, yarın imkânlar artar. Sovyetler Birliğindeki gibi bir sınıf haline gelebilirsin. İmkânlar bir anda da artabilir, önemli olan senin imkânlar karşısında nasıl yaşayacağın. Arkadaşlar şöyle diyorlar, "varsa kullanalım, niye kullanmayalım?" Burada ölçü şudur: Yoksa zaten kullanamazsın ki, önemli olan var olduğunda kullanmaya biliyor musun? Varlığa karşı bir ilken var mı, duruşun var mı? Bir varlık varsa, orda kendini kaybedip har vurup harman savuran durumuna düşüyor musun, düşüyor musun? Zaten bir şey yoksa yiyemezsin, örneğin paran yoksa

harcayamazsın, ekmeğin yoksa yiyemezsin. Mecburen azla yetineceksin. O, senin marifetin değil, var olan durumun sonucudur. Kişinin marifeti varlık içinde ölçüyle yaşaya biliyor mu, halkçı kalabiliyor mu? Doğru bir yaşam tarzı tutturabiliyor mu? Kendini kaybetmeye biliyor mu? İşte ölçü budur. PKK'lilik ölçüsü burada başlar, varlığa karşı direnebilmek önemli. Yokluk karşısında direnecek bir şey yok ki, o yokluk seni hizaya çekiyor. Önemli olan varlık karşısında irade gösterebiliyor musun, tenezzül etmeyebiliyor musun, bir lokma bir hırka duruşu gösterebiliyor musun, gösteremiyor musun?

Bunlar yeni bir duruş olarak görülebilir, fukaralık edebiyatı olarak sayılabilir, ahmaklık olarak da görebilirler. İçimizden bazıları öyle de görüyorlar. Sağa sola gidenlerin nasıl yaşamaya çalıştıklarını, dönüp bize neler söylediklerini biliyoruz, duyuyoruz. Fakat parti ölçüsü ne olacak, burada netliğimiz olsun. Saman altından su yürüten, gemiyi kurtaran kaptan olan mı parti militanlığının ölçüsü olacak, yoksa her şeye karşı yaşam ölçülerinde, halkçı yaşam, ilkeli yaşam ölçülerinde, özgür yaşam ölçülerinde ne olursa olsun diretecek miyiz? Mücadeleci olacak mıyız, olmayacak mıyız, mesele budur.

İdeolojik öncülük mücadelesi burada ortaya çıkıyor. İdeolojik öncülükteki yetersizlik bu noktada ortaya çıkıyor. Yoksa bunun filozof olup olmamakla bir alakası yok. "vay be çok geri insanlarmış, bilgileri azmış," ne alakası var? İleri olmanın ölçüsü ne ki? Burjuvanın bildiğini bilmek zorunda değiliz, sömürgecinin bildiğini bilmek zorunda değiliz. Bizim de kendimize göre bilme ölçülerimiz var. Onların ölçülerine göre kendimizi niye tartalım, kendi ölçülerimize göre tartacağız. İçimize bu anlamda bir kurt girdi, nifak girdi, ölçü kaybetme girdi. Neredeyse birbirinden çalma yaşıyor, ayıptır. PKK böyle miydi? Yoldaşları için her şeyi yapan konumdaydı. Haki Karer için ne söyledi Önderlik, *"yemedi başkalarını yedirdi, giymedi başkalarını giydirdi, uyumadı başkalarını uyuttu."* Bu bir gerçektir, bir abartı değildir. Bir ölçü olarak koydu.

Önderliğin Haki Karer'in anısına yazdıklarına bakalım. PKK, böyle PKK oldu. O kazandırdı, o PKK gelişme yarattı. Paradigmasının devletçi olup olmaması değil, kendisinin nasıl yaşadığı ve ne yaptığı belirleyici oldu. Gelişme ve kaybetmede belirleyici ölçü o oldu. Tabi o bilince dayansa, daha geniş bir dünya bilgisine sahip olmak iyidir. Öyle olmaya çalışmak lazım. Kimse öyle olmayı ret etmez, ama doğ-

ru partilik öyle olmaktadır diyemeyiz. Öyle olsa filozoflar en iyi PKK'li olurlar. PKK'nin düşmanları bu anlamda daha iyi öğreniyorlar, daha fazla biliyorlar. Bütün burjuvalar, alimler daha fazla PKK'li olurlar, öyle midir gerçek, hayır. Kesinlikle ölçü o değildir. İdeolojik duruş, ideolojik ölçü o değildir. İdeolojik öncülükteki sorun ordan kaynaklanmıyor. İdeolojik öncülük sorunu, kadronun bireycileşmesinden, yaşam düşkünlüğü göstermesinden, kapitalist modernitenin etkisinde kalmaktan kaynaklanıyor. Önder Apo'nun ön gördüğü PKK'de gerçekleşmiş militan kadro ölçülerini temsil edememesinden kaynaklanıyor. Burada yalpalanmalar yaşanıyor, burada muğlaklık, karışıklık var. Burada kendine yaşam arayışı var, topluma değil. Bulduğunu kendine alma var, bozulma var.

PKK'ye Karşı Tasfiyecilerin Tek Silahı Yaşam Ölçülerinin Geriletilmesiydi

PKK'nin doğuş ölçülerinden, ortaya çıkış ölçülerinden geriye düşüş, bozulma var. Oysa Önderlik paradigma değişimi ile onu daha ileri bir düzeye taşıdı. *“İktidar ve devlete bağlanma bozulma getirir. Demokratik Modernite çizgisi tersine özgürlük, eşitlikten başka hiçbir şeyi kabul etmeyen, onu yaşayan, onun için kendisini her şeyiyle topluma adayan insanların işidir”* dedi. Kadroyu ideolojik ölçüler bakımından böyle tanımladı. Bu kadar aşınmışlık var. Bazı arkadaşlar kabul etmiyor. Ölçüler çok tersyüz olmuş, farklı yaşam ölçüleri çıkmış. Bunlar normal görülüyor. Oysaki bunlar karar haline getiremedi. 2000'lerin başında tasfiyeciler dayattılar, partinin kongresi, konferansı ret etti. Ama fiiliyatta uyguladılar. Ellerindeydi, bozdular. Partiyi böyle bozacağız, dediler. Bu Ferhat-Botan tasfiyecilerinin partiyi bozma yöntemiydi. Partiye karşı silahları sadece buydu. Bu noktada kalmak, tasfiyeciliğin etkisi altında kalmaktır. Ona karşı duramamak, aşamamak kesinlikle tasfiyeciliğe karşı duramamak anlamına geliyor.

İdeoloji nedir, ideolojik mücadele nasıl olur? Sınıf ve cins mücadelesi nasıl yürütülür? İç mücadele nedir? Nefs mücadelesi nedir, dışarıda bunlar nasıl olur? Bunlar 24 saat yaşamımızın temel sorularıdır. Doğru cevap vermemiz gereken hususlar, ama bunlardan uzak duruyoruz, hiç kimse oralı olmuyor. Böyle bir mücadeleye, kendisine imkân açılsın diye kimse girmiyor. Kendisinin dışında bu anlamda mücadele etmeyi keskinleştirse, buna uyması lazım. Ama

böyle muğlaklık olursa, karışıklık olursa, kendisine de bireycilik için ortam hazırlanır. Demek ki, o tür duruşlar bireyci duruşlardır. Öyle yapmasan bile, yapılane ses çıkarmıyorsan, sen de öyle bir ortamı arıyorsun demektir. Ölçümüz bu, böyle olmak durumunda. İdeolojik mücadele yürüteceksek, ideolojik öncülük sorununu çözeceksek, sorunları böyle ele alacağız. Öyle süslü laflarla, anlaşılmayan kavramlarla durumu ifade etmeye hiç gerek yok, onun hiçbir anlamı yok. Sorunlar öyle değildir, ideolojik sorunlar somuttur. Basit gibi görünür, pratiktir, ama işin özüdür. Basit gibi görünür ama her şey basitlikle başlar. Bu Ferhat denen kişi bir kere doğru söyledi. 5. Kongre'de soruşturulurken, "Her şey bir pastayla başladı. Bir pasta hediye geldi İran'dan kabul ettim, ondan sonra ikincisi geldi. Ondan sonra pastanın yerine bilmem ne geldi, ne geldi, Xakurke'de lord oldum. Ama her şey bir pastaya tenezzül etmekle oldu." Şimdi bir pasta mıdır, hepimiz ne gelse "Allah razı olsun," diyoruz. Şu gelmiş ret ediyorum, diyen var mı? Yok. Parti içinde hediye alıp vermek neredeyse meşru bir olgu haline gelecek.

Ben cezaevindeyim, biri bir tane kalem getirdi, mahkemede verdi, "Kani bunu göndermiş, hediyesidir." Şaşırdım, Fuat arkadaşla tartıştık. Getirene sordum, "Kani parti çalışması yapmıyor mu, para için farklı bir işte mi çalışıyor?" "Yok, partinin temsilcisi," dediler. Peki, kalemi nasıl almış, partinin parasıyla. Partinin parasıyla hediye mi olur? PKK'nin parasıyla bana hediye veriyor, beni ayartmaya çalışıyor. Bunlar küçük şeyler gibi görünüyor, ama önü alınmazsa diğeri niceliktir. Parti parasıyla herkese hediye dağıtıyor. Kim? Kani'nin hediyeleri. Ama maaş alıyordu kadrolar, ha bire para geliyordu.

Ben, "göndermeyin para orda duruyor, zaten parayı bize vermiyorlar, cezaevenin kasasındadır. Onunla alıp yiyorum, dünya kadar harcasam, yine gelenin onda birini ancak harcayabiliyorum. Orada kalıyor devlet faizini alıyor, göndermeyin" diyorum. Bana şu deniliyor, "bunu herkese veriyoruz senin hakkındır, al ye" dediler. Cezaevinden çıkarken 5-6 bin Mark çıkardım, götürdüm maliyeye verdim. Cuma günü verilen yemek dışında hep kendi paramla satın alıp yedim, yine de o kadar para fazla kaldı. Akıl alır gibi bir şey değildi. 2000'de 7. Kongre'den sonra Avrupa'ya gidiyoruz, Şam'a gittik. Meliha adında bizi götürecek birisi vardı. Şam'da evde oturuyoruz. Okuldur, okula bakanlar var. İki de bir diyor, "ben gideyim bir şeyler getireyim." Gidiyor, bakıyoruz bir sürü eşya almış getiriyor. İki

saat bir daha, bir, iki, üç tekrarlanınca dedim, " Meliha bu neyle oluyor, sen neyle alıyorsun bunu?" "Bizim paramız var, sizin yok mu?" dedi. Parti bize maaş veriyor! Ben dedim, "Yoktur, bize vermiyor. Demek ki biz çalışmıyoruz, siz çok çalıştığınız için size veriyor!" Öyle PKK'de olmakla olmamak çok farklı olmuyor. Onun için ölçüler düzen ölçülerine yakın olduğu için, istersen PKK'de olursun, istersen kaçabilirsin, fark etmiyor. Rahatlıkla o yaşama da uyum sağlayabiliyorsun. Bunlar hepsi bozulmadır. Kesinlikle düzeltme, yeniden partileşme olacaksa, özellikle de Demokratik Modernite çizgisinde yeni bir PKK olacaksa, bu çok büyümüş bir PKK olmayacak, nitelik olarak ölçüleri çok yükselmiş bir PKK olacak.

"Eskisi gibi yaşanmayacak, eskisi gibi savaşılmayacak" dedi Önderlik. Peki, yeni yaşam, yeni mücadele, savaş nasıl olacak? Yeni tarzda mücadele edebilmemiz için eski yaşam neydi, nasıl değiştireceğiz? Şimdi yaşamı değiştiremediğimiz için, yeni tarzda mücadele edemiyoruz. Ne serhıldanda bir değişiklik yapabiliyoruz, ne gerillada. 10 yıldır HPG'de bu tür teorik tartışmalarla patlıyoruz, tarz anlamında, sonuç alıcılık anlamında bir milim değişiklik yaratamadık. 2004'te çok geri duruma düşülmüştü. 2007'de, konferansta HPG'nin yeniden PKK'ye katılması için karar aldık. Şimdide PKK'ye yeniden katılma kararı almalı diye de YRD'ye önerdim. Halbuki bunları PKK kurdu.

"Biraz çalışsak, biraz da yaşasak, bir uzlaşma yaratsak ne iyi olur. 24 saat çalışmak bize göre değil, dayanamıyoruz," deniliyor. 24 saat devrimciliğe gelmiyoruz. 3. Kongrede Önderlik buna *"küçük burjuvalık"* dedi. *"Kötü değilsiniz, iyisiniz de küçük burjuvasınız. İstiyorsunuz ki, biraz siz partiye verin, biraz da parti size versin. Bütün reel sosyalizmin ölçüleri böyledir. Siz de diyorsunuz bizimki de öyle olsun. Ama Kürdistan'da olmuyor, yapamıyoruz. Ben de karşı değilim ama öyle yürütemiyorum. Öyle oldu mu parti bitiyor"* dedi.

Ciddi ideolojik sorunlarımız var. Önderliğin, partinin ideolojik sorunları yoktur, kadronun ideolojik sorunları var. İdeolojik öncülük sorunu kadroda ortaya çıkıyor. Kadronun algılama sorunu var, anlama sorunu var, yurtseverlik sorunu var, vatan-ülke sorunu var. Mevcut duruşumuz sömürgeciden, soykırımcı rejimden koparıyor mu, oraya mı itiyor? Birçok çalışma itiyor, birçok sistem itiyor. Kurmuşuz sistemi, elimizle devlete gönderiyoruz, ondan sonra da bu devletten alacağız diye mücadele ediyoruz. Tarzın, yöntemin devlete itiyor, oraya gönderiyor. Orayı meşrulaştırıyor, onunla bir-

likte yaşanabilir gösteriyor. Mesela 1994'te kitlenin metropole gidişine izin vermek büyük hata oldu. Niye düzenden kopmuyor, çünkü metropole gidişe izin verildi, net tutum alınmadı. Devletle girilen diyalog süreci, ilan edilen ateşkes sanki devletle bir oluyormuşuz gibi anlaşıldı, toplumda o anlayışın sonucu olarak kendisine en yakın bulduğu yere gitti. O ayrımı göremedi. Toplum mu hata yaptı, biz önlemedik. Şimdi iyi mi oldu? Mevcut durumda bakalım. Bu kadar sorunun çözümsüz kalmasında, sürecin uzamasında, soykırım rejiminin bu kadar PKK'yi eriteceğim umuduna kapılışında bu tutumların, bu tür hareketlerin payı yok mu, bence vardır.

Bir MİT belgesi vardı, AKP'nin belgesidir. "PKK'ye karşı psikolojik savaş nasıl yürütülmeli" biçiminde bunu net söylüyorlar. Sözde görüşmeleri yürüten yönetim hangi hesapları yaparak onları yürütüyor. Bilelim, niye gözü kapalı olalım, beklentili hale gelelim. Diyor, "Aslında biz bitirmiştik. Bu PKK çıktı, çok az bir kesimi kalmıştı, onları tuttu, bir kesimi de bizden kopardı." Devletin PKK'nin başarısı olarak gördüğü nedir? Devletin asimile ettiği bazı kesimleri devletten, Türk uluslaşmasından koparmış olması olarak görüyorlar. "En büyük tehlike budur, bütün çalışma buraya yöneltilmelidir. PKK'nin bizden çaldıklarını tekrar geri almalıyız. Elbette hepsine düşmanız, ama şehit ailelerine gidin. Dağa çocuğu giden ailelere gidin, onlara dostça yaklaşalım. Düşmanımızdır, düşman bilelim ama politik olarak dost yaklaşalım, devlete çekelim, kazanalım. Yoksa bizden kopan bir toplum kesimi oluşturuyor, ayrı bir ulusal kimlik oluşturuyor. Bu kesinlikle önlenmeli," diyorlar. Çocukları katılmış ailelerin isyanı bu projenin uygulanması olarak ortaya çıkıyor. Arkasında MİT var. AKP'nin planlamış olduğu, MİT tarafından yürütülen bir eylem oluyor. Arkasında psikolojik savaş belgesi var. Bu kapsamlı bir plandır. Hepsine bakılabilir. Karşı taraf, düşman dediğimiz güç bu kadar planlı, ölçülü bir biçimde saldırılarını buna göre yürütüyor. Politik esneklik gösteriyor ama ideolojik olarak duruşunda en küçük bir taviz vermiyor. Sonuna kadar sonuç almadı, inkâr ve imha siyasetini uygulamada kararlıdır.

Toplumdaki durum bizim aynamızdır, örgütümüzün duruşunun yansıması. Yoksa toplum kötü, biz iyiyiz de toplum bizi takip etmiyor değil. Bize bakıyor, bize göre kendisini ayarlıyor. Bizim tarafımızda diye tanımladığımız kitlelere bakarız; sözleri nasıl, davranışları nasıl, ölçüleri neler; kendimizi orda görmeliyiz. Çünkü bizim ideolojik yansımamız oradır, aynamız orasıdır. Resmimiz orada

çıkıyor. Yoksa kendi kendimize bakarak ortaya çıkmıyor. Buradaki en küçük bir sapma orda büyük bir karşıtlığa yol açıyor. Burada küçük bir terslik, yaşam kayması orda düzenle iç içe geçmeyi doğuruyor. Düzendən kopma, düzene karşı çıkma, düzenle mücadele etmeyi değil. İdeolojik etkilemeler bu düzeydedir. Kadro sorunlarının önemli boyutları bunlar. Kadroyu burda tanımlamak lazım. Önderlik tanımlamış, Önderlik tanımıyla kendi duruşumuzu karşılaştıralım. Basit yaşama tenezzül eden, maaşlı yaşamaya çalışan duruşla, bir lokma, bir hırka duruşunu karşılaştıralım, aynı mıdır? O teorinin pratik uygulaması böyle mi olur? Niye arkadaşlar tartışmıyorlar? Bozulma olmuşsa niye düzeltme olmuyor? Niye yeniden ideolojik devrim yapmıyoruz, değişim gerçekleştiriyoruz? Yapmıyoruz, sorgulama yapmıyoruz. Değil bunu, bu konuları tartışmak bile anormal bulunuyor, gündeme gelmiyor, kimse eleştirel gözle bakmıyor. Bu biçimde biz yeni dönemin, Demokratik Modernitenin PKK'si olamayız. Demokratik Modernitenin PKK'si olabilmemiz için, yaşam duruşumuzda, ölçülerimizde köklü değişiklikler yapmamız gerekiyor.

Bozulmuş olan birçok şeyi düzeltmemiz, eksik olanı tamamlamamız gerekiyor. Çünkü paradigma değişimi oldu. İktidarcı-devletçi paradigmaya ret ettik. O halde ona eğilim duyan, bizi oraya götürecek olan anlayışları, yaşam ölçülerimizin hepsini düzeltmemiz gerekli. Geçmişte bütün devrimciliğine rağmen bu yönlü olanları da vardı PKK'nin yaşam tarzında. En azından teorik olarak onların önünü açık tutuyordu. Pratik olarak uygulanamıyordu. *"Kürdistan'da uygulanamıyor"* diyordu Önderlik. Zaten Kürdistan'daki pratik uygulama, PKK'yi reel sosyalizmin çözülüşü sırasında, çözülmekten kurtardı. Şimdi de Önderlik o teorik açıklığı tümenden ortadan kaldırdı. Bütünlüklü, teorik bir tanımlama geliştirdi. O halde pratik duruşumuz, kadronun ideolojik duruşu, yeni tanımlamanın gereklerine uygun olmalı. İdeolojik çizginin gereklerine uygun olmalı, onu temsil etmeli, onu yaşatmalı, onu gerçekleştirmek için büyük bir ideolojik mücadeleyi kendi içimizde yaşamalıyız. Bireysel olarak yaşamamalıyız, örgütsel olarak yaşamalıyız. Böyle bir durumu yaygın olarak parti içinde gündemleştirmek, bu temelde "ben kendimi düzeltiyorum" diyenleri çekip almak, diğerlerinin parti üyeliğini düşürmek lazım. Parti ölçülerini değil de, parti ölçülerine gelmeyen insanların kadroluk ölçülerini düşürmek lazım. KCK'li olsunlar, başka örgütlerden olsunlar ve o ölçülerini temsil etsinler, mesele de-

ğil. PKK'nin ölçülerini düşürmesinler, geri çekmesinler. Kötü olmaz, kendi ölçüleri öyle ise, o ölçülere uygun örgütlerde başarıyla da çalışabilirler.

PKK'li olmanın yüksek ölçüleri olmalı. Öyle olmayan eğer yurtsever mücadele de istekli, ısrarlıysa o zaman başka örgütlerde çalışmalı. O örgütlerin kadro ölçülerini taşımali. Bu da iyidir, netlik olursa işler daha iyi yürür. Ama net olmaz, PKK ölçüsüne getirip yurtseverlik ölçülerini dayatırsan, PKK'yi sırtından hançerlemiş olursun. PKK'nin ölçüsünü gider halka dayatırsan, PKK ile halk ilişkilerini zehirlemiş olursun. Halkı PKK'den kaçırmış, ajanlık yapmış olursun. Bu kadar nettir. Her şey kendi yerinde anlamlı, önemli ve uygulama gerektiriyor. Partiye yurtseverlik ölçülerini dayatma, yurtsever ölçülere, KCK'ye PKK'yi dayatma. İlla PKK'li olacaksın, diye zorlama. Böyle yapanlar da var, geçmiş pratik içerisinde epeyce çıktılar, kitle ilişkilerini daralttılar. Önderlik çok şiddetli eleştirdi. *"İntikam alıyorsunuz. Ben size bazı ölçüleri dayatıyorum, onu götürüp olduğu gibi kitle ilişkilerimize dayatarak, onun intikamını alıyorsunuz. Partinin ilişkilerini bozarak, kitleyi partiden uzaklaştırarak sonuç almak istiyorsunuz."*

PKK'ye farklı ölçü dayatmak, PKK ölçülerini geriye çekmek demek, PKK'ye içten en sert saldırıyı yürütmek demektir. Dıştan düşmanın siyasi-askeri saldırısının yapamadığını yapacak, ideolojik saldırıda bulunmak demektir. 11. Kongre bir düzeltme kararı aldı. Bu düzeltme nasıl olacak? Netleştirme nasıl gelişecek? Bunları da parti yönetimi tartışıp yol, yöntem bulacak. Doğru pratikleşmenin yolu, yöntemi nedir, gündeme almak gerekiyor. Ama böyle bir tartışma olmuyor. Bu biçimde bir keskinlik olmuyor. Biraz sert eleştiri oldu mu da tepki duyuluyor. Kimse yetersiz olduğuna inanmıyor, "bu koşullarda ancak bu yapıdır" deniyor. İçten içe "ben doğruyum, başarılıyım" deniliyor. Biraz eleştirildi mi, bu sefer genellemecilik ortaya çıkıyor, "tamam, benim de eksiklerim var, hatalarım var. Özeleştiri veriyorum" deniliyor. Biraz daha eleştirildi mi, "şurada hata yapmışsın" diye somutlaştırdın mı, tepki duyuyor. Daha fazla üzerine gittiğinde başlıyor, "öteki yaptı, benim suçum yok" diye kendisini savunmaya başlıyor. Şöyle bir idarecilik var: Ne kadar eleştiri gelecek! Ona göre kendini ayarlama, onun dozajına göre tavır alma. Demek ki orada iddia yok, amaç bağlılığı yok. Ben bu işi başardım mı, başarmadım mı sorgulaması yok. Başarılmadıysa, niye başarmadım diye kaygı yok. Hâlbuki herkesin bu kaygısı olmalı.

Kendine böyle soru sormalı. Kim olursa olsun, nerede çalışırsa çalışsın, kendine bu soruyu sormalı. Kendisinden kaynaklanıyorsa özeleştiriyile açığa çıkarmalı, başkasından kaynaklanmışsa eleştiriyile hesap sormalı. Önderlikten eleştiri gelmese, yönetimden eleştiri olmasa "çok derinleştirmeyelim, idare edelim, en iyisidir" genel yaklaşım budur. Böyle kadro yaklaşımı olur mu? Böyle militan yaklaşımı olur mu? İdeolojik olarak böyle yaklaşan birisi, siyasi- askeri mücadele yürütebilir mi? Orada da daha fazla idareci olur, geçiştirmeci olur, ertelemeci olur. Ölçü, ilke diye bir şey kalmaz. Bunlar son derece net, açık, somut olan hususlar.

Yaşam tarzıyla mücadele tarzı arasındaki ilişkiyi görmek lazım. Kolektif çalışma komünal yaşamla olur. Komünal yaşamayan birisinden kolektivizm çıkmaz, bireycilik çıkar, iktidarcılık çıkar, emir verme çıkar. Eğer örgüt sisteminde yönetim tarzında, çalışma tarzında kolektivizme ulaşalım diyorsak, bunun ideolojik duruşla bağı var. Buna uygun bir ideolojik duruş yaratmamız lazım, yaşam tarzı yaratmamız lazım. Komünalizm, bir lokma bir hırka tarzı, fikir-zikir-eylem birliğini yaratma tarzı. Böyle olursa bir kadro kolektivizmi yaratır. Yoksa kolektivizm adına her türlü bireycilik, parçalanma ortaya çıkar. Sözde en kolektif örgütüz, ama kolektivizmi yanlış anlama var. Kolektivizmi pratikte bozma yaşıyor. Bürokratizm çok fazla ortaya çıkıyor. Bir kişinin yapacağı işi on kişinin yapması kolektivizm değildir. Bazı yerlerde böyle bir tarz gelişmiş. Reel Sosyalizmin tarzı buydu ve çöktü. Bu tarz çöktü. Kolektivizm bir kişinin yapacağı işi, 10 kişinin yapması değil, iki kişiyle 5 kişilik iş yapmadır, üç kişiyle 10 kişilik iş yapmadır. Karar alma düzeyinde de, uygulama düzeyinde de ortaklık, kolektivizm böyle bir enerji doğurur. Dolayısıyla insanın verimini arttırır. Kolektif çalışmada verim artışı vardır. Bir kişi ile yapacağımız işin başına on kişi koy, bak kolektif çalışıyorlar! Bunun da ideolojik duruşla bağı var.

Bütün bu sonuçları doğuran nedenler yaşam tarzıdır, ideolojik duruştur. Bir yerde doğru karar alamıyorsak, başarılı iş yapmada gücümüz yetersiz kalıyorsa bundandır. Kolektif olsak birimizin göremediğini kolektif olarak görürüz, yanlış karar almayız. Birimizin zayıf kalan gücünü ortak bir planlama ve iş bölümü temelinde gideririz, pratikte zayıf kalmayız, düşman karşısında tedbirsiz kalmayız. Kolektivizm az enerjiyle çok iş yapmak anlamına gelir, başarılı sonuç almayı ifade eder. Hamalın tarzı; çok enerji harcayıp az sonuç almasıdır. Devrimcinin tarzı; az emek harcayıp çok sonuç almasıdır.

Devrimci tarzın verimliliği, sanatkârane olması buradan ileri gelir. Sanatçı az emekle büyük sonuçlar çıkarandır, zanaatçı hamal gibi vurup yorulan ama ancak ortaya çıkmış sonucu tekrarlayan konumda kalır, oradan öteye geçemez. Kendisinden önce veya bir önceki seferde ne üretmişse, onu tekrarlar. Aynı üretim düzeyini tekrarlar durur, daha ileri gitmez. Unutmayalım, bu bizde çok çok daha önemli. İşler zor, görevler çok. Buna karşı ciddi bir çaba sahibi olmamız lazım. Zayıflıklarımızı kolektivizmle gidereceğiz. Kolektif çalışma ile bireysel zayıflığımızı giderebiliriz. Kolektif çalışmayı komünal yaşamla ortaya çıkaracağız. İdeolojik ölçülerle, ilkeli oluşla, netlikle ortaya çıkaracağız. Bu konularda sapmamayla ortaya çıkaracağız.

Bir şey olmaz, diyoruz. Bu 'bir şey olmaz' söylemi tehlikelidir. Özal diyordu, "Anayasayı bir kere de ben delsem ne olur." İdeolojik duruşa öyle yaklaşılmaz. Bir sefer de ben bozsam, olmaz. Bir sefer yapayım bir dahaki sefere yapmam" olmaz. İdeoloji katı ilkeler alanıdır. İdeolojik duruşta katılık esastır. İdeolojik katılıktan dolayı kimseye dogmatik denmez. Dogmatizme karşı Önderlik savaş açmış, o halde "kendimizi muğlâklaştırmalıyız, ilkeleri yerle bir etmeliyiz" biçiminde anlaşılıyorsa yanlış. İdeolojik alan ilkesel alandır, katılık alanıdır. İdeolojide ilkeli olanlar, oldukları oranda da politikada esneklik gösterebilirler, açılım yapabilirler. İdeolojik ilkeliliği, katılığı olmayanlar, politik olarak esneyemezler, açılmazlar. Açılım derken aşınırlar, tepe takla giderler. Kendi ilkelerini kaybederler. O nedenle politik esneklik ayrı, ideolojik katılık ayrıdır. İdeolojik duruşla politik duruş arasındaki farkı kaybetmememiz lazım. İdeoloji ile politikayı bir birine karıştırmamalıyız. İdeolojik alanın özellikleriyle, politik alanın özelliklerini birbirine karıştırmamalıyız. Ayrı alanlardır, ayrı özellikler içerirler. Birinin katılığı diğerindeki esnekliği besler, güçlendirir. İdeolojik olarak ilkeli, katı olan, politik olarak gerektiği kadar esneye bilir, her türlü ilişki ve ittifaka açık olur. Çünkü kendine güveni olur, kendi çizgisinde sağlam duruyordur, diğerleriyle ilişki kurabilir. Ancak ideolojik olarak ilkeli olmayan, netliği olmayan, katılığı olmayan başkalarıyla nasıl ilişki kuracak? İlişki kurmaz, onlar içinde kaybolur, erir gider. Dolayısıyla öyle olmamak için politik olarak kendini geri çeker. Türkiye'deki sol-marjinal örgütler bu durumu yaşıyorlar. Çok ideolojik gibi görünüyorlar ama kendilerine güvensizdirler, ilkesizdirler. İdeoloji ile politikayı iç içe geçirmişler. Dolayısıyla birileriyle ilişkiye geçseler eri-

yecekler. Onun için ayrı duruyorlar ki, ancak kendi kimliklerini koruyabilsinler. Böylece politik alanı bölüyorlar, parçalıyorlar, demokratik birliği engelliyorlar.

Bu bakımdan ideolojik alanın ilke alanı olduğunu çok iyi bileceğiz. Sonuna kadar da ilkelerde tutarlı olacağız, dikkatli olacağız, keskin olacağız. İlkesi var mı, yok mu belli olmayan tarzda olmayacağız. Önderliğin yaşam ilkelerini, ideolojik ilkelerini doğru anlayacağız ve kesin bir katılıkla yaşayacağız, yaşatacağız. Doğru parti-leşmek, PKK'lıleşmek böyle bir ilkesel tutum içine girmekle olur.

Kadro Duruşunda Ne Kadar Bireycilik, Farklılık Varsa İçimizde O Kadar Parti Var Demektir

Parti yaşamını kadronun ideolojik duruşu belirliyor. Son tahlilde parti ne yazarsa yazsın, ne iddia ederse etsin, o partinin ideolojik duruşunu belirleyen parti yaşamıdır, onu da belirleyen kadroların yaşam, ilke ve ölçüleridir. Bir parti içerisinde kadronun farklı yaşam ve ölçüsü varsa, o parti aslında onlarca parti demektir, istediği kadar adına bir parti koysun. Her kadro duruşu, ilkesi bir parti demektir. Onun için geçmişte her bireyciye diyorlardı, “partini fes et katıl PKK’ye.” Çünkü senin ilken farklı bir parti ölçüsüne tekabül ediyor, ayrı parti oluyor. PKK’nin ilke ve ölçülerinden uzak bir durum oluyor.

Şimdi dikkat edelim akıl alır bir durum değildir. Bunun anlaşıl-mayan bir yanı yoktur, bilinmeyen bir yanı da yoktur. Partinin tüzüğü var, tüzüğe göre örgütleniyor. Kadronun tanımı var, kimse bakmıyor oraya, o kimseyi etkilemiyor, herkes istediği gibi tanım-lıyor. Kadro nasıl olur? Kendisinin aklındadır, kendine göre tanım yapıyor, tüzük ne yazarsa yazsın umurunda değil. “Bende PKK’liyim böyle PKK’liyim” diyor. Bu kadar kendine göre yorumlama çok fazla. Bizdeki bireycilik öyle sıradan bir bireycilik değil, bir yanlış yapma, bazen böyle bireysel tutum gösterme değil, çok fazla kendi-ni dayatma, aşırı derecede kendine göre yorumlama, sübjektif yar-gısından geçirme düzeyindedir. Böyle olduğu için örgüt ve yönetim olamıyoruz, dolayısıyla insanlar böyle bir araya gelemezler. Ya parti dışı ahbap-çavuş ilişkisi kurarlar, gruplaşırlar çeteci olurlar, ya da birbirlerini iterler, didiştirirler, bozarlar, dağıtırlar. Bizde her ikisi de oluyor, ama doğru particilik gelişmiyor. Parti ortamını zorlayan çok etken ortaya çıkıyor. Parti dışı anlayış ve tutumlar diyoruz, bun-

lar o kadar çok ki, en basit meseleler bile böyle gündeme geliyor. Ondan sonra "yönetim bizimle ilgilensin, şu bizimle ilgilensin, şu sorunumuz var, bu sorunumuz var" deniliyor. Önderlik, *"halkın kurtarıcısı değil de kurtarmalık olarak kendisini partinin üzerine atmış bu fukaralık ya da gözü karalıktır"* diyordu. Gerçekten de öyle bir durum söz konusudur.

Bir halk kurtarıcısı halk öncüsü müdür, yoksa kurtarılmaya muhtaç bir zavallı mıdır, bu belli değildir. Halkın sorunlarını çözmekle yükümlü olan kademedeyse seyrediyor, ben kadroyum diyor ama kendi sorunlarını çözemiyor. Önder Apo her zaman söyledi, *"ben hiçbir zaman bireysel sorunumu getirip örgüt sorunu yaptım mı, örgüt gündemine koydum mu?"* Ama bizde bu marifet sanılıyor, aslında yönetim denen kademe hep bununla uğraşıyor, birazda bunları bu yönetim anlayışı körüklüyor. Ben o yönetim anlayışını da biliyorum, ne kadar çok bu tür şeyler olursa iş yaptığını sanıyor ve asli görevini bırakıyor. İdeolojik derinlikle, teorik sorunlarla, siyasi sorunlarla, taktik-stratejik sorunlarla uğraşmıyor, kendine iş bulma amaçlı bunlarla uğraşıyor. Yönetiminde işine geliyor ve iki yanlış birleşiyor parti karşıtı bir durum, yaşam ortaya çıkıyor. Ne yönetim yöneticiliğini yapıyor ne kadro, doğru kadro duruşundadır. Şimdi böyle olmaz, bu tarzla olmaz. Bu nereden kaynaklanıyor? Gerçekten insanlar bu kadar bilmiyorlar mı? Eğer öyleyse pes doğrusu. Biliyorlarsa bu kadar dayatma neyin nesi? İnsan şaşırıyor, bu kadar gözü karalık olur mu? Göz göre göre görüyor, biz günde on şehit veriyoruz. Öbürü kalkmış Avrupa'ya gitmiş orda paramparça olup çalışacağına "benimle niye ilgilenilmiyor, bize şunlar verilmiyor bunlar verilmiyor" hiçbir devlet bile böyle yaklaşmaz. PKK kadrosu olarak nasıl böyle hak istenilir, PKK içinde bu anlayışla nasıl durulur insan şaşıyor. Bunların PKK'lilikle ne alakası var.

Sen bırak gaziliği, gazilik zafer kazanandır. Ortada gazi filan yok, yaralanmış diyor "gaziyim." Her yaralı gaziyse o zaman PKK'nin hepsi gazidir. Peki birileri parçalanıyor sen yiyip içiyorsun, utanmıyor musun? Böyle olmaz. Ondan sonrada "ben gaziyim, benim haklarım ben bilmem ne yapacam" buyur düşmanına karşı yap, yok düşman unutuluyor, çalışma unutuluyor. Partiden hak arama ortaya çıkıyor. Sanki anlaşmalı gelip katılmış, sözleşmeli personel, bir yere kadar gelmiş ondan sonra işi bitmiş partililik yapmıyor, partinin karşılığını vermesi gerekiyor. Bir fedai değil, kadro bile değil gazilikten söz ediyor. Gazi zafer kazanan, zafer çizgisinde yürüyendir.

Şehit zafer kazanan, zaferi temsil edendir. Sen hiçbir çalışmaya girmiyorsun, hiçbir işle uğraşmıyorsun, ondan sonra kalkıyorsun diyorsun ki, “ben gaziyim.” Ne yapacağız senin gibi gaziyi, ne gazisi. Bunu niye söylüyorum. Bu ciddi bir durum, çünkü şehitlik üzerinden yapılıyor.

2002-2004 tasfiyeciliği ortaya çıkıp yürüdüğünde ilk el attığı gaziler oldu. Oradan başlayarak partinin kadro duruşunu, yaşamını saptırmaya çalıştı. Bozmaya çalıştığı neydi? “Sizin yaşamaya hakkınız var, çalışmayın size yaşam hakkı versinler, evlendirsinler, ev kursunlar.” Şimdi bakıyorum “bireysel yaşamını sürdüren gaziler” deniliyor. Hiç bireysel yaşamını sürdüren gazi olur mu? TC’nin gazilerine benziyor. Onlar bile çalışıyorlar, yürüyüşlere çıkıyorlar, sistemin milliyetçiliğini topluma yaymaya çalışıyorlar. Bizimki onu da yapmıyor. Öyle olmaz. Bu uç noktadaki durumdur, kimse ses çıkarmıyor bunlara, öyle olsa hiç kimsenin çalışmaması lazım. Şimdi paramparça olmuş, Kobanê’den gelmişler, zorla Amed üzerinden Behdinan’a getirdik. Birazcık tedavi olmuş, karargâhın yakasına yapışmış “Kobanê’nin dışında bir yere gitmem” diye, yine Kobanê’ye gittiler. Kırk yerinden paramparça olmuş, öbürünün bir yerine bir şey olmuş Avrupa’ya kadar gitmiş, hiç çalışmıyor “bireysel yaşamını sürdüren gazi” deniliyor. Kim gazi? Hak adalet nerede? Şunu söyleyelim: İdeolojik sorunlar öyle bilinmez, görünmez değil, muğlak filanda değil, hepimizin gözü önünde ama anlamıyoruz ya da anlamazlıktan geliyoruz rahatça yaşıyoruz. Mesela her türlü parti dışılıkla uzlaşıyoruz, yaşıyoruz yanı başımızda, hatta yoldaşlık yapıyoruz, arkadaşlık yapıyoruz, dostuz-yareniz hiç rahatsızlık duymuyoruz. Böyle olmaz. İşte böyle kadro olmaz, böyle parti duruşu olmaz. Kadro sorunları böyle ortaya çıkıyor. Öyle ki ölçü kalmamıştır.

Doğuş-kuruluş döneminde olsaydı bilinmezlik vardı, amatörlik vardı. PKK henüz çocukluk gençlik aşamasındaydı. O zaman insanlar “bilmiyorum” diyebilirlerdi, “anlamadık” diyebilirlerdi, “eskinin etkisindeyiz” diyebilirlerdi. Ama şimdi bu kadar netleşmiş, Önderlik gerçeği bu kadar netleşmiş, parti, şehitler, halk, teorisi bu kadar netleşmiş bir hareket gerçekliği var. Eskiden bu partinin 1977’ye kadar bir satır bile yazısı yoktu. Söz nedir? Söylersin geçer ve devam ettiriciliğinin bir garantisi var mıdır? Yoktur. Fakat şimdi öylemi, şimdi her şey ortada, bu kadar açıktır. Bir halk her türlü fedakârlık içerisine girerek özgürlük yürüyüşüne kalkmış, onun öncüsü aslında nerede olduğu belli değil. “Öncüyüm” diyor, ne öncüsü

masal okuma durumundadır. “Şunu anlamadım bunu anlamadım” böyle davranıyor. Bir taraf lime lime oluyor, 14 Temmuzları gördük, ölüm oruçlarında eriyor, cephelerde delik deşik oluyor. Bir taraf ise laf konuşuyor “ben şuyum ben buyum” diyor. Orada ne oluyor umurunda değil, hiç olmazsa saygılı olayım, onun gereklerine göre davranayım, zorlamayayım, çözüm olamıyorsa sorun yaratmayayım. Öylede değil, her türlü sorun yaratmayı kendisine hak görüyor. “Beyle de yapılabilir” diyor. Bir sürü yaramazlık yapıyor, şurdan oldu burdan oldu biçiminde bir de gerekçe uyduruyor. Bunlar olmaz, böyle bu biçimde kabul edilir bir durum değildir.

PKK aslında ideolojik olarak en net olduğu dönemi yaşıyor. Hiç bu kadar kendine göre teorik-ideolojik çizgiye sahip ve netleşmiş bir konuma gelmemişti. Kadro ölçüleri, militan ölçüleri, “*Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü*” kitabıyla zirveye ulaştı. Teorisi oradadır, ilkeleri oradadır. Pratiği de Kürdistan’ın dört bir yanında fedai çizgisinde yürütülen mücadeleler içerisinde. PKK bir fedai hareketi, PKK kadrosu fedaidir. Kadroyla sempatizan yurtsever arasındaki fark burada ortaya çıkıyor. Fedai misin, değil misin? Yoksa herkesin amacı ortak, özgürlük için, demokrasi için mücadele ediyor. Herkes Önderlik çizgisine bağlı, öyle kadronun, sempatizanın, yurtseverin bir ideolojik ayrımı yoktur. Ayrım nerede var? Bu ideolojiyi yaşama_ yaşatma ilkesinde var. Birisi fedaice yapıyor, birisi fedakârca katılıyor, ama kendi yaşamını da sürdürüyor. İşte ona “kadro değil” diyoruz. Şimdi kendi yaşamını sürdürene “gazi-kadro” diyecek kadar içimizde sapma var. Bir konferans öyle sonuçlanmış. Birde ne güzel marifetler işledik diye bize rapor etmişler. Böyle olmaz. Çocuk değiliz, bunları anlamayacak kadar ahmakta değiliz. Kendi içinde adalet uygulamayan bir hareket, dışta hiç uygulayamaz, toplumsal adaleti inşa edemez, hak savunuculuğu yapamaz. Oysa Önder Apo dedi, “*PKK tarihi yargılama hareketidir.*” Bütün haksızlıkları yargılayan ve doğruya çeken hareket, şimdi durum biraz böyledir.

Aslında dikkat edelim partinin bu durumu, duruşu toplumu ne kadar etkiliyor. Toplumsal hareketi, yurtsever hareketi ne kadar etkiledi. İnsanlar yemiyor içmiyor bireysel yaşamını durdurmuşlar, kimisi yetmiş yaşında, kimisi yedi yaşında Kobanê sınırında haftalardır, aylardır eylem içerisinde. Bunları şimdi yurtsever sayıyoruz, bilmem kim ise gazi-kadro, bilmem ne. Kadro böyle olmaz. Bu gayri ciddi bir durumdur, bu kadarı fazladır. Bu hale gelindi mi,

gelindi. Neden gelindi? Bütün bunlar tasfiyecilikten bu yana geliyor, tasfiyeci etkileri aşamadık. Tamam, bizim bazı ideolojik sorunlarımız mücadele içinde ortaya çıkıyordu. 90'a kadar farklı biçimde çıktı, gerçekten de Önderlikte mektupta söyledi, o zaman amatör-lüktü, eğitimsizlikti anlaşılırdı. Ama 90'dan sonra aslında, bireyciliği tam aşma, parti stratejisini, taktiğini, tarzını tam özümseyip başarıyla uygulama da sorunlarımız çıkıyordu. Yoksa yaşam ilke ve ölçülerinde, kadro duruşunda bir netlik vardı. Bu komplodan sonra biraz gevşedi, Önderlik savunmada söyledi, *"Ben bilmiyor muyum, ben yakalanınca bazıları artık kendimizi yaşar hale geliriz diye içimizde bayram ettiler"* diyor. Doğrudur öyle oldu. Önce Ferhat'ın teorisi vardı, "komplonun etkisi biraz sıcak" diyordu. Bir yıl geçip idam önlenince "artık soğudu, bir etkisi kalmadı. Kendimizi göre davranabiliriz." Öyle dedi ve bilerek davrandı, her şeyi hesaplayarak davrandı.

Şimdi bütün bu ideolojik ölçü savrulmaları tabi komplodan sonra 2002-2004 tasfiyeciliği sürecinde zirveye ulaştı, adım adım gelişti. Eski zayıflıklar istisnai durumlar giderek kendini örgütledi. Bir gruplaşma kendisini bir hareket pozisyonuna getirdi. Şimdi onu aşamadık, gerçekten tasfiyeciliğe karşı ideolojik mücadele vermede zayıfız. Önderliğin çözümlemelerini okuyalım, gerilla 1984'te başladı, Önderlik çözümlemeler yapmaya 1987'de başladı Mahsum Korkmaz Akademisiyle. İnceleyelim tasfiyeciliğe karşı ne kadar çözümleme var, dönem tasfiyeciliği, o çözümlemelerle didik didik edilmiş. 2002-2004 tasfiyeciliğin de bunu yapmadık. Var mıdır bunun üzerine resmi-gayri resmi bir broşür bir kitap? Bu tasfiyecilik şuydu, şu kadar kötüdür, bunlar hep parti karşıtıdır, buna karşı doğru parti ilkeleri bunlardır diye yazabildik mi? Hayır, hala yazamadık. Zayıfız, tasfiyecilik karşısında ideolojik mücadelede, ideolojik duruşta. Tasfiyecilikten kopma ve tasfiyeciliğe karşı mücadele etmede zayıfız, zayıf kaldık, yumuşak davrandık, orta yolcu yaklaştık. Öyle ki idare ede ede, adım adım bu durum sürdü. Onun için toparlanma geç oldu, zayıf oldu, yeniden yapılanma yeterli gelişmiyor. Yeri paradigmanın özümsemesi ve bu temelde partinin örgütlenmesi ciddi biçimde gelişmiyor.

Aslında şöyle demek lazım: İnkârcılığın etkileri vardı. Ben bazı şeyleri söyleyebilirim. İnkâr ve imha sistemi deyip geçmeyelim. İnkâr ve imha sistemi tabi kültürel soykırım uyguluyor, bununda merkezinde zihniyet kırımı, zihniyet yitimi var dedik. Zihniyet yiti-

mi inkârcılığa götürüyor. Onun özünde ne var? Kendini inkâr var. Zindanda itirafçılığı dayattılar, itirafçılık neydi? Kendini inkârdı. İnsan olarak, Kürt olarak, devrimci olarak, PKK'li olarak kendini inkâr edeceksin, itirafçılığın özü buydu. PKK böyle korkulu bir varlık olarak görülüyordu. 2002-2004 tasfiyeciliği böyle bir inkârcılıktı ve öyle ki PKK karşısında kuşku yarattı. Önderlikte PKK'de değişim-dönüşüm, ideolojik yenilenme gereği, isim değişikliği, ideolojik formasyon gibi süreçler yaşadı. Kısmi boşluklar oluştu değişim sürecinde. Bir anda gökten düşer gibi nasıl parti doğmadıysa, öyle de değişemedi. Uluslararası komploya karşı mücadele koşullarında paradigma değişimi yaşadı, stratejik değişimler yaptık. Dolayısıyla ne oldu? Kısmi boşluklar oluştu, böyle bir ortamda gerçekten inkârcılık çok gelişti.

Kongra-Gel'e katılanlar bilirler PKK için neler söylenmiyordu ki, yirmi yılını-yirmi beş yılını PKK'ye vermişler PKK'ye ne tür hakaretler yapmıyorlardı ki, insanın kanı duruyordu. İnsan kendi gerçeğine, kendi geçmişine bu kadar saldırır mı, bu kadar hakaret eder mi? Edildi. Onun hazırlık sürecinde 2003 yazında bir toplantı vardı, kalkıp ağlayanlar oldu, işte "bize PKK neler yaptı, neleri elimizden aldı." Önderlik diyor ya *"siz aslında bana şunu söylüyorsunuz, sen gençliğimizi elimizden aldın bizde sana bunu yaparız..."* bunlar bir tahmin değil, bunlar yaşandı. Aylarca yıllarca yaşandı, hem de her düzeyde yaşandı. Ondan dolayı aslında şöyle bir durum var. PKK'ye kuşkuyla bakış var, PKK ile olur mu olmaz mı? PKK ile yürünür mü, yürünmez mi?

Bir şey daha söyleyelim, burada saygıyla analım Nasuh Mitap, geçen gün yaşamını yitirdi, Dev-Yolcuydu. Bu Dev-Yolun ilk merkezinde Taner Akçam diye birisi vardı, 77'de tutuklandı, daha sonra cezaevinden kaçıp Avrupa'ya gitti, 81'de darbeden sonra işte Dev-Yolu yurtdışında temsil edendi. Bu Nasuh Mitap ve diğer yöneticiler tutuklandığı zaman, 12 Eylül faşizmine karşı bir cephe kurduk "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi." Merkezinde PKK ile Dev-Yol vardı. Bir yıl yaşadı, PKK ülkeye geldi onlar gerillayı aldı Avrupa'ya götürdüler. İlginç bir kavramı vardı onun için anlatıyorum. Taner Akçam 83'te kendini savunurken şunu söyledi, "Biz PKK gibi bir değirmen taşıyı boynumuza asarak, Türkiye sistemi içerisine nasıl gireriz" dedi. Bu nedenle aslında PKK'nin yanına geliş belli bir görev temelinde olmuş, bazılarından sistem içine girmek için, imkân elde etmek için gelmiş, bu daha sonra açığa çıktı. PKK gibi bir de-

ğirmen taşını boynumuza asarak, yani onunla bir cephe yaparak biz Türkiye sistemi içerisine nasıl gireriz? Şimdi bu önemlidir.

Açık-gizli, bilerek-bilmeyerek, 2002-2004 tasfiyeciliğinin etkileri ve saldırıları ortamında bizde de 'PKK ile olmaz, PKK'nin ömrü bitti, PKK tarihi rolünü tamamladı. Artık PKK'ye terör örgütü deniliyor. PKK ile bu dünyada yaşanmaz' noktasına geldik. Çok ciddi bir inkârcılık ortaya çıktı. 2002-2004 tasfiyeciliğinde yüzde yüz inkârcılık, ihanet o düzeydeydi. Bu inkârcı etki çok fazla oldu, PKK'nin isminden de korkar olduk, cisminden de korkar olduk, ilkesinden de korkar olduk, her şeyini sorgular olduk. Bir zamanlar ilahlaştırdığımız, dogmatik bir tarzda kutsallaştırdığımız her şeyi bu seferde sorgular, güvensiz yaklaşır hale geldik. Ben bunu iddia ediyorum bu fazla yaşandı. Onun için hala çoğu yerde PKK demekten korkuluyor. Parti diyoruz, artık biraz esnetiyoruz, partidir başka bir sürü parti var, PKK'nin kendi içinde kurulmuş başka bir sürü parti var. Mesela kadro konferansları oluyor, PKK kadrosu diyen yoktur, "kadro" ne kadrosu? Allah bilir. Filan dağın kadrosu, filan ağacın kadrosu olabilir, her örgütün her kurumun bir kadrosu var, çünkü ilkeleri var ölçüleri var. Onları esas alana onun kadrosu deniliyor. Kadro konferansları parti konferansları değil, PKK hiç değil, hala böyleyiz, hala bu yaşanıyor. PKK'ye sahip çıkmaktan, ismiyle ilkesiyle sahiplenmekten, onu derinliğine ele alır, yaşatır olmaktan, ürküyoruz korkuyoruz. Önderlik Bir Halkı Savunmakta ve Demokratik Ulus çözümünde ilkeleri net açık koydu, buna rağmen hala böyle o ilkeleri sulandırıcı yaklaşımlar, muğlaklaştırıcı yaklaşımlar fazlasıyla var.

Şimdi Önderlik, hareketi dış saldırılardan korumak için, zaman zaman PKK adını öne çıkarmadı. İnsan bunu anlıyor politik davranıldı, bu süreçler geçiş süreçleriydi. Önderliğin bir amacı vardı, o amaç doğrultusunda ve amaca hizmet ettiği kadar onu yaptı. O durum bizde neye dönüştü? Anlayışa dönüştü. Önderlik öyle diyorsa demek ki aslında ondan uzak kalmak gerekir diye, uzak durma ortaya çıktı. Şimdi böyle bir durumun gerekçesi de yok değil, gördünüz Almanya'da milletvekili PKK bayrağını kaldırdı diye, derhal mecliste dokunulmazlığını kaldırdılar. PKK'li olmak yürek istiyor, PKK'li olmak cesaret istiyor, PKK'li olmak fedakârlık istiyor. PKK bir fedai hareketi ve PKK'li diyebilmek için yüzde yüz fedai olmak lazım. Öyle olamamak, fedailikten uzaklaşmak, işte PKK'nin isminden de, cisminden de uzaklaşmayı getiriyor. Başka bir örgütle yürüyebilirsin, örneğin DBP'li olarak Avrupa'da görüşmeler yapabilirsin ama

PKK'li oldun mu hapse girersin. Milletvekili bile seçilsen, dokunulmazlığın kalkar yargılanırsın, yarın hapse bile koyarlar. Bundan dolaydır.

Neden partiden bu kadar kaçılıyor? Şunu söylemek lazım, komplo öncesi her şey parti adına yürütülüyordu, Önderlik yürütüyordu itibar, şan, şöhret, irade her şey PKK adıyla. PKK'li olmayanlar bile hapse girince "ben PKK'liyim" diyorlardı. Şimdi durum değişti, PKK'li olanda PKK'lilikten kaçıyor, kimliğini saklıyor, gizliyor, sahip çıkmıyor. PKK adına çalışmıyor, yaşamıyor o zaman elbette ki ilkeler sapar, ölçüler sapar. Neye göre yaşıyor, hangi kimliğe göre yaşıyorsan o kimliğin ölçülerine, ilkelerine göre olursun. Kendine PKK kadrosu diyemezsen o zaman PKK ve ilkelerine göre olamazsın. Denilemiyor. PKK kadrosuyum diyen yoktur, zayıftır, azdır. Tuhaf bundan kaçış var, bu durum tasfiyeciliğin etkileridir, kesinlikle başka hiçbir şey değildir.

2002-2004 tasfiyeciliğin etkileri bu anlamda on yıl geçmiş olmasına rağmen hala yaşıyor ve biz o tasfiyecilikler ile aramıza keskin ayırım koyamadık, o tasfiyeciliğe karşı biz mücadele edemedik, o tasfiyeciliği biz yenilgiye uğratamadık. Önderlik hepsini yaptı, Önderliğe göre şimdi her şey nettir. Yeri gelirse PKK'liyim diyor, yeri gelirse KCK'liyim diyor, yerine göre, misyonuna göre kimlik taşıyor, hepsine sahip çıkıyor. Ama tasfiyeciliğe karşı savaşıyor öyle yapar, kimliğine sahip çıkan öyle yapar. Kimliğine sahip çıkamayan, tasfiyeciliğe karşı savaşamayan da tabi ki ondan kaçır. Kaçır birisi her türlü farklılığı gösterir.

Bunları niye söylüyorum? Niye böyle bir dönemde ideolojik bozukluklar, ilke ve ölçü dışlıklar olsun, olmaması gerekiyor. Çok istisna olması, çok sınırlı olması gerekiyor. Böyle olması gerekirken tersine çok fazla var. İşte buradan kaynaklanıyor. Nedenini izah etmek için bunları söylüyorum. PKK'lilikten kaçış var, PKK'lilikten kopuş var, PKK'liliğini inkar etmek var. PKK gibi bir değirmen taşıyla siyasetçi olunamayacağını Taner Akçam söyledi, hala Taner Akçam'ın etkileri var. Biz fark etmesek de, azda olsa beynimizde, yüreğimizde taşıyoruz aynı şeyi, onlar açık söylediler bizde gizli yaşıyoruz. Bu konuda gerçekçi olmalıyız, net ve açık ifade etmeliyiz, yoksa mümkün değildir.

Bakın hiç PKK'yi doğru dürüst bilmeyen, sadece gerillaya ilgi duyan bir genç bile geliyor hiçbir hata yapmıyor. Hiç buraya gelmelerine gerek yok Botan'a katılıyorlar, Dersim'e katılıyorlar. On beş

yaşında, yirmi yaşında gençlerin raporları geliyor, oradaki duruşu öyle eleştiriyorlar ki “ideolojik ilkeleri şöyle yapıyor, parti dışıdır, böyle yapıyor parti dışıdır” diyor, dersin beş sene Önderlikle yaşamış. Halbuki kendisi daha on beş yaşında, PKK’yi bilmiyor değil, anlamıyor değil, öyle zor değil. Bakur’dan katılmışların bir ton raporları var, belirtilenler abartı ya da mübalağa filan değil, örgütümüzün içinde yaşananları söylüyorum. O öyle görüyor peki yirmi sene, on beş sene örgüt içerisinde kalan, bu kadar eğitim görmüş olan bu kadar bunları görmüyor mu, görüyor. O zaman bile bile yanlış yapıyor, göre göre parti dışılık yapıyor. Ben bilmeden yaptım diyebilir mi? Diyemez. Bile bile yapıyor. Ama niye bile bile yapıyor? Öyle yapıyorsa kaçması gerekmiyor mu? Öyle birisinin kaçması gerekiyor. Hem öyle yapıp hem içimizde niye duruyor? İşte belirtilen nedenlerden kaynaklanıyor. Bu sorulara cevap aramak için bunlar belirtilebilir. Niye öyle yapıyor? İnkârcılık var onun için, aslında kendisini PKK kimliğinde ikna etmemiş ama öyle dışında da değil, bırakıp gitmiyor, işte inkârcılık var. Korkuyor, ürküyor tasfiyeciliğin istediği gibi PKK’nin değişmesini istiyor. Önderliğin istediği gibi değil, düzenin istediğine göre olmasını istiyor. Çünkü düzenle uzlaşmak istiyor, düzen içine girmek istiyor, biraz kendini yaşamak istiyor, fedailikten çıkmak istiyor. Başka hiçbir şey değil, bunu bilelim. O nedenle parti anlayışımızı somutlaştırmamız gerekecek, bu örgütsel bir durum değil, ideolojik bir durumdur.

PKK, parti bilinci, parti kimliği onunla yaşamak, onu sahiplenmek önemli, öyle olursan sen o zaman ilke ve ölçüleri korursun. Kendini her gün, yirmi dört saat, Müslümanların “Allah Allah” dediği gibi, sende “PKK, PKK” dersin, bakalım hiç hata yapar mısın, ilke ve ölçü hatası yapar mısın, yapmazsın. Ama öyle demezen yaparsın. Öyle deme değil, PKK’nin her şeyinden kuşku duymaya, her şeyini sorgulamaya kalkarsan “acaba bütün bunlar yanlış mı?” biçiminde olursan, hata yaparsın. Şunu bilmemiz lazım, PKK’ye karşı dıştan saldırı çok fazla, diyorlar ki “PKK herkese saldırıyor, bilmem eleştiriyor, vuruyor, kırıyor...” ne alakası var bunların, aslında herkes PKK’ye saldırıyor. O kadar çok saldırı var ki, bu saldırılar ister istemez bizi etkiliyor. Tasfiyeciliğin o büyük saldırıları zaten etkiledi, saldırılar ağırdı. Ondan sonrada sistem zaten günün yirmi dört saatinin her anında saldırıyor. PKK ilkelerini kötülemek için akla gelmedik, ağza alınmayacak sözler söylüyor, kavramlar üretiyor.

İşte bunlar etkiliyor, bütün bunların ağır saldırıları altında PKK'den böyle ürkme var, kaçma var, kuşku duyma var.

Önderlik dedi, *"Sosyalizmden kuşku duymak; insanlıktan, insanın sosyal varlığından kuşku duymaktır."* Sosyalizmden kaçış nasıl oldu? Reel Sosyalizmin çözülüşü nasıl bir inkârcılık yarattı? Kaçış yarattı, kuşku duyma yarattı. Öyle oldu ki, Moskova'da sistem çözülünce herkes sosyalizmin her şeyini sorguladı. PKK'den kuşku duyuyor, biz PKK'liyiz diyenler. İşte tasfiyeciliğin etkisi böyle bir kuşkuculuğu yaratmış olmasında, sürdürmesinde varlık gösteriyor. Kuşku duyma vardır, basbayağı kuşku duyuluyor. İlkelerinden, ölçülerinden "acaba suç mu işliyoruz, acaba hata mı yapıyoruz?" Ne bileyim işte geleneksel toplumun, kapitalist modernitenin bütün ilke ve ölçülerinin zihnimize, yüreğimize, alışkanlıklarımıza, davranışlarımıza yedirilen biçimleri, bizi PKK'ye ait her şeyi sorgulamaya götürüyor. PKK'yi sahiplenip, PKK ilkesiyle düzeni sorgulayacakken, tersine çevirmeye çalışıyor. Bu bir psikolojik savaş saldırısıdır, bir ideolojik saldırı, özel savaş saldırısıdır. Özel savaşın merkezinde psikolojik savaş var. MİT'in psikolojik savaş belgesinde bunlar var. Güya Kürt sorununu en iyi çözecek olan kurum olarak gösteriliyor da, Kürt sorununu mu çözmeye çalışıyor, PKK'yi mi çözmeye çalışıyor belgesinden görelim. Çok yoğun bir psikolojik savaş var, çok planlı, çok bilinçli, çok etkileyici. Eğer insan kendisini iyi eğitmez, doğru eğitmezse, daha da önemlisi sürekli bir örgütsel denetim altında tutmazsa, o psikolojik savaştan etkilenmemek mümkün değildir. İşte psikolojik savaşın etkileri var.

Bu kadar parti dışı tutum ve anlayışlar bu etkilerle ortaya çıkıyor. O halde ne gerekiyor? Parti militanı olmak için, partinin ideolojik çizisinde sürekli kalabilmek, yürüyebilmek için, her an bu tür saldırılara karşı yoğun bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi içinde olmak lazım. Çok örgütlü, çok donanımlı olmak gerekiyor, sınıf ve cins mücadelesini sürekli yoğunlaştırmak, geliştirmek gerekiyor. Bunsuz olmaz. İdeolojik mücadele, çizgi mücadelesi yeterince yürütülmezse, psikolojik savaş bizi bir günde boğar. O nedenle ideolojik mücadelenin zayıf olduğu, olmadığı yerlerde psikolojik savaşın etkisi çok fazla oluyor. Karşı bir saldırıdır, bizi etkiliyor, kendi ilkeleri, ölçüleri temelinde yönlendiriyor. O da bizi işte giderek PKK'den kuşku duyar hale getiriyor. "Acaba yanılıyor muyuz, acaba gerçekten bu PKK bilmem tehlikeli olabilir mi, yanlış olabilir mi?" En azından şöyle diyoruz, "acaba bunların zamanı geçmedi mi?" Dahası

bütün dünyayla savaş halindeyiz “acaba bu dünyaya karşı böyle savaşılabılır mi, böyle yaşam olur mu, biz dünyaya ters değil miyiz, dünyayla uyumlu olsak daha iyi değil mi?” Bence arkadaşlar daha iyi yoğunlaşabilirler, sorgulayabilirler, daha açık bunları tartışabilirler.

Öyle hiç sanki yokmuş gibi gizlemeye, görmezden gelmeye gerek yoktur. Neden? Öyle olmazsa düzeltme olmaz. Niye? Şimdi böyle yapmazsak yaşanan bu ideolojik bozuklukları, çizgi dışı anlayış ve davranışları anlamlandıramıyoruz. Olmaması gerekiyor, bu kadar olmaması gerekiyor. Niye oluyor? İşte belirtilen nedenlerle oluyor. Demek ki çok ağır bir saldırı altındayız. Şimdi ona karşı mücadele etmezsek, kendi donanımımızı geliştirmezsek tabi ki bir sürü ilke ve ölçü sapması ortaya çıkar, yaşanır, etkileniriz, yanlış yaparız, ters yöne gideriz. Bunlar oluyor mu, oluyor. Bir araya gelemiyoruz, birbirimizi dinlemiyoruz, doğru örgüt olamıyoruz, düşüncelerimizi sistemleştiremiyoruz, duygularımızı örgütleyemiyoruz, ruh yüceliği derinliği yaratamıyoruz, insanlar için çekim merkezi haline gelemiyoruz. Önder Apo dedi, *“bir kadro kendini şeker-şerbet yapıp çevresine içirendir.”* Değil şeker-şerbet olmak, diken olup her tarafa batıyoruz. En çokta birbirimize batıyoruz ve ortada düşmana gerek yok ki, bizim dikenlerimiz bir birini yok etmeye yetiyor, artıyor bile, öyle bir duruma geldikten sonra ayakta kalmak mümkün değildir.

Doğru örgüt yürütmek, doğru ideolojik duruş göstermek mümkün değil, düşmana karşı mücadele etmek mümkün değil. Düşmana ne gerek var, zaten diyorlar ya “ağacın kurdu kendinden olurmuş” bizimkisi de öyle oluyor ve zaten kendi gücümüzü bitiriyoruz. Birbirine güç veren, birleşen, omuz omuza verip büyük görevleri, zor görevleri başaran olmak yerine, aslında birbirini boşa çıkartan, başarısız kılan oluyoruz. O zaman işte düşmana gerek kalmıyor. Zaten kendi başarısızlığımızı kendimiz yaratıyoruz, ondan sonrada dönüp “niye başarısız olduk” tarzında sağı-solu suçluyoruz, başkalarını suçluyoruz, başarısızlığı gizlemeye çalışıyoruz ya da bu başarıdır diyoruz veya ancak bu kadar oluyor diyoruz, bundan ötesi olmaz, daha ilerisi yeni olanı olmaz diyoruz. Bir sürü hastalık biçiminde ortaya çıkıyor, bunlar fazlasıyla var.

Örgüt olamama, birbirini dinlememe, yönetim haline gelememe, ortak karar alıp uygulayan bir güce dönüşememe, bireycilik, keyfiyet, kendine görelilik, kendini dayatma, geri çekilme, gerçekleri ters yüz etme, basit yaşam arayışlarına düşme var. Dahası olumsuzluk-

ları hep karşısında görüp yoldaşını kötüleme, deyim yerindeyse parmaklarını gözünün içine sokma yaşıyor. Öyle ortamlar var ki, kimse kimseyi dinlemiyor. Parti dinlenmiyor. Parti her şeye öncülük edecek, örgütü aşılacak, ideolojik duruş aşılacak, toplumu Demokratik Ulus olarak örgütleyecekken ortada parti yok. Birbirini dinleyen yok, anlayan yok.

Biraz imkân ve itibar olmazsa bu partide kimse durmaz, herkes bir tarafta kendisini PKK olarak ilan eder. Fakat şimdilik parti hala ayakta, Önderlik ayakta tutuyor. Dolayısıyla korkuyorlar, öyle yapsa sıfırı hemen tüketecekler, hiçbir etkinlikleri olmaz, başarısız olup giderler. Öyle olmamak için işte idare ediliyor kerhen duruluyor. Anlayış olarak birleşilmiyor ama partiden de kopulmuyor. Niye bu kadar farklı ölçüler, anlayışlar olmasına rağmen partiden kopulmuyor, gidilmiyor? Bunun için gidilmiyor. Parti zayıf olsa imkânlarını, itibarını paylaşmak, partiyi paylaşmak, üzerinde yaşamak için ne tür kavgalara girilmez ki, öyle bir durum ortaya çıksa bunlarda gelişebilir. Şimdi koşullar öyle olmadığı için bu tür yaklaşımlar gelişmiyor. Başka nedenlerle değil, işte bütün bunlar bizim parti olma sorunlarımız, ideolojik duruş sorunlarımız. Gerçekten de parti ideolojisinin bu kadar net olduğu, paradigma değişiminin yaşandığı, Önderliğin Demokratik Komünalizm temelinde parti gerçeğini bu kadar netleştirdiği, somutlaştırdığı bir ortamda parti dışılıkların yaşanması burdan kaynaklanıyor. Partinin bir ideolojik sorunu yoktur, sadece parti ideolojisinin gelişen olayları yorumlama sorunu var. O da yaşam canlıdır her zaman, yoksa paradigmasal olarak ideolojik-siyasi çizgi olarak, stratejik-taktik planlama olarak, partinin en güçlü, en net olduğu, en kapsamlı teorik çözümlemeler yaptığı bir süreçten geçiyor. Sorun onunla uyuşmayan, ondan uzak duran, onu benimsemeyen ya da yeterince anlamayan, düzen etkisi altında çok kalan, bireyciliğinden vaz geçmeyen kadronun duruşundan kaynaklanıyor. İdeolojik sorunlar bu anlamda çok fazla çıkıyor.

Bu konuda aşırı duygusallık, birde fedailiği ideolojik-örgütsel ölçüden kopmuş bir fanatizm var. Bu yaklaşımda aslında eleştiri-özeleştiriye içimizde zayıflatıyor, bu tür parti dışı anlayışlara karşı eleştiri-özeleştiri temelinde mücadele vermeyi zayıflatıyor, önünü kapatıyor, tıkatıyor. Öyle bir durum var ki, böyle son dönemlerde çok daha fazla ortaya çıktı, birisine azıcık bir şey yaptın mı, “ben filan yere gitmek istiyorum” diyor. Burda söylesek gerillaya gitmek istiyor, Behdinan’da söylersek “Botan’a gitmek istiyorum” diyor.

Niye? “Ben böyle istiyorum beni eleştiremezsin” bu da böyle gözü-
nün içine sokulan bir etken. Halbuki HPG’ye katılan her savaşçı za-
ten her türlü savaşın içine girme yemini ediyor, çok ileri bir ölçü
değil, sanki çok ileri bir ölçüymüş gibi parti ilke ve ölçülerinin kar-
şısına çıkarıyor. Bu tür tutumlar, anlayışlar bunların hepsi sapma,
ideolojik sapma, dikkat etmek düzeltmek gereklidir.

Eğitimin En Önemli Yanı, İdeolojik-Örgütsel Çizgi Mücadelesinin Verilmesidir

Kadro sorunları olarak biraz örgütsel ve yönetsel sorunlar üze-
rinde de durulabilir. Böylece ideolojik duruş sorunlarımız ortaya
çıkıyor. Gerçekten de kaba bir cesaret ve fedakârlık var, incelik yok.
Mücadecilik düzdür, dardır, zengin ve derin değildir. Yurtseverlik
sınırlı, yok değil ama çok güçlü değil, demokratik devrim duruş ve
tutumda, toplumsallaşmada sorunlar var. Bireycilik çok fazla, ko-
münal yaşamla kolektif çalışma ilkesine uyma sorunları fazlasıyla
var. Bir boyutuyla eğitimsizlik var, özellikle toplumda, gençlikte
eğitimsizlik çok fazladır. Psikolojik savaşın etkisi toplum üzerinde,
kadrolar üzerinde çok fazla var. Partiden kuşku duyan, parti ölçüle-
rinden, ilkelerinden kuşku duyan hususlar var.

En genel olarak süreklilik yoktur, öyle bir durum ki devrim anla-
yışı olarak mücadeleye katılımımda sakatlıklar var. Nasıl? En iyisinden
devrimi iktidar olma olarak ele alma var, oda imkân sahibi değildir.
Öyle kolay iktidar sahibi olunamayınca, zaman zaman geleceğe dö-
nük söylenir, “devrim ne zaman olacak?” Olsun da kurtulsak diye
bir beklenti var. Aslında sorunlar var, görevler var, bunları yerine
getirelim, yeni sorunlar olur, biz bu toplumdanız, toplumun sorun-
ları, ülkenin sorunları bizi ilgilendiriyor demek yerine -aslında dü-
zenden kopuş, eski yaşamdan kopuş iktidar olmaya dönüktü- ikti-
dar olma durumu kalkınca, düzenden kopuşta zayıflık, sınırlılık var.
Düzenden kopmak yerine, ne zaman bu iş bitecek, ne zaman düzene
döneceğiz var. Bu beklenti çok fazla ve bunun anlaşılmayan bir yanı
yok, aslında düzenden kopamama demek oluyor. PKK teorik olarak
bunu izah etmemiş, politik olarak programlamamış, pratik olarak
mücadeleye dönüştürmemiş değil, bütün bunların hepsi var oluyor
da, bunları benimseme yok, bunlara istekle katılım yok. Esas tehli-
keli görülen, aşırı görülen burasıdır. Bunun yerine eski devrim gibi

bir devrim olsa kurtulsak, tekrar evimize dönsek, eskiye dönsek, bu anlamda eski ortamdan kopamamak var.

Toplumsal yurtseverlikte de zayıflık var, dikkat edelim ilginç bir durum; en çok partiye ilişkilenenlerin önemli bir kısmı aile olarak, çevre olarak partiden uzak duruyorlar. Partiden hak arar pozisyon- da duruyorlar. Partiyi daha doğru anlayan, parti mücadelesine bu temelde katılan olmak gerekirken tersi oluyor, öyle olanlarda var ama az. Çoğunluk partiden uzak duruyor, çocuklarını partiden uza- ğa gönderiyor. Çocuklarını –çocuk deyince küçük çocuklar değil- Suruç’a gönderip kendisi Kobanê’de savaşan babalar, analar var. Maxmur tümüyle öyledir. Bir inceleyin bizim güya Botan’daki yurt- sever örgüte katılan tabanımızda biraz gergin çatışmalı durum oldu mu, öyleleri var ki çocuklarını Türkiye’ye, İstanbul’a göndermişler. Kendileri silah elde Maxmur’un ucunda cephededirler. Mesela Maxmur’da PKK ölçülerine göre bir sistem neden kurulamıyor? Çünkü Maxmur’dakilerin PKK’ye katılacaklar zaten katılmış, geriye kalanların katılmaması gerekiyor. Niye? Artık PKK her kese göre değil, PKK’de yaşam yok, işte PKK’ye birilerini atmışlar, kurbanlık vermişler, ötekiler uzak duruyor. Yaşam PKK dışında görülüyor. Öyle algılanıyor ve öyle duruyorlar. Onun için o kadar kolay düzene koşuyor.

KDP sistemine hizmetçilik yapıyor ama PKK ölçüleriyle yaşama- ya, biraz ona göre düzene girmeye gelmiyor. Biraz dirayetsiz örgüt- sel duruş olunca da, daha fazla bu durum kemikleşiyor, gelişiyor. Herkes PKK’nin Maxmur’da temsil edildiğini sanıyordu, halbuki en çok PKK’den kaçış Maxmur’da var. Gerçekten kaçış var. Botan’ın milisleri hala milistir, her birinin on, on beş kızı-oğlu var, bunların her biri yirmi beş-otuz yaşına gelmişler, silah kullanmayı bile bilmi- yorlar. Ufak bir şey oldu mu onlar hemen kaçırılıyor, mücadelede yoksunlar, direnişte yoksunlar, içine girmezler. Onların yerine görev- leri yapan babalarıdır. Böyle bir zihniyet var. Parti çalışmalarıyla, partinin örgütlenmesiyle, tanıtımıyla da bağlantılı, öncülük tam olarak yapılamıyor. Bunu söylerken kabahat onlarda demiyorum, anlayışı ortaya koyuyorum. Bu anlayışı biz kıramamışız. O halde ya biz sapma içerisindeyiz ya da onlar sapma içerisinde, uyuşmadı- ğımıza göre böyle bir durum var.

Bu zayıf yurtseverliği gösteriyor, daha doğrusu mücadelenin ba- şarisına fazla inanmamayı ifade ediyor. Bir fedakârlık olsun diye aslında bazı çocuklar nasıl veriliyor, para veriyor ya onun gibidir,

onu gözden çıkartıyor, o kadar yurtsever. Bir kısmı var birazı bana yeter deniliyor, onların başarı kazanacağı orda başarı olacağı, yeni doğru yaşamın orda olduğu anlayışı yoktur, öyle bir bilinç yoktur, öyle bir yaklaşım yoktur. Bu ciddi bir ideolojik durum, ciddi bir yurtseverlik zayıflığı. Onun için sonuç alıcı, sistemi çökertici eylem geliştiremiyoruz. Ne gerilla yapabiliyor, ne serhildan yapabiliyor. Gençlik ortadan bölünmüştür muğlaktır, bir kısmı fedaidir dağa çıkıyor, bir kısmı serhildanda kalıyor, biraz işleri idare etmeye çalışıyor, bazıları da uzaktır. Sakal bırakıyor geziyorlar ortalıkta, şimdi gidin metropollerde böyle sakal bıkarmış gezen insanları görürseniz tutun yakasından, ya Gewerlidir ya da Cizrelidir. Biz öyle bilmiyor filan değiliz, bunları anlamıyor da değiliz, ahmak, delide değiliz. Her şeyi bilip anlayacak durumdayız.

Sistemin böylelikle işbirlikçisi konumundalar, bir ara basında, Cizre'nin üniversite gençliği diye örgütlemeye çalıştılar, biz müdahale ettik "kovun onları" dedik, sonra ne oldu bilmiyorum. Neyi ifade ediyorum? Buralar bir yandan en fedakâr olan, en mücadeleci olan alanlar ama mücadelecilik buraya kadar, bir kısmı öyle ortadan bölüktür, yarısı da düşmanın yanındadır. Bir kadın kalkıyor "bir oğlum gerillada birisi askerde ikisi de iyidir" diyor, mesela kendisiyse her türlü serhildana giriyor. Peki, öbür oğlun jandarma olarak gelip seni kurşunlayabilir, bunun farkında değil, bu anlamda yetersiz yurtseverlik var. Bunları niye söylüyorum? Bunlar etkiliyor, kadro duruşunu etkiliyor, katılım üzerinde etkilidir, ideolojik duruş üzerinde etkilidir. Bunların hepsi ideolojik boyutludur, toplum ideolojik olarak düzenden kopmuş değildir.

Önderlik, "*Kürtler sistemden boşandı, koptular*" bunu birçok sefer söyledi. Aslında öyle olsunlar demek istedi ama, sistemden kopma durumu yetersiz gelişti. Gewerlileri öldürsen İstanbul'dan ve Avrupa'dan koparamazsın. Böyledir. Kürtlerin İstanbul bağlılığı zaten çok ilginçtir. İncelenmeye, değerlendirmeye değer. Nereden gelmiş, nasıl gelmiş bu ilgi çok anlayamadık. Emperyalist merkez soykırımın sonucu olsa gerek, bizde mesela İstanbul'a çok hor bakarlar. "İstanbul bebesi" derler, İstanbul'u görseler dalga geçerler. Ama Kürdistan'da hiç öyle değil, eskidendi Amedli bir tanesi yumruğu vurdu masaya "eğer İstanbul'a pasaportla gideceksek ben öyle Kürdistan filan istemiyorum, İstanbullu olurum daha iyi" Devrimcilerin merkezinde Kürtlük, Kürdistan tartışıldığı zaman Siyasal Bilgiler

Fakültesinde bunu söyledi. Şimdi bunlar var ama bunlara dönük eleştiri yoktur.

Önderlik eleştiriyordu ve doğruyu ortaya koyuyordu, düzeltiyordu. Komployu Önderliğin sesini kesmek ve bunlar eleştirilmesin diye yaptılar. Ondan sonra topluma dönük eleştiri yok mesela, işte o kadar insanlar metropollere gitti Önderlik Görüşme Notlarında yine vurgu yaptı; “MİT diyor, 90’lardan sonra Kürdistan’dan İstanbul’a, İzmir’e göçertilmiş üç-dört milyon arası insan var.” Mesela onların ülke, vatan bağlılıkları güçlü değil, rahatlıkla kopabiliyor. Avrupa hakeza öyle doludur. Bunları niçin söylüyorum? Kadroyu etkiliyor. Nasıl etkiliyor? Mücadelede sürekli olamama ‘ne zaman devrim olacaktaki eskiye döneceğiz’ beklentisi buradan kaynaklanıyor. Dolayısıyla devrimle tam bütünleşememe, Önderliğe amaç bağlılığı temelinde katılamama yaşanıyor. Bunlar aslında ciddi katılım sorunları olarak ortaya çıkıyor. Kendine göre bir devrimcilik, kendine göre kadro olma, partililik ortaya çıkıyor. Dolayısıyla kendine göre bir katılım oluyor. İsteddiği kadar çalışır, istediği gibi yapar özgürlüğe, demokrasiye tutku düzeyinde bağlı değil, onu olmazsa olmaz olarak görmüyor ve onun başarısı için kendisini yatırmıyor. Hep böyle pamuk ipliğine bağlı gibi, her an kopmaya uçmaya hazır, böyle zayıf bir bağlanma durumu, memurvari bağlanma durumu ortaya çıkıyor, bunlar yaşanıyor, pratikte vardır.

Bunlar hepsi eğitim sorunu ve ideolojik mücadele ile bunlar düzeltilmezse parti olunmaz. Bütün bunların varlığı, ideolojik birliğin olmadığını gösteriyor, ideolojik homojenliğin yaşanmadığını gösteriyor. Karmakarışıktır, herkesin ideolojisi kendine göre, dışardan bakanlar “PKK’de çok güçlü bir ideolojik birlik var” diyorlar. Bir deyim var, “dışı seni içi beni yakar” bizimki biraz öyle. Dıştan bakan öyle sanıyor, içten de tam tersidir. Parçalılık diz boyu ve Önderlik dedi, “*bu ne kadar parçalılık böyle.*” Her anlayış tabi kendini uygular. Bir kişi doğru bildiği anlayışı uygular, bir kadro hangi anlayıştaysa onu uygular. Senin anlayışın böyle olsun o anlayışta kal, ama sen gel şu anlayışı uygula diyemeyiz. Örgüte katılmak öyle oluyor, örgütlülük onu gerektiriyor ama bizde öyle örgüt ilkesi, örgüt sorumluluğu, örgüt bilinci yok ve bu konularda da çok zayıfız. Dolayısıyla öyle olmuyor. Pratikleşme anladığı, kabullendiği kadar oluyor. Bir kişi bir kadro neyi doğru biliyor, doğru görüyorsa onu uyguluyor.

Parti ne karar alırsa alsın, ne tür palan yaparsa yapsın “doğru benim bildiğimdir” diyor, kendi bildiğini uyguluyor. Hatta düzelti-

yorum diyor, kendisinde hak görüyor, örgütün kararlarını uygulamayarak, kararlarını değiştirmeyi hak görüyor. Talimatları değiştirmeye, kongre, konferans kararlarını değiştirmeye çalışıyor. Çünkü ona göre doğruyu da, yanlış da kendisi belirliyor, katılım öyledir, bireycilik o düzeydedir. Bunların hepsi ciddi ciddi eğitim sorunlarımızın olduğunu, ideolojik sorunlarımızın olduğunu, anlayış sorunlarımızın olduğunu gösteriyor. Partinin yok, parti ideolojide nettir ama parti ideolojisini, Önderlik ideolojisini özümseme ve benimseme sorumlumuz var. Bireylerin kadroların ideolojik sorunları var. Bunun bir kısmı eğitim sorunu, özellikle de genç olanların eğitim sorunudur, diğerlerinin ki kesinlikle ideolojik-örgütsel mücadele sorunu, sınıf ve cins mücadelesi sorunu, eleştiri-özeleştiri sorunudur. Öyle bilmeme sorun değil, eğitim sorun değil. O nedenle biz eğitimi sadece bilme öğrenme üzerinde yapamayız. İdeolojik-örgütsel mücadele temelinde yapmak zorundayız. Bir gençlik okulunda partiyi bilme, öğrenme üzerinde tabi eğitim yapabiliriz, onların ihtiyacı daha çok onadır ama on beş yıl, yirmi yıl, yirmi beş yıl parti içinde kalmış, bu kadar eğitimden geçmiş “en doğrusunu ben biliyorum” diyenin sorunu, hiç bilme-öğrenme sorunu olabilir mi? Onunki farklı ideolojik eğilimlerde olma sorunudur. Dolayısıyla ideolojik mücadele gerekiyor, sınıf ve cins mücadelesi yürütülmesi gerekiyor. Eğitim adı altında toplansak bile, eğitimimizin bu çerçevede, en önemli yanının ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi olması gerekiyor. Bunun dışındaki yaklaşımlarla bu sorunları alt etmek mümkün değildir.

Şimdi örgütsel sorunlar, yönetsel sorumlular var. Kadronun örgüt olma, örgüt oluşturma, yönetim olma sorumluları, yönetim olmanın anlayışı, sistem ve tarz sorunları var. Uç boyutta yönetim sorunları, anlayış sorunları var. İdeolojik sorunlar yani yönetim olmaya yaklaşım, birlikte olmaya yaklaşım sorunları var, bireycilik var itiyor çekmiyor. Örgütsel hassasiyeti görüyor ideolojik hassasiyeti görmüyor, ideolojik hassasiyeti görüyor örgütsel görmüyor. Parçalıdır bütünlüklü değildir. Dolayısıyla yöntemde, yaklaşımda bol bol hata yapıyor. İşte bu tür hatalar burda ortaya çıkıyor. Birçok alanda siyasi örgütlenmelerde Eşbaşkanlık sistemi geliyor, kadın-erkek özgürce, eşit katılım, ortak yönetim geliştirme, yeni bir tarz ve sistem olarak yürütülüyor. Bunlar çok derin bir özgürlük bilincini, iradesini, toplum olma bilinci temelinde, topluluklara dayalı özgür birey olma durumunu gerektiriyor. Yeterince doğru anlayış, ideolo-

jik derinlik olmazsa elbette ki böyle bir yönetim paylaşımı, ortak yönetim olma, kolektif yönetim olma gelişmez, gerçekleşmez. Amaç bağıllığı, ideolojik-siyasi amaçları bilme ve o temelde tutku düzeyinde bağlanma çok önemli, böyle olanlar tabi ideolojik-örgütsel olarak doğru tutumun ne olması gerektiğini bilir, her zaman doğru davranış gösterirler. Ama böyle bir bağıllık yoksa, memur gibi duruyorsa, çeşitli nedenlerle zoraki olarak örgüt içerisindeyse, tabi ki o zaman doğru tarz, üslup geliştirmezler. Kendilerine göre davranırlar, bireycilik yaparlar, zorlanmaya gelmezler, eleştiriye gelmezler, özeleştirme vermezler, parti iradesini kararlarını kabul etmezler, bir sürü parti dışı anlayış ve yaklaşım gösterebilirler.

Şunu net söylemek gerekiyor; Önderlik çizgisinin solunda değiliz. Sağındayız çok sağındayız hatta, dengesizlik var, bazen sol vuruşta oluyor, ama çoğunluk sağdadır. Aslında Önderliği sert, katı bu düzene karşı uzlaşmaz gören, biraz da uzlaştırmak isteyen, yani bir aşırılık olarak gören,” biraz daha yumuşak olsak daha iyidir” diyen bir durum söz konusudur. Orta sınıfçılık budur işte, Kuzey’de orta sınıfçılık hep tartışılıyor. Orta sınıf eğilimi bu eğilimdir, bizim dışımızda değil, demek ki orta sınıf eğilimlerini temsil ediyoruz, yaşıyoruz. Orta yolculuk uzlaşmacılık böyle ortaya çıkıyor. Şimdi bu inkâr edilmez bir gerçek. Önderlik savunmalarda da net tartıştığı zaman, *“sağ savunmacı çizgi baştan beri mücadele çizgimize, gerilla çizgimize hakim olmuştur ve bir türlü aşamadık” dedi.* Bu somut bir değerlendirmedir, çizgisel duruş bakımından neyi ifade ettiği açık gözüküyor. Kadro sorunu böyle ortaya çıkıyor. Aslında örgütün büyütülmesi, yeni kadroların katılması, eğitilmesi dışında mevcut kadronun düzeltilmesi, dönüştürülmesi sorunu burda ortaya çıkıyor. Dönüştürülmesi gereken ne? Zihniyet olarak, duygu olarak, ruh olarak, anlayış olarak dolayısıyla tarz olarak Önderlikle bütünleşemeyen, Önderlikle bir tür uzlaşma, ittifak konumunda olan duruşun düzeltilmesi, aşılması, değiştirilmesi oluyor. Başka bir şey değil, bu tartışma götürmeyen bir gerçek, hiç öyle saklayıp gizlemeye, eğip bükmeye gerek yoktur. Somut gerçeklik böyle, acı ama gerçek bu. Zorda gelse, gerçeği bütün çıplaklığıyla ortaya koyup ordan çözüm aramak en doğrusu, belki o çözüm getirebilir.

Diğeri gizleyen, maskeleyen yaklaşımlarla hiçbir biçimde çözüm bulamayız. Niye? Çünkü gerçeği örgütten gizlersen, örtersen çözüm nasıl bulacaksın, çözüm diye ortaya koyduğun yöntemler anlayışlar nasıl çözüm olacak? Olmaz. Orda kendini yanıltma, kendini kandır-

ma fazlasıyla ortaya çıkar. Şimdi durum bu. Bence hiçte öyle farklı bir şey değil, mevcut durum anlaşılabilir da değil, anlayamayacak durumdayız, izah edemeyecek durumdayız filan dememeliyiz. Kesinlikle öyle değil, açıktır durum, anlaşılırdır, izah edebilecek durumdayız. Bunlar mümkün, bunları yapamamak diye bir şey yok, sorun burda da çıkmıyor ortaya aslında, biraz maskelemeler olsa da derler ya “mızrak çuvala sığmıyor.” O kadar ileri düzeyde ki, gizleyebilmek mümkün değil, zaten kendi kendini ortaya koyuyor, açık ediyor. Her şey bu temelde görülüyor da, aşağı yukarı herkes anlıyor da, söylenmese de gerçeğin bu olduğunu herkes biliyor. Sadece bizim anlayıp anlamama sorunumuz da yok aslında, dışımızdaki güçlerde anlıyor, halkta anlıyor. Kendimizi artık farklı gösteremeyiz.

O zaman sorun nedir? Tabi burdan kendimizi nasıl çıkaracağız? Değişim-dönüşüm nasıl olacak? Düzeltme nasıl olacak? Hangi yöntemlerle olacak? Bu durumdan doğruya ulaşma, düzeltme nasıl gerçekleşir? Hangi yöntemler, nasıl bir mücadele bizi burdan çıkartarak gerçekten Apocu çizgide doğru bir partileşmeye ulaştırır? İşte burda yol yöntem sorunu, değişim tarzını, üslubunu yakalama sorunu oluyor, sorun. Bunu bulmada zorlanıyoruz. Burda zorlandıkça böyle bir durum çok yalın bir biçimde kendini dayattıkça, mesela yönetimimizin bulduğu tek çare hemen “eğitim” diyor. Azıcık biraz yetersiz gördüğünü tutuyor yakasından “haydi eğitime git” ondan sonra “bu eğitim hiç değiştirmiyor” diyor. Yönetimin kurtuluş diye bulduğu çare eğitim, onun için eğitime ilgi vardır. Çünkü bir çıkmazda, o çıkmaza çare eğitimle olur diyor, bu gerçekten doğru mu? Şimdi en çok eleştirilen eğitim çalışmalarındır, diğer alanlarda başka yerler eleştirilmiyor. “Eğitim düzeltmiyor bu kadar eğitime gönderiyoruz, gidiyor geliyorlar yine aynı, yine aynı” sanki bu okula gelince hemen bu kapıdan girip o kapıdan çıkınca, ruhuyla birlikte yeniden insan tornadan çıkıyor gibi bakılıyor. Öyle bir durum yok. Sorun ne kadar eğitim sorunu? Gerçekten eğitim sorunu mudur? Mesela ben o kanaatte değilim, ama bunu arkadaşlara anlatamıyoruz, çünkü eğitimle çok uğraşmıyorlar, kendi uğraştıkları alanla ilgili sorunlar var, onu da görüp üstlenmek istemiyorlar, bir kurtarıcı çare eğitim olsa ne kadar iyi olur diyorlar. Ne kadar iyi niyetli bir yaklaşım. Gerçekçi bir yaklaşım, somut bir yaklaşım değil de, niyete dayalı bir yaklaşım, iyi niyetli bir yaklaşım. Yanlış görüyor, çare arıyor ama nasıl doğru yerde aramıyor. Kendisinin görevi olarak

aramıyor, hemen kendi uzağında arıyor. Onun içinde çare bulunmuyor, çözüm bulamıyoruz. Bu bakımdan aslında eğitim boyutu çok değildir burda, ben onu net belirtebilirim. Bu bakımdan eğitimlere bu görevin hepsini yükleyip de ondan sonra “eğitim bunları yapmıyor” diyerek eğitimlerin bu düzeyde eleştirilmesi de doğru değildir.

Önderlikte böyle eğitimler yaptı, savunmalarda özeleştirel bir yaklaşım da koydu, *“acaba bu kadar genellemeci bir eğitimle hata mı yaptım. Özel olarak üzerinde dursa mıydım bazı kesimlerin”* dedi. Aslında Önderlik bunu yeni değerlendirmiyor, tartışmıyor. Eğitim yaptığı zamanlarda da bunları tartışıyordu, ama şimdi ortaya çıkan sonuca bakınca, öyle olsa belki daha doğruymuş gibi görünüyor, ama bence oda doğru değil. Öyle yapmaya kalksaydı Önderlik, belki elinde hiçbir şey kalmazdı. Bu biçimde yaptı az çok yine de bir mücadele var, örgüt var, bu kadar mücadele ortaya çıktı. Öyle yapsaydı ne sonuç çıkacaktı belli değildi ki, Önderliğin şöyle bir söz söylediğini de ben kendim duydum, *“kime güvendik kime dayandık”* dedi. Demek ki öyle peşinen güvenilebilecek, hemen kolundan tutup işte bunun üzerinde durursam beni anlar ve işlerimi en iyi yapar denecek bir insan bulmak öyle kolay değil, pratikte ortaya çıkıyor. Pratiksiz bir ortamda kimseye öyle diyemiyorsun, o tarz bir insan ölçme sistemimiz yok, aletimiz yok. Sadece mücadele var, insanı netleştiren açığa çıkartan tek ortamımız, makinamız, aracımız pratik mücadele oluyor. Her şey pratik mücadele içinde denenerek, sınanarak açığa çıkıyor. O nedenle aslında Önderlik doğruyu yaptı. Kürdistan açısından olması gerekeni yaptı, eğer bu kadar yaygın bir eğitim öngörmese geniş bir kesimi katmasa, seferber etmeseydi bu kadar mücadele geliştiremezdi. Dar bir grup olarak kalabilirdi her an çizgiden sapabilirdi. Burda bir bölüm saptıysa, bir bölüm eksikte olsa yürüttü, bağlı kaldı. Birisi ihanet ettiyse ikisi mücadele çizgisinde yürüdü. Dar bir grupla çalışılsaydı üzerinde durulanın nereye gideceği nereden belliydi. Belki de ihanete giderdi, Kürdistan’da hepsinin önü açıktı. *“Kesinlikle gitmezdi, bundan yüzde yüz olumlu sonuç çıkardı”* denemez, öyle bir ortam yok, durum yok, o yanılgıya götürür. O bakımdan tabi Önderlik eğitimle çare aradı, yaygın eğitimle çare aradı, her türlü ihanete ve başarısızlığa karşıda önemli bir tedbir oldu. Yine de mücadeleyi sürekli kılan, geliştiren bir eğitim yöntemi olarak ortaya çıktı. Zafer getirmedi ama bazı sonuçlar yarattı, o açıdan yapıları da doğru anlamak lazım.

Önderlik, *“eğitimle de bir yere kadar çare buluyoruz”* dedi. Kendini yanılta, kandıran anlayışları, ruh hallerini biraz deşifre ediyor, teşhir ediyoruz o kadar, gerisi yine de kişiye kalıyor. Kişinin katılıma, isteğine, işi ele alış tarzına, kendini mücadeleye katış, sahip çıkış tarzına kalıyor. Eğitim her şeyi yapamıyor, aslında eğitim kendini eğitme yöntemlerini öğretirse bence başarı kazanmış sayılır. Bana göre mevcut okul eğitimlerinden hedeflenmesi gereken nelerdir? Şunu söyleyebilirim: Kişinin bir daha okula gitmeden, kendisini pratik mücadele yürütürken aynı zamanda eğitebileceği bir alışkanlık, anlayış, tarz-yöntem edinmesi sağlanırsa eğitim başarı sağlamıştır, başarıya ulaşmıştır. Ondan öte bir şey çıkmaz eğitimlerden, çünkü birde öyle statik değil ki, çok dinamik çok hareketli, bu günün görevi yarın farklılaşıyor. Her gün bir değişim var, her an bir yenilik var, yeni görevler ortaya çıkıyor, her yeni bir görev yeni bir yaklaşım, tarz gerektiriyor, üslup gerektiriyor, onun gereklerine göre kendini yeniden eğitmeye ve hazırlamayı gerektiriyor. Sürekli bir eğitime, sürekli bir hazırlığa ihtiyaç var, PKK’de işler böyle yürüyor. O nedenle de fi tarihinde yapılan bir eğitimden sonuç al, oradan öğrendiklerinle her zaman sadece onu söyleyerek yürü, öyle olmaz. Eğitimi öyle anlarsak olmaz. O bizi ezberciliğe götürür, dogmatizme götürür. Bir hikaye var bu konuda; adamın birisi hep niyetleniyormuş, bu sene kesinlikle Ramazanda oruç tutacam ve bayram edecem diye, ama bir türlü zamanı denk getiremiyor, yanıliyormuş, bakıyor ki geçiyor. Öyle olmaması için bir gün gidiyor hocaya diyor ki, hoca oruç ne zaman gelecek söyle ki bu sene oruç tutayım. Hoca söylüyor, ama sözlü olmaz kâğıda yaz diyor. Hoca, dört gün sonra oruçtur biçiminde kâğıda yazarak adama geri veriyor. Adam kâğıdı cebine koyuyor gidiyor. Her gün çıkartıyor bakıyor, Ramazana dört gün var cebine koyuyor, dört gün var cebine koyuyor. Ramazan geliyor, herkes oruç tutuyor. Bayram geliyor, bayram başlıyor, adam ne olduğunu sorduğunda insanlar, oruç bitti bayram başlıyor diyorlar. Adam, “ne bayramı Ramazana dört gün var” diyor. Şimdi böyle eğitim olmaz. Eğer eğitimi böyle anlayacaksak insan değiştirmek mümkün değil, hayat böyle değil, yaşam böyle değil, dikkat edelim bizde eğitimi böyle anlama durumu çok fazla, gitsek bir okul devresine, birileri bizi çok zorlamadan da kafa tasımızı kaldırsa, Önderliğe ait olan güzel şeyleri hepsini beynimize koysa, kapatsa ondan sonra bir daha da hiç zahmet olmadan, canımı yakmadan, acıtmadan parti militanı olarak yaşayıp gitsem ne güzel. Böyle bir

durum var mı? Var. Belki biraz kaba bir tarif oluyor ama gerçek budur.

Bence hiç kaba filan demeyelim yaklaşım böyle, istek böyle, onun için herkes niyetiyle izah ediyor. Diyor, “niyetim kötü değil” iyi niyet dedikleri budur işte, bu iyi olsa kötü olsa ne olur. Gerçekle bir bağı yok, hayalinde ötesinde çocukluk bile değil, işte sorun burda. Sorun yaşama yaklaşım, yaşamı anlamada, yaşam karşısındaki duruştur. Yaşam algımız ne? Öyle bir durum var ki, aslında yaşamı anlamak bile istemiyoruz. Yaşamın ölçülerini, özelliklerini benim için rahat olsun, beni zorlamayan bir şey oluşsun en iyisi diyoruz. Ama bu dünyada böyle yaşam yok, çocuklar ancak bu hayalle olabilirler. Yoksa büyümüşler için böyle bir yaşam gerçeği yok ortada, ne yapalım dünya böyle, yaşam gerçeği budur. Gerçekten somuttan kopmayacağız, somutu gerçeği anlayacağız. Aslında bilim budur, diyalektik bu gerçeği öğrenmektir. Diğer hayalciliktir, bilimden, diyalektikten kopukluktur. Öyle olmaz. Öyle yaklaştığımız müddetçe hiçbir sonuç alamayız.

Şimdi eğitimden almamız gereken sonuçlar neler? Sorusuna cevap arıyorduk o halde, yaşama doğru yaklaşmayı öğrenirsek daha doğrusu yaşam içinde sürekli kendimizi eğitmeyi öğrenirsek ne mutlu. Doğru olan, yararlı olan bu, aslında eğitimin başarıyla sonuç vermesi ancak böyle olabilir. Ondan öteye başka bir şey yapmaz, eğitimi buraya yöneltmek en doğrusudur. Kendi kendini eğitmeyi öğrenecek mi, öyle bir anlayışa, tarza ulaşıyor mu ulaşmıyor mu? Sürekli kendini yenileyebilecek mi, kendi eğitimi üzerinde duruyor mu? Mesele budur. Demek ki, eğitim kendi kendine olan bir olay, dışardan olmaz başkasından olmaz. İnsan kendini eğitir, eğitim ortamları sadece kendini eğitmek için zemin yaratır, okul ancak kendimizi eğitmeye bir zemin yaratma yeridir. Ondan öteye bir şey vermez, fazla bir şey beklerseniz baştan yanılırsınız. Hiç kimse öyle beklememeli, yanılmamalı, kendi kendinizi eğiteceksiniz. Böyle anlar kendimizi eğitmeye çaba harcarsanız ne mutlu size, başarılırsınız. Yoksa yine hayal olur, beklenti olur, yine yanılığ olur, sonunda hüsrandır.

Öyle olmamalı, bir defa eğitime böyle yaklaşmamalıyız. Kendi kendimizi eğiteceğimiz bir olgu olarak görmeliyiz ve eğitimden de her zaman her yerde kendimizi nasıl sürekli eğiteceğiz, yenileyeceğiz bunun yol yöntemini, tarzını, üslubunu edinmeliyiz. Bunu anlamaya, böyle bir alışkanlık edinmeye çalışmalıyız. Bunu yaparsak

bravo başarılı olmuşuzdur, ortaya artık başkasına ihtiyaç duymadan, bir okula ihtiyaç duymadan, hem mücadele eden, yaşayan, çalışan hem de kendini sürekli eğiten bir konum, durum kazanmış oluruz. Bu iyi bir durum yaratır, eğitimi böyle ele almak bir defa en doğrusudur. Fakat bu yine de sorunu çözmiyor. Sorunun ne kadar eğitim sorunu olduğu tartışma konusu, eğitim sorunu bu biçimde ortaya çıkıyor, bu yöntemle çözebiliriz onu, ama gerçekten de kadro sorunu dediğimiz ya da mevcut kadronun, değişim-dönüşümü dediğimiz sorun, yalnız başına bir eğitim sorunu olarak mı çıkıyor? Hayır, değildir. Ben net belirtebilirim. Bir; ideolojik-örgütsel mücadele sorunu. İki; yönetim sorunu, örgütlenme ve yönetim tarzı sorunu. Üç; eğitim sorunu. Ben hem yönetim içindeyim, hem eğitimlerle uğraşıyorum. Genel tecrübenin sonucu olarak söylüyorum. Eğitimi tek çözüm yolu yaparsak, eğitim aslında oportünizmin başladığı, Oportünizme kılıf arayan yer oluyor. Eğitim parti çizgisinden, Önderlik çizgisinden çıkıyor. O tarzdaki fazla eğitim, daha fazla kurnazlık geliştiriyor. Partiyi öğreniyor da öğrendiğini doğru kullanmak, doğru partileşmeye yürümek değil de, daha ince bir biçimde partiyi nasıl saptırırım biçiminde insana bunun yöntemlerini daha fazla öğretiyor. O nedenle olumlu gelişme koşulları kadar, olumsuz gelişme parti dışılığı daha ince yöntemlerle sürdürmeyi öğrenme de ortaya çıkıyor. Eğitimin böyle çok sonuçları var. Bir kimseyi suçlama değil, hakaret değil, ama somut gerçekliktir. Ben bunu kanıtlarım da, öyle ispatlayamayacağımız, kanıtlayamayacağımız bir durum değil, kanıtlayamayacağımız bir şeyi söylüyor değiliz. Arkadaşlar bunu bilmeli. Tonlarca örnek verebilirim böyle, çünkü somut yaşadığımız gerçekler bunlar.

O nedenle şunu söylemek istiyorum, her derde deva eğitim değil, her koşulda sorunun çözümü eğitim değil, okul değil. Bunu bir kere tespit etmemiz lazım, kabul etmemiz gerekli. Okul eğitimi açısından öğrenilmesi gereken, kendini eğitmeyi öğrenmek, başka hiçbir şey yok. Mücadele, ideolojik-örgütsel mücadele, bu işin özü esasıdır. Sorun bilgi eksikliğinden, öğrenim zayıflığından kaynaklanmıyor ki, sorun farklı bilgilerin olmasından, farklı anlayışların olmasından, farklı ölçülerin olmasından kaynaklanıyor. O halde çözüm nedir? Çok bilgi edinmek, yeni şeyler öğrenmek değil, yanlış düzeltmek, yanlıgyı düzeltmek, var olan parti dışı yanlış anlayışı düzeltip, onun yerine Önderlik anlayışını, ölçüsünü, parti ölçüsünü koymak. Peki, bu bilgi edinmekle mi olur? Hayır, çok fazla şey öğrenmekle mi

olur? Hayır. Neyle olur? Mücadeleyle olur. İşte burda ideolojik-örgütsel mücadele öne çıkıyor, gündeme geliyor ve esas olarak var olan kadroyu değiştirme-dönüştürme sorunu, bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi sorunudur. Yoksa bilgi edinme eğitimiyle, öğrenimle çözülmez. İdeolojik-örgütsel mücadeleyle çözülür.

Bu mücadelede her yerde olur. İdeolojik-mücadele evet okulda da olur, ama sadece bunlar okulda olur, okul dışındaki yaşamda ideolojik-örgütsel mücadele olmaz dersek, o zaman okullar hiçbir şey yapamaz, parti ortamımız bir curcunaya döner. İstediğin gibi yaşa, istediğin gibi davran, sonunda okula gidersen, düzeltirsin. Hristiyanlıkta “kiliseye gitme günah çıkarma” diyorlar, bizde okula gelme ona dönüşmüş, öyle olmaz. Müslümanların ayda yılda bir Cuma günleri namaza gidip “affet günahlarımızı” demeye benzer, olmaz. Öyle olmazsa ne yapacağız, demek ki her an, her yerde ideolojik-örgütsel mücadele yürüteceğiz. Biz partiyi diğer dinlerin içine düştüğü durum gibi, bazı ritüellere, bazı zamanlarda yapılan şeylere indirgeyemeyiz. Bu olmuyor, bu yapılmıyor. Bir defa en ciddi eksiklik buradadır. Hiçbir yerde, yaşamın içinde, mücadelenin içinde, çalışma alanlarında, siyasi-askeri mücadelenin-çalışmaların yürütüldüğü yerde, aynı zamanda ideolojik-örgütsel mücadelenin yürütülmesi gerektiği kabul edilmiyor; yapılmıyor ya da ters yapılıyor, az yapılıyor, dolayısıyla özünden boşaltılıyor.

İdeolojik-örgütsel mücadele görevleri yerine getirilmiyor, bundan kaçış var, bu Önderliğe bırakılıyor, yönetime bırakılıyor. Bazı kişilere bırakılıyor. Esas bozulma burda var, bundan ciddi bir biçimde kaçış var. “Bana ne, görmedim-duymadım” esas olarak üç maymunlar burda oynanıyor. Kadronun, kadroluğu red etmesi burdan başlıyor. İdeolojik-örgütsel mücadele yürütmüyor, ama parti kadrosu oluyor. Bu durumda olan daha baştan PKK’liliği inkâr etmiş demektir, Apoculuğu inkâr etmiş demektir, onu doğru yola getirmek mümkün değil, ne yaparsanız yapın. Bir kişi böyleyse, bunda ısrar ediyorsa bence aslında o tespit edildi mi, onu partinin dışına koymak daha doğru olur. Sen PKK’li olamazsın. Çünkü PKK’yi baştan red ediyorsun, olmak istemiyorsun, o anlamda şunu kabul etmemiz lazım, PKK’liliğin birinci özelliği ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmek, 24 saat böyle bir konum içinde kalmayı bilmektir. Kendine karşı öyle, dışındakine karşı öyle. Bu noktada görmezden gelen, uzlaşma içinde olan, yumuşak davranan herkes, PKK’yi inkar ediyor demektir. Ordan hiçbir sonuç çıkaramayız.

Şimdi bu kadar kadro sorunlarının ağırlaşması, işte 2014'teyiz, "Bir Halkı Savunmak" kitabı 2004 Nisan'ında geldi, on yılı geçirdi onbirinci yıla giriyoruz. On yıldır bununla uğraşıyoruz, on yıla rağmen bu kadar ağır kadro sorunlarımız varsa, ideolojik öncülük sorunu, örgütsel öncülük sorunu bu yeni kadronun olmamasından değil, eski kadronun partinin bütün ölçü ve özelliklerinden ve bunları red etmesinden kaynaklanıyorsa, bunun ortaya çıkış nedeni ideolojik-örgütsel mücadelenin red edilmesidir. Red etmede değil, ideolojik-örgütsel mücadele parti çizgisinde durup, parti dışı durumlara karşı yürütülmüyor. Parti dışı özellikler edinilerek partiye karşı yürütülüyor, tersinden yürütme var. İdeolojik-örgütsel mücadeleyi partiye karşı yürütme var, partiye karşı yürütülenlere kulak kabartma var, bu durum tehlikeli olduğu gibi ağır bir durumdur. Bunlar var, yaşadık-yaşıyoruz da, içimizde tonlarca çıkıyor, her gün çıkıyor. Biz kendimizi onlardan soyutlayabilir miyiz? Hayır, böyle söylersek bu bize hakaret oluyor diyebilir miyiz? Hayır. Yanı başımızda her gün oluyor. Hakaret kabul edeceksek o zaman önleyelim. Önlemiyorsak, yan yana birlikte yaşıyorsak, o zaman demek ki bizde de oraya yatkınlık var. Nasıl yan yana duruyoruz, nasıl yanımızda hainler çıkıyor mesela, nasıl görmüyoruz?

Kışın akademilerde eğitim yaptık, yönetimden kaçmışlardı. Kargâh küplere binmişti, biz tartışmaya gittik, kurulun yanından kaçmış "hiç fark edemedim" diyor. İşte onun için beni mazur görün. Şunu demeye getiriyor, "görseydim, fark etseydim aslında önlerdim, ama fark edemedim." İşte fark etmemiş ki olsun, böyle geçiriyor. Ben dedim ki peki sen neyi yaşıyordun ki yanındaki haini fark etmedin. Sanki öyle olmak, fark etmemiş olmak iyi bir durummuş gibi, demek ki senin de ondan farkın yok. Yan yanasın hiçbir şey fark edemiyorsun, herhalde bir anda her şey olmuyor, bir süreçle oluyor ve birlikte yaşıyorsun. Demek ki senin ölçülerinde partiye göre değil, bulanık muğlak, her şeye açık liberal, içinde her şeyi taşıyor, bir hain bile kaçana kadar seninle birlikte yan yana hazırlıyor ve ondan sonra o kaçıyor, senin haberin bile olmuyor, yani uyuyorsun. Aslında uyumuyorsun, sende oraya açıksın anlamına geliyor. Ölçülerin muğlak, ideolojik-örgütsel duruşun yok, mücadelen yok. Durumumuz budur. Bu kadar kadro sorunlarının ortaya çıkması bu duruştan kaynaklanıyor. Başka nereden kaynaklanacak.

Bu anlamda tabi parti duruşumuzda Önderlik çizgisinden sapma var. Yönetimden başlamak üzere, bunu önemsemeyen, hafife alan,

olduğu yerde uygulamayan bütün duruşlar, aslında sapmayı ifade ediyor, en tehlikeli sapma da budur. Önderlik her zaman şunu söyledi, *"benim en temel özelliğim örgütsel çizgi savaşıdır"* dedi. Cezaevinden çıktığımda gelip elimden tutup, merhaba dediğim dakikada bile bana dedi, *"nasıl iyi örgütsel savaşıyım değil mi?"* O kadar. Bunu yapmayanın Önder Apo'yla bir alakası olmaz. Hem de Önder Apo düzeyinde yapmayan her kadronun, böyle olması lazım, böyle olmayan Apocu kadro değildir, bu kadar. Ama bakalım pratiğimize aslında işte 'Önderlik burda sert görünüyor. Niye herkese müdahale ediyor, niye çok müdahaleci? Niye her şeye karışıyor?' Bunları söylemezsek bile içimizden öyle söylüyoruz. Birçok çevre öyle söylüyor, açıktan kimse bunları söylemiyor, söyleyemez. Orda da ikiyüzlülük var zaten, düşündüğünü açık söylememe, ama içten içe. Bunda anlaşılmayacak bir durum yok ki, onun için ideolojik-örgütsel mücadele olmuyor, çizgi mücadelesi olmuyor, eleştiri-özeleştiri işletilmiyor, yaşanmıyor, yönetimlerde işlemiyor, yaşamda işlemiyor ya da çok muğlak, çok yüzeyselleştirilmiş, çok içeriksiz halde, çok basitleştirilmiş halde uygulanıyor. Onda sonra da tabi ki her türlü çizgi dışı anlayış, kapitalist modernite etkisi, psikolojik savaş etkisi içimize gidiyor, bizi kaplıyor, ortamımıza nüfus ediyor. Bunun anlaşılmayacak bir yanı yoktur.

Mevcut kadroyu düzeltersek; bir, her yerde temel ölçü, ideolojik-örgütsel mücadele bütün mücadelelerin başına alınacak, birinci sırada alınacak, herkes bunu görev bilecek, bu konudaki uzlaşmacılık kırılacak, burdaki liberalizm yıkılacak; aslında sağcılık, liberalizm, Önderlik çizgisinden kopma, burdan başlıyor. ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürütmekten başlıyor. Kendine de dışına karşı da mücadele etmemekle başlıyor. Bu noktada bir defa Önderlikten sapılmış oluyor, sapma burda ortaya çıkıyor. Bunu net belirtelim, gerçek budur. Bunun yeri sadece eğitim olabilir mi? Hayır, eğitimde kimse çok hata yapmaz. Mesela şimdi arayalım dedektif gibi, acaba hangi arkadaş ne hata yapacak eleştirmek için yakasını tatalım, yapmaz. Ne yapıyor ki, otururken biraz daha uyarırsak, gerekirse her saat put gibi oturabilir. Yaşam dar, çalışma ortamı dar, kişi burada açığa çıkmaz, sert mücadele ortamında, zengin-çok yönlü mücadele ortamında kişilik gerçeği, özellikleri açığa çıkar. O nedenle de ideolojik-örgütsel mücadelenin yeri eğitim değildir, okul değildir. Esas olarak pratik alandır, pratik mücadelenin kendisidir,

savaş ortamıdır, siyaset ortamıdır, serhildan ortamıdır, çalışma ortamıdır.

Şimdi çalışma ortamlarından bu kaldırılıyor, ondan sonra her şey eğitime havale ediliyor. Eğitimde insanlar üç-dört ay kendilerini gizleyebilirler, geçici bir süredir eğitim, karmaşık zor bir ortam değil, yani idare edebilirler, kamufle yapabilirler, çok hata yapmadan durumu geçiştirebilirler, onun için eğitimde bu açığa çıkmayabilir, çözülmeye bilir. Ondan sonra eğitim niye çözmedi diye eleştirmek doğru değil, niye eğitim çözmedi diye eleştiriyorsun da pratik çözmedi diye eleştirmiyorsun. Sen eleştir, pratik ortamda çöz, hata eksiklik pratik ortamda çıkıyor, yerinde zamanında çözüm yöntemi uygula, eleştiri-özeleştiri yöntemini uygula ve çöz, onu yapmıyor. Öyle bir şey yürütülmüyor yeterli bir biçimde, zor geliyor, zahmetli geliyor. Niye yapsın, havale etsin başkası yapsın, görevi üstlenmiyor, kaçış var, sorumluluk üstlenmiyor, girmiyor mücadele içene, başka yere havale ediyor bu mücadeleyi. Kendini zora sokmak istemiyor veya yapacak durumu yok, çünkü eleştirecek hali yok, biraz eleştirse kendisi de açığa çıkıyor. Diyorlar ya “dinime küfreden bari Müslüman olsa,” o durumda eleştirmeye kalksa karşıdaki der ki, “sen nedin?” Sus pus olur, söyleyecek sözü yok, çünkü ondan farklı durumu yok, onun için böyle bir mücadele yürütemiyor.

Şimdi bu önemli bir durum, bütün buna rağmen yine de mevcut haliyle eski kadroyu değiştirme, dönüştürme temelindeki eğitim ortamımızı ne yapmalıyız? O zaman bilgi edinme eğitiminden çok, bir ideolojik-örgütsel mücadele ortamı yapmalıyız. Küçük hata dememeliyiz, büyütmeliyiz, abartmalıyız. İdeolojik-örgütsel mücadeleye dönüştürmeliyiz. Ne kadar bu hale getirebilirsek eğitim ortamı, eğitim devresi o kadar sonuç verir, başarılı sonuç verir. Bunu ne kadar az yaparsak o kadar başarısız kalırız. O nedenle eğitimde öyle çok tartışmaya, bilgi edinmeye değil de, arkadaşlar günlük yaşamın değerlendirilmesine, geçmiş pratiğin irdelenmesine daha fazla önem verirlerse iyi olur. Bu temelde daha çok ve daha somut eleştiriler yaparlarsa, pratik yanlışların arkasındaki ideolojik-örgütsel çizgi hatalarını, duruşlarını, parti dışlıkları görürlerse, yani Önder Apo’nun dediği gibi yaşamda kaybetmeyi görürler, ona göre doğru yaşamın ne olduğunu açığa çıkartmaya çalışırlarsa daha doğru yapmış olurlar. Eğitim daha fazla sonuç vermiş olur. Öyle yapılmaz-

sa eğitim sadece var olanları daha da makyajlayıp, cilalayıp üstünü kapatarak geçiştirmekten öteye bir sonuç vermez.

Diğeri yönetim tarzı dedik, aslında biraz pratik durum yönetim tarzını ifade etti. Yönetim tarzımız insanları eğitmiyor. Eğitim pratik bir iştir, sadece teorik bir iş değildir. Ne dedik: duygu olarak, düşünce olarak ve beceri olarak iş yapmaya hazır olmaktır. Haydi, duygu, düşünceyi teorik eğitim sayalım, moral eğitim, kültür sanat eğitim sayalım. Peki, pratik beceri eğitimi de teorik eğitimde mi sağlayacağız? Hayır, pratikte gerçekleşecek bir olay, onun için çalışmanın kendisi, örgütlenmenin kendisi insanı eğitir, kadrolaştırır. Okuldan çok kadro pratikte eğitilir, bunu eskiden solcular, sosyalistler açık söylüyorlardı. “Kadroları kendi hataları üzerinde eğitmek” diyorlardı. “Kadroyu pratik mücadele içinde eğitmek, pişirmek” deniliyordu. Şimdi bizde bunlar kalkmış, yönetim böyle bir sorumluluk görmüyor. Ufacık işleri yapamayan, eğitimsiz, yeteneklerini kullanamayan birisi oldu mu hemen tutuyor atıyor. Kafasına göre birisi olmadı mı, hemen tutuyor kovuyor. Kendine göre bir eğitim gücü yok, öncülüğü yok, önderliği yok, ona yönetim demeye bin şahit lazım. Yönetimin asli görevi, işi yürütmek, organize etmek ve insanları o işi yapar hale getirmek, işi yapmaları için eğitmek, hazırlamak, işi yapar biçimde konumlandırmak, ama öyle yapmıyor. Ondan sonra bunun sorunu var, “okul eğitsin” deniliyor. Hemen başından atıyor.

Kadro politikasında eksiklik var, kadrolar doğru görevlendirilmiyor, pratikte öncülük edilmiyor, eğitilmiyor. Sonuçları yeterince denetlenmiyor, pratiğinin sonuçları üzerinden kadrolar eğitilmiyor, bunların hepsi yönetim sorunu, yönetimin yapması gereken işler, yapmıyor yönetim işini eğitime sevk ediyor, havale ediyor, eğitimden de sonuç çıkmayınca dönüyorlar eğitim çalışmalarını eleştiriyorlar. Ben eleştirilere bir şey demiyorum onlara karşıymışım gibi bir durum çıkmasın, ama bu tarz doğru değil, yanlışlık var. Bende yönetimim. Neyin nerde yapılması gerektiğini iyi tespit etmemiz lazım. Alanlarda ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürümesin, yaşam ve mücadele burdan kopuk olsun, yönetim öncülük görevini, eğiticilik görevini yapmasın, ondan sonra hepsi okula havale edilsin ve densin ki, ‘torna gibi okul insanları hemen değiştirsin, bize en mükemmelini göndersin, ondan sonra biz sadece yap diyelim yap-sın.’ Bu mümkün değil, bu çok kolaycı bir yaklaşım, olsa iyidir, ama

olmaz. Böyle yaklaşmak eğitimi böyle ele almak, kadrolaşmayı böyle ele almak doğru değildir.

Demek ki aslında mevcut kadronun değiştirilip-dönüştürülmesi sorunu, eğitim sorunu olmaktan çok, ideolojik-örgütsel mücadele sorunu, yönetim tarzı sorunu, görev verme, görev başında doğruyu dayatma, değişimi gerçekleştirme sorunu. Çünkü bir mücadele konusu bu, lafla düzelmez. Pratikte gerçekleştirilir bu değişim, sözde burada aylarca vaaz verir gibi üfleyelim hiçbir sonuç vermez, ama pratik ortamda bu yanlış deyip doğruya yöneltmek, eğer dürüstlük varsa derhal değişim gerçekleştirir. Yoksa da zaten biter gider, netleşir, açığa çıkar, ya kendini değiştirir dönüştürür kadro ya da kopar gider. Bu işin başka çaresi kalmaz. O nedenle de bu işin yapılma yeri aslında pratik sahalar, mücadele alanları, örgütsel sistemdir. Aslında örgüt sistemimiz yok işlemiyor, onu belirttim. Yönetim kolaycı yaklaşıyor, pratikte ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesi yürümüyor. Her şey eğitime kalıyor, eğitimleri de bilgi edinme olarak koyuyorumuz.

İşte savunmalar çıkmış, tartışmalar olsun, onunla geçiyor. Ondan sonra dikkat edelim, bunların hiçbirisi kadroyu değiştirmiyor. On yıldır aynı şey bu biçimde tekrarlanıyor, çözüm yerine sorunlarda derinleşme ve ağırlaşma yaşanıyor. Bundan dolayı yaşandı, yoksa bu sorunlar çözülmez değildi, aşılmaz değildi. Kuşkusuz yine sorunlar olurdu ama on yıl öncenin sorunu, bu günde daha ağırlaşmış olarak karşımıza çıkmazdı, çözülmüş olarak çıkardı. Hala tasfiyecilerin kalıntısından, etkisinin varlığından söz ediyoruz, o zaman biz neyiz? Ne mücadelesi yürüttük? Tasfiyeciler bu kadar etkiledi, onlarca yıl kadro üzerinde etkide bulunuyor, bu kadar ihanet etmiş, gerçeklik açığa çıkmış olmasına rağmen, peki biz niye etkileyemiyoruz. Bu kadar mücadele yürütüyoruz, sürekli yan yanayız da insanlar bizden etkilenmiyor, mevcut yönetimden, kadrodan etkilenmiyor. O zaman tasfiyecilik bizden daha etkili demek ki, öyle dememiz gerekecek. Şimdi böyle olur mu? Peki, o zaman sormazlar mı bize; siz parti, Önderlik ölçülerini ne kadar temsil ediyorsunuz diye. Demek ki, burda Önderlik ölçülerinin, çizgisinin yeterli temsili yoktur. O zaman sen sapmayı yaşıyorsun, biz çizgi dışılığı yaşıyoruz. Niye topu tasfiyeciliğe atalım, yine suçu orda bulalım, suç kendimizdedir ve suçlu biziz.

O halde kendimizi düzeltelim, yanlış hatayı kendimizde görelim, suçu kendimizde görelim, düzeltelim. Şimdi böyle olmaz. Bu bakım-

dan aslında eğitimi demek ki sadece okulda görmemek gerekiyor, kadronun değişim-dönüşümünü okulla sınırlamamak lazım. Her yeri bunun alanı olarak görmek gerekli, herkesin bu göreve sahip çıkması, olduğu yerde yapılması gerekeni yapması lazım. Ancak düzelme, değişim bununla mümkün olur. Bunun okula düşen payını da doğru uygulamalıyız. Okula düşenden ne sonuç çıktı? İki sonuç çıkardık, eğitime yükleyeceğimiz görev bu konuda iki husus oluyor. Bir; sorunu gerçekten de bilgi edinme sorunu olarak yalnız başına koymak değil de, ideolojik-örgütsel mücadele sorunu olarak koyup, eğitimi bir ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesine dönüştürmek; eğitim ortamını bir mücadele ortamı haline getirmek, kıran kırana bir savaş yürütmek.

Bu anlamda hamle sadece siyasi, askeri olarak Demokratik Özerkliği inşada değil, onun öncüsünü yaratmak üzere, Demokratik Özerkliğe öncülük edebilecek kadroyu yaratmak üzere, aslında daha büyük mücadele hamlesi ideolojik-örgütsel çizgi mücadelesindedir. Bu bakımdan genel mücadele hamlemizin Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa hamlemizin, ideolojik-örgütsel boyutunu içeriyor. Burda şunu da söyleyebilirim: ideolojik-örgütsel kol ne kadar etkili yürür, başarılı olursa, siyasi-askeri alanda da başarı o kadar gelir. Yoksa siyasi-askeri başarıya bağlı bir ideolojik başarı olmaz. Bu PKK diyalektiğine aykırı, bileme aykırıdır.

Dikkat edelim Önderlikse doğuş bir ideolojik gerçekliktir, onun gücü PKK'yi ayakta tutuyor. Büyük askeri-siyasi eylemlerin hepsi ideolojik zaferle oldu. 32 yıl önce gerçekleşen büyük zindan direnişinin bugün etkisi hala niye sürüyor, ideolojik zafer kazanmış olduğu için. Zindanda ideolojik mücadele yürütemez, zafer kazanamaydık PKK'nin esamisi okunur muydu, bu mümkün değil. Diğer partiler ne hale geldiler, o halde demek ki siyaset ve askerlik ideolojik duruşa dayalı geliyor. Bu günde bir siyasi-askeri hamle yürüteceksek Demokratik Özerklik hamlemiz, siyasi-askeri alanda gerçekleşecekse, bu ideolojik-örgütsel mücadele hamlesine bağlı gerçekleşebilir. Eğer gerçekten eğitim ortamlarımız mevcut kadroyu değiştirecek derinlikte ideolojik-örgütsel mücadele hamlesi geliştirirlerse, bunun etkisi siyasi-askeri alanda da başarıyı getirecek, başarıya dönüşecek. Başka türlü olmaz, başka türlü ele alırsak doğru ele almamış oluruz. O açıdan şöyle görmemek lazım, işte bazen öyle oluyor. Mevcut ortamda pratik mücadele hamlesi yürütürken okulda işimiz ne? Bu soruya cevabı burada veririz. Demek ki, okuldan

kopuk değil, pratik alanda siyasi-askeri hamle biçiminde mücadele sürüyorsa, okuldaki ideolojik-örgütsel hamledir ve bir bütündür, öncüdür. Bu olmadan diğeri başarılamiyor. O halde okullarımız, içinde bulunduğumuz hamlenin dışında değiller, içinde hem de başındalar, merkezindeler. Mutlaka ne edip edip, kadroda öncülük sorununu çözecek şekilde bir ideolojik-örgütsel değişim gerçekleştirilmeliler, böyle bir mücadeleyi yürütmeliler, başarmalılar.

Siyasi-askeri başarı buna dayanarak gelecek, bunu başardığımız ölçüde, okullarda ideolojik-örgütsel mücadele hamlesini başarıyla yürüttüğümüz, burda zafer kazandığımız ölçüde, düşman karşısında da siyasi-askeri zafer kazanacağız. Siyasi-askeri alandaki zafer, okullardaki ideolojik-örgütsel mücadeledeki zafer çizgisine etle tırnak gibi bağlı. Bunu bilelim. Onun içinde büyük bir mücadele içinde olduğumuzu, sürecin içinde olduğumuzu görelim, anlayalım, ondan kopuğuz filan diye düşünmeyelim. Tersine sürecin başarısının aslında bizim burda yürüteceğimiz çalışmaların başarısına bağlı olduğunu görerek, o zaman eğitimin ideolojik-örgütsel mücadeleyle tam sonuç alıcı kılınması için her şeyi yapalım. Eğer böyle olmazsa, sadece pratikte çalışma yürütenler, mücadele edenler başarısızlıktan sorumlu olmayacaklar, ondan daha fazla eğitim ortamları sorumlu olacaklar. Eğitim devrimizi tabi birde böyle anlamak, tanımlamak gerekiyor. Süreçle böyle bütünleştirmek lazım, içinde bulunduğumuz hamle sürecinin içerisindeki rolünü ve sorumluluklarını böyle tanımlamak, bunları başarıyla yürütecek bir çizgiye de çekmemiz lazım. Öyle bir düzeye getirmek gerekli, eğitimin bu işte rol oynamasının bir boyutu budur.

Bu bakımdan da demek ki, mevcut eğitimleri öyle çok bilgi edinme eğitiminden ziyade, bir ideolojik-örgütsel mücadele olarak ele alacağız. Eğitim ortamını tepeden tırnağa 24 saat bir mücadele ortamı olarak göreceğiz, buna göre tartışacağız, buna göre değerlendireceğiz, bütün davranışlar, yaşam biçimi, çalışma tarzı, hepsi eleştiri-özeleştiriye açık olacak, sürekli denetim altında olacak, bu konuda hatalı olan her şeye karşı mücadele edeceğiz. Doğruyu ortaya koyacağız, yanlış olana, eksik olana göz yummayacağız, görmezden gelmeyeceğiz, “küçüktür bir şey olmaz” demeyeceğiz. Eğitim ortamında küçük olan, pratik ortamda büyür. Derler ya, “eğitimde ter dökmeyen savaşta kan döker.” Burda zaten büyük hatalar ortaya çıkmaz. Nasıl çıksın? Öyle bir ortam yok, çalışma düzeni yok, küçük hatalar eksiklikler ortaya çıkar, o halde onları pratikteki büyük hata

ve eksikliklerle karşılaştırarak, ona göre üzerine gitmek, eleştirmek, düzeltmek lazım. En küçük hataya bile müsamaha etmemek gerek, her şeyi burada mutlaka eleştiri-özeleştiri konusu yapmak lazım. Eğitimi böyle bir yaşam derinliğine ve denetimine ulaştırmak kesinlikle gerekli, böyle olmazsa eğitim ortamı tasfiyeye uğrar, sonuç alıcı olmaz.

İkincisi ise, bir eğitim devresi içinde bulunduğu süreci anlar, o sürecin görevlerine göre kendisini hazırlar. Oysa süreçler değişiyor, yeni görevler ortaya çıkıyor. Peki, her zaman hemen okula mı gitmesi gerekecek kişinin? O mümkün değil, ne yapılabilir ne ona imkânımız okulumuz var, ne de pratik çalışma açısından öyle bir şey yapmak mümkün. O halde ne yapacağız? Kendi başımıza sürekli pratikte eğitmenin yöntemlerini öğreneceğiz. Bu okul eğitimi bize kendimizi eğitime yöntemini öğretecek, kendimizi artık kendi başımıza eğitebilir hale geleceğiz. Önderlik *“Kemal Pir yarım saat dinledi beni, yaşamı boyunca uyguladı”* dedi. Eğitim budur. Öyle tekrar tekrar eğitim okullarına gelmeye sıcak bakmıyordu Önderlik, bunu net söyleyebilirim. *“Sen aldın vermedin, tekrar geliyor sun. Bu beni boşla çıkartmaktır”* diyordu. Öyle olmaz tabi, o marifet değildir arkadaşlar bilsinler.

. “Eğitimdir, eğitimden kaçılır mı?” diye sorulabilir. Kaçılır tabi eğitim her şeyin ilacı değil, hep okulda olmak iyi bir durumda olmak değildir. Bir kadronun iyi duruşu hep eğitim görmesi midir, yoksa mücadele edip zafer kazanması mıdır? Nerde olur kadro? Elbette ki mücadele ortamında olur, okulda olmaz. Böyle hep eğitimle olmaz, rast gele okunmaz. Bazen arkadaşlar şöyle sanıyorlar. Hep okuyorsan, ne okursan oku, bak ne iyisin, hep eğitimdeysen ne iyisin. Bak bu eğitimden kaçmıyor. Önderlik diyordu, *“ne okuyorsunuz, niye okuyorsun, hangi sorunu çözmek için okuyorsun? Eğer bir soruna çözüm aramak için okumuyorsan gözüne yazık, niye gözünü bozuyorsun.* Bunları Önderlik söyledi. Onun için hep okuyor olmak iyi bir şey değildir, her şeyi okumak iyi bir şey değildir, iyi bir özellik değil, “bak bak görüyor musun okuyor işte durmuyor” okuyor da ne okuyor? Okuyor da okuduğuyla hangi sorunu çözüyor. Biz sonuca bakarız. Yoksa kendi kendini yoruyor, zamanını tüketiyor ve kafasını da karıştırıyor. Bu iyi bir okuma mıdır? Bunu olumlu bir tutum olarak görebilir miyiz? Hayır. O bakımdan sürekli eğitimi de iyi bir durum sayamayız, iyi bir tutum sayamayız. Önderlik öyle saymadı, militan o konumda olmaz, militan bir eğitim görmüşse, artık kendisini her

zaman kendi başına eğitime yöntemlerini öğrenmiş demektir, onu yaşamı boyunca artık uygular. Sürekli değişen, ortaya çıkan yeni görevlerin gereklerine göre kendi kendisini eğitir, hazırlar ve o görevleri yürüten olur, başarıyla sürdüren olur, eğitimden bunu alır.

Bir eğitim bunu vermemişse eğitim başarısızdır, bir kişi bir eğitim devresinden bunu almamışsa aslında o zaman ordan başarıyla çıkamamıştır, böyle değerlendirmemiz lazım. Doğru ölçüler böyledir. Niye bunları söylüyorum? Aslında çok hazırlığım yok, olsaydı bütün yanlış davranışların hepsini tek tek eleştirecektim. Arkadaşlar doğru sanıyor, yanlış doğruymuş gibi, hata iyi bir durummuş gibi öne sürülüyor ve uygulanmak isteniliyor, olmaz böyle şey, bunları düzeltmemiz lazım. Kendine göre ölçüler çıkartılıyor parti ortamına dayatılıyor. Ordan burdan duyulanlar, başkalarından edinilenler, PKK gerçeğiymiş gibi, PKK'ye taşınmaya çalışılıyor. Bunlar yanlış, PKK'nin de kendi hüviyeti var, kendi kişiliği var, ölçüleri var. Herkesin, başkalarının yaptığı PKK için doğru değil, mevcut durumlar başka örgütler için doğru olabilir, ama PKK öyle değil, PKK'de ayrı bir örgüt. PKK'nin ölçüleri kendine göre, onlarınkine göre değil, bunu hepimiz bilmeliyiz.

O halde eğitimi birde bu açıdan değerlendirmeliyiz. Çözüm olarak demek ki neyi görüyoruz? Eğitimden kendimizi eğitmeyi öğreneneğiz. Dahası ideolojik-örgütsel mücadele yapacağız eğitim ortamını. Ama şunu bilelim ki mevcut kadroyu değiştirip-dönüştürmenin yeri, sadece eğitim değildir. Eğitimde olanlar, eğitim dışında da doğru yönetim tarzıyla, çalışma ortamının ideolojik-örgütsel mücadele ortamına dönüştürülmesiyle tamamlanmazsa, mevcut kadronun değişim ve dönüşümü gerçekleşmez, dogmatizmi ve tutuculuğu aşamayız. Önderliğin öngördüğü değişiklikleri gerçekleştiremeyiz kendimizde. İstedığımız kadar savunmaları ezberleyelim, savunmaları hafız gibi okuruz her gün, değişimden-dönüşümden ve yeni paradigmadan söz ederiz, ağızımızdan çıkan söz bu kavramlar olur, ama pratiğimiz eskiyi devam ettirmek olur. Düzenden aldıklarımızı devam ettirmek olur. Bunun başka bir izahı yok. O açıdan da tabi kadroyu eğitme, değiştirme, dönüştürme yerine, sadece eğitimle sınırlandırmamak, zamanı sadece eğitim ortamıyla, okulla sınırlamamak, yaşamın, mücadelenin her alanını kadronun değişim ve dönüşüm alanı olarak görmek, o hale getirmek gerekli ki, biz değişim ve dönüşümü sağlayalım. Bunun başka yolu yoktur.

Örgütsel olarak sistem sorunlarımız var. Önderlikte dedi, “*siz değişmediniz, KCK anlaşılmadı, KCK olunamadı*” gerçekten de olunamıyor. Ortada KCK yoktur, eskiden PKK olarak var olan duruşun adını şimdi KCK koymuşuz, PKK kaybolmuş. Eskiden hepsine- 2000 öncesi- PKK diyorduk, ERNK kayboluyordu. Adı vardı, toplumsal harekete öyle ad veriyorduk ama, bir örgütsel sistemi yoktu, PKK vardı. Yönetim ve örgüt alanına geçildi mi PKK oluyordu. Dolayısıyla ERNK bir cephe olarak kaldı. Demokratik Konfederalizmin, Demokratik Ulusun bir ön aşaması oldu. Şimdide bunun adını KCK koyduk, bu sefer PKK yok. PKK’yi KCK’nin neresine koyacağız bir türlü bulamıyoruz, anlayış birliği oluşturamıyoruz.

Önderlik değerlendirmelerini anlama, yorumlama farklı farklıdır. PKK’nin inşası üzerinden on sene, altı ay geçti. 2004’ün Şubat’ında Önderlik bir görüşmede PKK’nin yeniden inşasını gündeme getirdi. Şimdi 2014’ün sonuna geliyoruz. On yıl geçti PKK inşası nerede? PKK’nin, KCK’nin birliği ne, ayrılığı ne? Çok netlik yok, karma karışık bir durum var, aslında bu anlamda gerçekten sistem sorunlarımız vardır. PKK kadroları KCK diye örgütlenmiş, halk yine örgütsüz. Aslında eskinin örgütsel duruşunda fazla bir değişiklik yok, örgütsel düzey yine aynı düzey, sadece adı değişmiş durumda, bu sefer PKK olmuş KCK. KCK olarak ideolojik ilke ve ölçüler ne olacak belli değil. PKK kadrosu kendisine KCK dediği için bazen KCK ölçülerine göre davranıyor, bazen PKK ölçülerine göre davranıyor, canı nasıl isterse öyle oluyor. Halbuki bir; PKK-KCK iç içeliği, birbirini tamamlayıcılığı önemliydi, onu örgütsel düzeyde sağlamak lazımdı ve herkesi kendi özgünlüğünde ve birde bütünlük içinde, örgütlü kılmak gerekiyordu. İkincisi; toplumu örgütlemek lazımdı. Bölgede yerelerde, şehirlerde, kasabalarda, köy ve mahallelerde örgütleme yapmak lazımdı. Geçmişte de parti örgütlülüğü burada yoktu, yurtseverler ERNK’liler çalışıyorlardı. Şimdi de öyle bir çalışma var ama cephe düzeyinde işte, Demokratik Konfederalizm ya da KCK sistemi haline gelmiyor. Meclislere ve yürütmelere dayalı bir örgütsel sistem olmuyor. Böyle olmayınca mevcut durum karmaşıktır, isteyen istediği tarafa çekebiliyor. KCK’ye doğru çektin mi PKK’nin ilke ve ölçüleri ortadan kalkıyor, yaşam ilke ve ölçüleri, fedai profesyonel kadro ölçüleri dağılıyor. Siz PKK’lisiniz KCK böyle olacak deyince bu sefer, KCK tabanda halk içinde örgütlenmiyor, üstte bir kadro örgütü olarak kalıyor ve PKK’lileşiyor. On yıl geçti bunu hala bir düzene koymuş değiliz.

PKK nasıl örgütlenecek? KCK nasıl örgütlenecek? Bunlar birbirinin içinde nasıl örgütlenecek? KCK adıyla toplum içerisinde ne tür örgütler gelişecek, gençlik-kadın örgütleri, ekonomik, sosyal, kültürel örgütler nasıl gelişecek? Demokratik Ulus boyutlarının inşası nasıl olacak? Bütün bunlar aslında çözümlenmiş değil, tam sistem olabilmiş değiliz. Karmakarışık bir durum var, bir anarşi durumu, bu anlamda karışıklık diz boyudur. İsteyenin istediği gibi katıldığı, yer aldığı bir örgütsel sistem var. Bu çok çok önemli, biraz öncede belirtmiştim, kendisini nasıl PKK'lı görüyorsa öyle PKK'lı oluyor, hiçbir ilke kurala bağlı değil. Canı isterse "PKK'liyim" diyor, PKK'nin itibarından yararlanmak istiyor, keyfine gelirse "ben KCK'liyim filan kurumda çalışıyorum" diyor ve oranın ölçüsüne göre hareket ediyor. PKK'nin ilke ve ölçülerini yok ediyor, böylece PKK örgütü kalıyor.

Herkes bir parti kadrosu mudur? Bir parti örgütünde çalışıyor mu? Mesela partiye rapor veriyor mu? Eğitim gördü Ocağa rapor geliyor mu? Yoktur. Buraya geliyor itibar alıyor, buradan çıktımı geri dönüp bakmaksızın çekip gidiyor. Allah razı olsun bile demiyor. Bu işler böyle olur mu? O zaman bunun için Ocak kurmuşsun, eğitim yapmışsın ne olacak ki, nasıl bir parti çıkar oradan. Dolayısıyla örgüt öyle olursa, şimdi partinin ideolojik-örgütsel ölçülerini koruma mümkün olmuyor, kadroyu denetleme mümkün olmuyor. Kadronun parti ilke ve ölçülerine göre yaşaması, çalışması sağlanmıyor, bunu ihlal eden durumlara dönük eleştiri-özeleştiri doğru biçimde, yerinde-zamanında geliştiremiyor. Başka çalıştığı örgütlerin ölçülerine göre oluyor. Artık bir dernekte çalışıyor, bir bilmem alanda çalışıyor, nerede çalışıyorsa oranın kimliğiyle, oranın ölçüleriyle kalıyor.

Halbuki parti sadece ideolojik bir güç değil, örgütsel öncülüktен söz ediyoruz. Parti üyeliğini devrimciler nasıl tanımladılar? Burası aslında uzun bir tartışma konusu. Avrupa'nın aydınları ne diyorlardı, "Kim kendini partili hissederse parti üyesi saysın, ben kendimi partili görüyorum diyene, sen üyesin diyelim, hiçbir yaptırımı, sorumluluğu olmasın." Tabi bu yaklaşımı Rus devrimcileri tasfiyecilik olarak değerlendirdi. Bazı kıstaslar koydular ve "parti programını, tüzüğünü kabul etmek, partiye düzenli aidat vermek, günlük olarak bir parti örgütünde düzenli çalışmalara katılmak" olarak üyeliği tanımladılar. Bununla Ekim Devrimi oldu ve 20. yüzyıl sosyalizmi gelişti. Fakat bu ölçüler PKK'de yetmedi. PKK bu anlayışı okuyarak,

öğrenerek kendisini kurumlaştırmaya çalıştı. Kongresinde tüzüğü koyarken de kadro ölçüleri olarak bunları belirledi, ama bu ölçüler ta baştan itibaren Kürdistan'da devrimci militan kadro olmak için yetmedi. PKK çizgisini uygulayan kadro olmak için yetmedi. Ne gerekti? Program ve tüzüğü kabul eden değil; yaşayan ve yaşatan, partiye aidat veren değil; yirmi dört saat bütün emek gücünü, yaşamını partiye veren, sadece günlük belli saatlerde partiye katılan değil; yirmi dört saat partililik, yirmi dört saat mücadele. Önder Apo dedi, *"yirmi dört saat gerillacılık"* şimdi bunlar baştan itibaren Kürdistan gerçeği olarak PKK'de var oldu.

PKK bunu başta böyle tanımlayamıyordu, çünkü en sosyalist partiler öyle tanımlamamışlardı. Teorik olarak onları aldı, ama pratik olarakta Kürdistan koşullarına göre onlar yetmiyordu, dolayısıyla Kürdistan için yeterli kadro ölçülerini ortaya çıkardı. Örgüt yaşamını ona göre kurdu. Tüzük diye yazılanla, pratik olarak yaşanan, birbirinden taban tabana farklıydı. Tüzükte yazılanla göre parti olunmaya çalışılıyordu ama, fiiliyatta parti oluşumu, ölçüleri, ilkeleleri daha farklı, daha değişik olmuştu, daha o zamandan bu böyleydi. Giderek reel sosyalizm çözüldü, çözülmenin önemli bir etkeninin bu olduğu ortaya çıktı. Kürdistan'da devrimci mücadele gerilla derinleşti, gerilla tam bir fedai çizgisini gerektirdi, yoksa onun dışında yürüyemez, devam edemez bir durum az etti. Böyle olunca parti gerilla iç içeliği ve gerilla çizgisinde partileşme öne çıktı. Önder Apo, Agit arkadaşın anısına yaptığı değerlendirmede buna, *"ulusal direnişte partileşme"* dedi. İkinci dönem partileşmesinin kadro ölçüsü olarak Ulusal Direnişte Partileşme, gerillada partileşme olarak koydu.

Şimdi yirmi dört saat parti örgütünde çalışma ortaya çıktı. İşte KCK'ye kadar durum böyleydi. ERNK, PKK örgütlülüğü etrafında toplanan halk oldu. Önderlik, KCK'yi örgütlü bir yapı, örgütlenmiş toplum olarak ortaya çıkartmak istedi. PKK adına yapılmış, PKK'ye yakıştırılan birçok suçlama var, onların hepsi KCK'ye olduğu gibi geçmesin diye PKK'yi bir komite olarak örgütlemek istedi, fakat bu uygulanamadı, değiştirildi. Sonra bakıldı iş karışıyor, tasfiyecilik örgüte dayatılıyor onun üzerine PKK'nin yeniden inşasını gündeme getirdi.

İdeolojik değişim, paradigma değişimi temelinde Önderlik getirdi, ama biz yeniden inşa olamadık. PKK'nin yeniden inşası KCK'dir. PKK yoktur. PKK örgütsel bir varlık olmadı, bir tek meclisi var oldu,

meclisten öteye kadrolar olmadı. Aslında parti otuz kişilik parti meclisidir 11. Kongreye kadar. Onun ötesinde yoktur. 10. Kongreye kadar tümüyle böyleydi. 10. Kongrede bu durumun aşılması için biraz çalışıldı, bazı parça komiteleri, ideolojik savunma komitesi örgütlensin diye, oda pratikte takip edilmedi, gerçekleştirilmedi ve kısacası çok zayıf kaldık. Ortada PKK kadroları var ama, PKK örgütü içerisinde değiller, PKK'ye bağlı örgütler içerisinde. PKK olarak bir örgüt düzeni, komite, temsilcilik düzeni yok, dolayısıyla PKK ölçülerine göre toplantı yapmıyor, çalışmıyor, değerlendirmiyor, bir işleyiş kurmuyor. PKK kimliğini yaşamıyor, ondan uzaktır. PKK kimliğini itibar, onur gerek olduğunda kullanıyor, onun dışında ilke ve ölçülerini yaşatmak gerekince, hangi örgütteyse ona göre davranıyor. "Hepsi PKK'dır" diyor. Dolayısıyla paran parça olmuş bir PKK ortaya çıkıyor.

Aslında ciddi savrulma böyle oldu. Tasfiyeciliğin etkilerini sadece ideolojik ölçülerde değil, örgütsel sistemde de aşamadık. Tasfiyecilik PKK örgütünü ortadan kaldırmak istiyordu ve gerçekten de kalktı. Bir merkez olarak kaldı, ondan sonra alt organları olmayan, parçalarda, yerelerde örgütlenmeyen bir PKK var oldu. Dolayısıyla parti örgütleri olmadı, kadroları olmadı yerelde, tabanda. Buda KCK'nin örgütlenmesini engelledi. KCK'yi kim örgütleyecek? PKK örgütleyecek, öncü PKK'dır. Nerede PKK kadrosu, örgütü, komite ve temsilciliği varsa orada örgütlenme oldu, gelişti. PKK örgütünün olmadığı yerde KCK'de örgütlenemedi. Kendini örgütleyemeyen parti, nasıl KCK'yi örgütleyecek? Dolayısıyla kendi örgütü olmayınca, kimliğine ve ölçülerine göre örgütlü yaşam ortaya çıkmayınca, kadronun ideolojik ölçüleri, ilke ve yaşam ölçüleri de denetlenemedi, muğlaklaştı. Farlı bir sürü kendine göre anlayış ortaya çıktı. İşte söylediğim gibi kaçmış hala "gazi" diyorlar. "Bireysel yaşamını sürdüren gaziler" diyor. Gazidir, bireysel yaşamını sürdürüyor, niye? Yani yaralanmış, yaralanınca çalışamaz mı? Hemen bakımlık mı olunuyor? Öyle olsa o zaman her halde belli yaşa gelenlerinde emekli olması lazım! Hasta olanlara da onay vermemiz gerekli. Hepimiz bakımlık hale geliriz, bize kim bakar bilemem! Bunlar var mıdır? İlke böyle midir? Yoksa nasıldır? Bu kadar sapma ortaya çıktı. Hiç fark edilmiyor, sapma olarak görülüyor, normaldir kabul görüyor. Birileri fedaidir savaşıyor, birileri işte biraz savaştı, emek vermişse ondan sonra karşılığını istemeye çalışıyor. Böyle

olmaz. Bu parçalılık çok fazla, şimdi örgüt olarak böyle sorunlarımız var.

Mesela birçok örgüt kurulmuş, hepsi PKK sayılıyor, öyle değildir. PKK'nin eskiden kendi örgütleri vardı. Parti-ordu iç içe diyorduk, bütün ordu karargahlarını PKK komitesi sayıyorduk, ama sadece o kadardı. Temsilcilikler vardı toplumsal alanda, şimdi tabi o değişti. Toplumsal alanda örgütleniyoruz, salt askeri çizgiyle hareket etmiyoruz. Demokratik Siyasi Mücadele Stratejisi uyguladık yirmi yıldır. Eski strateji sadece savaşa dayalıydı, stratejiyi değiştirdik, öyle olunca toplum içerisinde de parti örgütlenmesi gelişti ve orda serhildana da, siyasi çalışmaya da öncülük edecek, toplumu örgütleyecek, mücadeleye çekecek bir öncü militan kadrolaşmaya ihtiyaç vardı. Kısaca bunlar yoktur. PKK'nin bir düzeni yok, sistemi yok arkadaşların bilgisi olsun. KCK olarak var. PKK'nin aslında 11. Kongreye kadar sadece Ocağı vardı, PKK adıyla eğitim yapıyordu o kadar. Bazen toplantılar yapıyordu çok ender, birde bazen yine çok ender açıklamalar yapıyordu. 11. Kongreden bu yana da bir yıllık bir örgütlenme çalışması yürütüldü, sonuçlarını gördük. Arkadaşlar komitelerin raporlarını okudular. Baştan sona "olmadı yapmadık, şu olmadı bu olmadı" bunun adına rapor deniliyor, böyle rapor mu olur? İş yapmamanın raporu olur mu? Öyle olsa ben dünya hakkınca raporlar veririm, Amerika'da bilmem ne oluyor, "vallahi göremiyorum" derim. Bilmem şu ne oluyor. Rapor yapılan çalışma üzerine verilir, yaparsın bir şey, yanlış mı yaptın doğru mu yaptın, ne tür gelişme yarattı onu yazarsın, rapor ona denir. "Yapmadım" diyene o zaman burada ne geziyorsun diye tutar atarlar. Ama bizde en güzel raporlar "yapmadım" raporu oluyor, ciddiye almıyor. Demek ki örgüt kararları, parti çalışması ciddiye alınmamış, önemsenmemiş hiçe sayılmış. Gerçekten de bu iş böyle yürümez.

Kısaca hiçbir alanda, aslında son yıla kadar merkez dışında, doğrudan parti örgütleri olan komiteler yoktu. Son yılda bunu örgütleyelim diyoruz, bir direnç var. "Anlamadık" deniliyor, birbirine karıştırılıyor. PKK bir örgüttür. Bunun örgütleri olacak, merkezi örgütleri var, tüzüğü vardır ve tüzükte belirlenenler yapılacak, parça komiteleri, bölge komiteleri, yerel komiteler, temsilcilikler olacak. Bir komitede parti komitesinde olmayana PKK kadrosu denemez. "Canım ben başka örgütlerdeyim" olabilir. Yan örgütlerinde olmak demek, PKK kadrosu olmak demek değildir. Bir PKK örgütünde yirmi dört saat çalışmayana PKK kadrosu diyemeyiz, bu otuz sene önce,

kırk sene önce böyleydi. Bunu şimdi icat etmiyoruz ki, ama geçmişte bu durum vardı ve sonra bu tasfiye oldu. Bundan uzaklaşma, kopuş ortaya çıktı, örgütsel alanda ciddi bir tasfiye olma yaşandı. Bunlar birbirine karıştı, bütün örgütler, kurumlar birbirine karışmış durumda. Bir taraftan parçalılık, bir taraftan karmaşa, diğer taraftan koordinesizlik artık bir curcunadır gidiyor. “Kim kime dum duma” herkes istediği gibi davranıyor. Bu kadar bireycilik, bu kadar kendini dayatma, keyfiyet böyle bir örgüt yapısında ortaya çıkıyor. Düzenli işleyen bir örgüt sistemi olsa böyle olur mu, birileri çalışacak her şeyini ortaya koyacak, delik deşik olacak, hastaneden kaçacak savaş meydanına gidecek, bir tanesi de azıcık bir kurşun yemiştirse onu kırk yıllık yaşam gerekçesi yapacak ve adına da “gazilik” diyecek. Böyle olur mu? Olmaz.

Şimdi böyle sorunlar var. Örgüt sorunlarımız, sistem sorunlarımız karmaşık, ölçüler muğlak, örgütsel duyarlılık yok, titizlik yok, doğru bir örgüt bilinci yok. Onu belirtmek istiyorum. “Ben partiliyim, önce parti kimliğimle varım, ondan sonra diğer örgüt kimliklerini taşıyım” denmiyor. Parti kimliği örgütsüz kimlik olarak ele alınıyor. Dolayısıyla partinin örgüt ilkesi işlemiyor, parti disiplini işlemiyor, parti kuralları işlemiyor. Neredeyse bir kişi o kuralları işletiyor diyor “buranın partisi de böyledir.” Böyle olunca işte her yere göre parti çıkıyor. Kuzey’in partisi, Güney’in partisi, gerillanın partisi, siyasetin partisi, dağın partisi, şehrin partisi. Bir partinin her yerde örgütlenmesi değil, bir adla her yerin kendine göre örgüt olduğu, parti olduğu bir durum ortaya çıkıyor.

Şu an var olan durum bu, bazı yerler buna gerekçe olarak işte düşman baskısını, tutuklamaları şunu bunu gösteriyor, “gizlilik kuralları zor olur” diyor. Fakat öylede değil kolay olan yerde de örgütlenmiyor. Kolay olan Maxmur’du, kolay olan şimdi Rojava’dır, diğer yerler o kadar çok partinin kriminalize olmadığı, üzerinde baskı uygulanmadığı yerler var, oralarda da durum aynıdır. Demek ki bu baskıyla bağlantılı değil aslında, eskiden de baskı vardı ama PKK buna rağmen örgütleniyordu. Koşullar ne kadar gerektiriyorsa öyle örgütlenir, bir devrimci için kimse engel olamaz. Yoksa işte koşullara göre örgütleneyim veya bu koşullar yok, örgütlenemem derse ona oportünizm diyorlar. Burda illegal yapamıyoruz, legal olması içinde parti ilkelerini değiştirmemiz gerekiyor dersin, düzenin ölçülerine göre olalım, ona da revizyonizm diyorlar, oportünizm diyorlar. Partiden sapma oluyor ve başka yere kaymayı ifade ediyor.

Şimdi bunlar var, garip bir durum ama tartışıyoruz. Koordine sorunlarımız var, çok parçalıyız, parti ve KCK'nin sorunları var, sistem olarak parçaların örgütlenme sorunları var, merkezlerin örgütlenme sorunları var. Mesela ideolojik merkez her yerde en kolay tasfiye edilen merkez oluyor, en son örgütlenen merkez oluyor. Hâlbuki biz bir Önderlik hareketiyiz, ideoloji üzerine kurulmuşuz. Başka örgütler oluyor, ideolojik alan örgütlenmiyor veya ideolojik alan en kolay tasfiye ediliyor. Yönetimler önem vermiyor, kadrolar ideolojik alanda görev almayı kendileri için küçülme sayıyorlar. Bir kadroya ideolojik alan görevlisi dedin mi kendinden şüphe duyuyor, "acaba benim neyim var ki öyle oluyorum," tuhaf bir durumdur. Halbuki Önderlik çalışmasıdır. Bunları en çok Önderlik yürüttü ama bizde anlayış budur. Hem "bu kadar Önderliğe bağlıyız katılmışız" diyoruz, hem de pratikte Önderlik duruşuyla bu kadar kolay, rahat çelişebiliyoruz.

Yine bir rapor okudum: Bakur'daki yönetim gençlikten dolayı isyan ediyordu. Biz birbirimizle kavga ediyoruz artık, Türkiye şu an seyrediyor. Örgüt parçalılığı o noktaya kadar geldi. Niye? Çünkü gençlik bir kol örgütü gibidir, ayrıdır, yandadır. Yönetimlerde temsil edilmiyor, planlamalara katılmıyor; kendi toplantısını yapıyor, kendine göre örgütlüyor, kendine göre planlıyor ayrı bir örgüttür. Ayrı bir örgüt olarak yürütüyor, böyle olunca PKK'nin, KCK'nin gençliği ortada kalmıyor. PKK, KCK kalmıyor, böyle olmaz. Bunlar hepsi sistem sorunları olarak var, düzeltmemiz lazım. Bunları tartıştık. Bütünlük sağlamak zor değil ki, gerçekten o teoriye, stratejiye inanıyorsak ona göre örgüt kuracağız, yönetim oluşturacağız, katacağız. Bir parti yönetimimiz var elli kaç kişiden oluşuyor, gençlik çalışmalarından sorumlu bir üyesi yoktur. Merkezi topladık "kim gençlikten sorumlu?" hiç kimse. Gençlikten arkadaşları çağırdık gelin siz bilgi verin diye, o zaman öyle olmazsa, merkez karar alacak, gençliğin haberi bile olmayacak. Yürütme toplantı yapıyor zaten haberi bile olmuyor. Gençlik orada yapıyor o orada yapıyor, çok paramparçayız.

Aslında teorinin ve stratejinin gereklerine göre örgüt olmuş, örgüt oluşturmuş değiliz. Şimdi sistem sorunlarıyla birlikte tarz sorunları var, doğru işleyiş sorunları, doğru demokratik konfederalizm ölçülerinde, demokratik komünal yaşama bağlı, kolektif işleyen bir örgüt düzeninde de sorunlarımız vardır. Karar almada, doğru toplantı yapmada, rapor-talimat düzenine uyma ve işletmede so-

runlarımız var. Toplantılarımız çok ağır, çok hantal, verimsiz. Çünkü çok hazırlıksız oluyor. Her şey her toplantıda gündeme geliyor, insan konuşa konuşa yoruluyor, darmadağın oluyor. Niçin toplanıldığı başta belli sonunda muğlaklaşıyor, artık her şeyi karar altına alan bir kararlar manzumesi çıkıyor ortaya. Böyle olmaz ki, her toplantıda yeniden örgütü kuruyoruz, yıkıyoruz. Yılda en azından üç-beş toplantı yapıyoruz böyle, örgüt kuruluyor yıkılıyor, kuruluyor yıkılıyor, öyle bir durum ki bir sefer kurulur, ondan sonra ona eklenir. Bizimkisi her şeyi yeniden tartışıp, yeniden oluşturmaya götürüyor ve böyle bir sistem içerisinde birçok ilkeyi kaybediyoruz. Yönetimler doğru işlemiyor, toplantı düzenimiz hazırlıksızdır, kolektivizmden uzak, karşılıklı anlayış zayıflığı var, dolayısıyla ortak karar alma ikna olma gerçekleşmiyor. Aslında insanlar konuşa konuşa yoruluyor bırakıyor sonunda, nasıl olsa bir şey yok, herkes kendi bildiğini uyguluyor, çünkü çok fazla denetleyen yoktur.

Örgütsel işleyiş zayıf, koordine etme, rapor alıp talimat verme, denetleme, işler yapılmamışsa hesap sorma yoktur. Dolayısıyla bir kadro bir sistem tarafından yönetilmiyor, o sistemin gereklerine göre olmuyor. 'Bu taraf olmazsa öbür tarafa geçerim' diyor. Bireycilik için o kadar çok açık kapı, zemin, fırsat var ki, kadroyu yönetim, örgüt, örgütlemiyor görevlendirmiyor. Kadro kendini görevlendiriyor, aslında çevresini de görevlendiriyor. Birde herkes 'şu şuraya bu buraya olsun' diye bütün partiyi, kadroyu örgütlemeye kalkıyor. Böyle bir örgüt nasıl olur, nasıl dayanabilir? Dayanamıyor.

Aslında örgüt sorunları, ideolojik sorunlar, kadro sorunlarıyla bağlantılı. Doğru yeterli kadro olup olmamakla bağlantılıdır. Kadronun kendisini yeterli kılmasında, yaşam ölçülerini doğru tutturmasında, üslubunu, hitabını, tarzını doğru geliştirmesinde ciddi sorunlar yaşanıyor. Bizde ezop diline kadar her şey var. Disiplinli olmak, örgütlü davranmak mekaniklik sayılıyor. Lümpenizm demeyelim ama gerçekten de örgütsel duruşta, kişilik duruşunda gevşeklik var. Gerilla bile doğru dürüst askeri duruş gösteremiyor, esas duruşa geçmeyi kendisine yediremiyor. Kadro zaten hiç ona yaklaşıyor bile. Disiplinli, örgütlü olmak aslında kişiliğe hakaret gibi görülüyor. Hâlbuki Önderliğin temel meziyetiydi ve Önderlik birinin sırtını kambur görse yumruğu kamburuna çakarak "*doğru dur, düzgün konuş*" diyordu. Önderlik temsil edilemiyor, iyi yansıtılamıyor. Dolayısıyla her kesin kendisine göre bir Önderlik anlayışı, yorumu var. Aslında kendi nasılsa, Önderliği kendisine uyarlıyor, ondan

sonra yürütüyor ve “Önderlik böyledir” diyor. Öyle değil, bu yanlış-
tır. Bu yaklaşım Önderliği revize etmedir saptırmadır. Önderlik bi-
zim dışımızda bir realitedir, önce ne olduğunu öğreneceğiz, kendi-
mize göre değil, Önderlik gerçeğine göre öğreneceğiz. Görüntüsü
var, yazısı var, kendi kendisini anlatıyor, Önder Apo kadar kendisini
anlatmış hiçbir önder bu dünyada yoktur. O halde onu saptırama-
yız. Öğreneceğiz, katılacağız. Eğer katılacaksa ona göre katılacağız.
Önderliği kendimize katmayacağız, kendimizi Önderliğe katacağız.
Biz bu partiye katılmaya geldik, partiyi kendimize katmaya gelme-
dik. Kadro partiyi kendine katan değil, partiye katılandır, Önderliğe
katılandır. Bizde öyle değil, her türlü liberalize edilmiş bir kişilik
var, dağılmış, dejenere olmuş ve Önderliği de öyle sanıyor, öyle ta-
nınıyor. Ondan sonra “ben iyi katıldım” diyor, öbürlerine bir sürü
yafta takıyor.

Önder Apo, kadro duruşu için *“örgütlenmiş ve eyleme geçmiş ha-
kıkattır”* dedi. Örgüt var, eylem var öyle başıboşluk yoktur. Kadro
olmayı hakikat olarak değerlendirdi. Eğer hakikat özgür yaşamsa
kadro, parti ve Önderlik çizgisinde özgür yaşamın, iradeli yaşamın
temsilcisidir ve bir bütündür, öyle paramparça değildir. Üslubu,
tarzı, davranışı, yaşamı, çalışması bütünlük arz ediyor, hepsi belli
ölçüler dahilindedir, bir disiplin dahilindedir. Kemal Pir, *“biz ruhsal
olarak bir bütünüz, Önder Apo’nun ruhu hepimizin ruhudur ve onunla
ruhsal birlik yapamayanlar içimize sızmış ajanlar olabilir”* dedi. O
halde demek ki partileşmeyi, örgütlenmeyi bir katılım olarak, Ön-
derlik ilke ve ölçülerini benimsemek olarak ele almamız lazım.

Bütün bunları neden söyledik? İşte bu kadar kadro sorunları var,
ideolojik sorunlar, örgütsel sorunlar, sistem sorunları, anlayış so-
runları, tarz sorunları bu anlamda kadro sorunları çoktur. Kadro
sorunu günümüzde şöyle ortaya çıkmıyor: Kadrolar az çoğaltalım,
yeni kadrolar katıp eğitelim, eğittiğimiz kadroyu görevlendirelim,
böyle değildir. Böyle olsa bunları yapmak kolaydır. Kadro sorunu
olarak ortaya konan sorun bin bir türlü ruh hali, davranış, anlayış,
kendine görelilik zuhur ediyor, saldırıyor,, ondan sonra “bizi düzel-
tin” deniliyor. Birisi gelsin bu sorunlarımızı çözsün. Kadro sorunları
böyle ortaya çıkıyor. Bu örgütsel mücadelenin gereği ortaya çıkan
bir sorun değildir. Bu yozlaşmayı ifade eden bir sorundur, tasfiyeciliği
ifade ediyor, parti ilke ve ölçülerinden kopuşu ifade ediyor. Do-
layısıyla büyük bir mücadele gerekiyor. Eğitim işte bunlara karşı
mücadele etmektir.

Eğitim, kadro duruşunda, parti yaşamındaki yozlaşmaya karşı mücadele etmeyi ifade ediyor. Kişiliğimizdeki savrulmalara, yozlaşmalara karşı mücadele ederek, kendimizi parti ilke ve ölçülerine göre yaşayan, çalışan bir örgütlü kişilik haline getirmeyi ifade ediyor. Bunlar bizim eğitimimizin kapsamının, görev ve sorumluluklarının ne olduğunu da ortaya koyuyor. Öyle eğitimi farklı biçimlerde ele almayalım, ciddi düzeltme görevleriyle yüklüdür. O halde bunun gereklerine göre yapalım ve bu konuda da bunları yaparken ölçü tutturmak önemlidir. Belki buna yok denilmiyor, ama mücadele ölçüleri kendilerine göre, kendilerini doğru görüyorlar “herkes bize göre olsun” diyorlar. Hayır, doğru olan partininkidir. Önderlik ve parti kararlarıyla belirlenenlerdir, kadro ona göre olacak, kadro oraya katılacak, kadro onu özümseyecek- benimseyecek, kendini ona göre değiştirecek. Yoksa dışındakilerini kendine benzeştirme olmaz. Onun için dikkat edilirse çok eleştiri yapıyoruz, az özeleştiri veriyoruz. Çok eleştiri yapmak demek, dışındakini kendine benzetmek demektir. Özeleştiri yapmak ise kendini partiye benzetmek, oraya katmak demektir. Çok eleştiri yapabiliyor ama özeleştiri yapamıyorsak bu şu anlama geliyor. Biz partiye katılma değil de, partiyi kendimize katmaya çalışıyoruz. Artık bundan vaz geçelim. Böyle olmaz ve bu doğru bir duruş değildir.

Doğrusu kendimizi partiye katmak, katılımı doğru ölçülere, ilkelere çekmektir. Aslında eğitim sorumlarımızı yok, daha çok katılım sorunlarımız var. Katılımda sorunlar hastalıklar var, terslikler var. Bunu düzeltmek lazım ve Önderliğe doğru katılmak gerekiyor. Bilinçli, örgütlü, eylemli olarak, amaç birliği temelinde, inanarak ve yirmi dört saat Önderlik gerçeğini yaşayarak- yaşatarak katılmak lazım. Doğru katılmak bunları ifade ediyor. Buralarda kusur yaşamak ise katılımı yozlaştırıyor, bozuyor, münafık yapıyor. “Mümin û Münafık” Önderlik bu kavramlar üzerinde geçmişte çok duruyordu. Doğru katılmayan, oportünist yaklaşımlara Önderlik, “münafık” diyordu. Eski dilde oportünizm münafıklık oluyor. Demek ki, münafık olmamak, parti mümini haline getirmek gerekiyor. Eğitimimiz aslında kadroyu parti mümini haline getirme eğitimidir, çabasıdır. Eğitimde ulaşmak istediğimiz hedef amaç aslında budur.

3- PKK BİR İNŞA ETME İRADESİ BİR ÖZ GÜÇ İRADESİ OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR

Sorunları böyle derinlikli. Yeni olan kısımları da var yok değil, fakat çok basit olanları da var. Bu işin a-b-c'si ile ilgili olanlarda vardır. Önderlik kadar öngörülü olamayabiliriz, her şeyi önceden göremeyebiliriz, bu bir yoğunlaşma azlığı diyelim. Hiçbir şey mi göremiyoruz? Hiçbir değerlendirme yapma, olacakları tahmin etme gücümüzde mi yok? Bunu birimiz yapamıyorsak üçümüz, beşimiz, onumuz bir araya gelip tartışarak yapamaz mıyız? Yapabiliriz. Parti içinde olan, partiye katılan, Önderlik eğitimini bir süre yaşayan herkesin dili açılıyor, aklı açılıyor. Aslında azda değil bütün dünya üzerinde görüş belirtecek hale geliyor. Bu bakımdan hiçbir şey anlamadık, görmedik, bilmedik, duymadık onun için yapamadık demek doğru değil, bu gerçekçi değildir. Peki, o zaman bildiklerimizi, kararlaştırdıklarımızı ne kadar uyguladık, niye onlar uygulanmıyor? En azından o da çok daha önemli bir başarı durumunu ortaya çıkarırdı, fakat o da yoktur. Kararların gerçekten de yüzde biri uygulanmıyor.

Kongra-Gel ara dönem toplantısı, yüz küsur madde karar almıştı. Hiçbir devletin -Türkiye dışında- anayasası yüz maddenin üzerinde değildir. Bizim Kongra-Gel Genel Kurulun ara dönem toplantısının aldığı kararlar yüzün üstünde. PKK yönetim toplantısının aldığı kararlar yetmişe yakındır. Bir yıllık değerlendirme toplantısıydı, dört-beş sorunu tartışmıştık aslında, o kadar maddedir. Tamam o kadar karar alıyoruz fakat uygulama nerede? Uygulanan yüzde biri bile değil, uygulamaya geçirme yoktur. Toplantılarda kararlar alarak aslında işlerin çözümleneceğini sanma gibi bir eğilim var, bu eğilim yanlıştır. Bu bakımdan toplantı yapmak iyi gerekli, kolektif karar almanın bir gereği, ama kararları pratikleşmezse o oportünizmdir, orada yozlaşma gelişir, orada tasfiyecilik olur.

Toplantılar örgüt kurduğu gibi, eğer doğru düzenlenmez, dikkatle yürütülmezse yıkar da. Sovyetler Birliği Komünist Partisi kongrede yıkılmadı mı? Kongrede yıkıldı, Yeltsin kalktı masanın üstüne vurdu yumruğu “çekiliyorum” dedi ve parti çöktü, ondan sonra parti kaldı mı? Demek ki yanılmamak gerekir, böyle ciddi bazı yanılgılar var. Arkadaşlar diyorlar “neden bu kadar eğitim oluyor ve bu sorunlar biliniyor da çözemiyoruz ...” Eğitimler, toplantılar, kararlar neden sorunları çözüyor? Yanılgılar var. Her şey gündeme geliyor,

ne yapılacak ne yapılmayacak, yapılmış olan bile karar haline getiriyor, karmakarışık oluyor, bir daha dönüp takip edemiyor.

Bir toplantıda tartışılırken gündeme geldi, ben eski toplantının tutanağını defterden aradım, yazdıklarımı buldum “bak bunlar yazılmış” dönüp bakamıyorum. Toplantı kararlarını uyguluyor muyuz, uygulamıyor muyuz diye okumak istedim, çok özensiz karmakarışıktır. İnsan orada ne yapacağını göremiyor, somut bir şey bulamıyor, ya muğlak ya da her şey var, somut bir şey yok, onun için bulamıyor. ‘Hiçbir şey yok’ öyle değil, her şey var ve öyle kalıyor. Dolayısıyla toplantı bitti mi o orada öyle kalıyor, kimse dönüp bir daha bakmıyor. Artık ne anlamışsa kendisi, ne öngörmüşse pratiğe onu uyguluyor ve bireycilik böyle geliyor.

Sorun bilmemek, anlamamak, karar almamakta değil, özensizlik var, sistemsizlik var. Gerçekten de örgüt olmanın gereklerinden uzaklık var. Bütün bunlar olabilir, sorundur daha ağır zorluklarda olabilir. Ama insan mücadele eder giderir. Bunlar var diye çok ürkülecek, korkulacak bir durum olmaz. Mücadele eden bir güç bütün bunların tümünü yok edebilir. Tuhaf tarafı ya da işin olumsuz yanı şudur: Mücadele edemiyor. Mücadele örgütle olur, anlayış birliğiyle olur.. Bu sorunları birlikte çözelim diye bir örgütlü çaba yok, sorunlardan rahatsız olma yok, ya da sorunları örgütsel temelde ele alıp örgüt yöntemiyle, tarzıyla çözüm aramak yerine, örgüt dışı yöntemlerle, ortalığı daha çok karıştıracak bir biçimde ele alma var. Dedi-kodu, çekiştirme, didiştirme, hep karamsarlık yayma var.

Rojava Devrimi iki buçuk yıl oldu. Dünya, devrim oldu diye 1 Kasım’da ayağa kalkıyor Afganistan’dan bilmem Latin Amerika, Avrupa’nın neresinden bilmem Afrika’nın neresine herkes yürüdü, ama gerçekten de örgüt yönetimi olarak biz –Rojava bu memleketin bir ucudur- olumlu, umut veren, insanın ruhunu açan bir kelime bile alamadık, yoktur. Zaten doğru dürüst yaşananların sonuçlarını değerlendiren, analiz eden, ders çıkartan bir değerlendirme, çalışma yok. Ama bir moral verme de yok, ruh yok. Hep karamsarlık. Öncü denen, kadro denen, parti denen şeyden dışarıya yansıyan hep karamsarlık, didiştirme, çekiştirme. En son Genel Başkanlık Konseyi üzerinde durulması için bir sürü doküman getirmiş, tamam duralım da partinin üçte ikisi Rojava’da. Parti bizim üzerimizde dursun, Rojava’daki üzerimizde dursun. “Biz öncüyüz ışık yaktık” diyor, aydınlatсын bakalım. Bu yoktur. Aslında ezilenler için bir ışık oldu, ama arkadaşlarımız neredeyse devrimi depreme dönüştürdüler.

Nasıl direniliyor, nasıl oldu, nasıl sürüyor, neyle oluyor? Onun hikâyesi bir gün anlatılsa, yazılsa, bilinse iyi olmaz mı? O zaman durumlar anlaşılır. Biraz olumlu gelişme oldu mu, hemen kendini abartan, her şeyi kaybeden, küçük dağları kendisinin yarattığını sananlar ortada var; fakat işler zora girdimi biraz, sıkıntı oldu mu durum farklı oluyor. Öyle değil, şimdi durum budur.

Bizimle bir röportaj yapıldı sordular, “Afrin telaşa düşmüş ne olacak?” Gitmişler Türkiye’den destek istiyorlar. Kobanê için olanlar ortada, görüldü. Neymiş işte “Önderlikle ilişki sürdürüyorsunuz o halde bizimle de yapacaksınız. Niye İmralı’ya gidip görüşüyorsanız, bize bilmem neleri vermek zorundasınız...” Bilmiyorum ne mantığıdır, ne aklıldır. Önderlik Kobanê için sert eleştiri yaptı, herhalde hiç tınmamışlar. Ya onlara bunlar ulaşmıyor, ya da ulaşıyorsa da, “söylerse söyler biz kendi bildiğimizi yaparız” havasındalar. Böyle olmaz. Bir taraftan diyeceksin “İŞİD’in arkasında Türkiye var, her şeyi Türkiye yapıyor,” diğer taraftan diyeceksin ki, “İŞİD’e karşı bizi koru, bize imkân ver.” Peki bu kendi kendini ihbar etmek değil mi? Önce Kobanê ihbar edildi, “Kobanê zayıf yerimizdir, Kobanê’ye saldıracaklar, Kobanê şu, Kobane bu...” Düşman tamam dedi ve geldi saldırdı. Şimdi Afrin bilmem ne oluyor, Afrin’e saldıracaklar. Bu ruh hali devrimci bir ruh hali değildir.

PKK çıkarken böyle değildi, böyle olsaydı açık söyleyelim ben katılmazdım. Eğer PKK’nin üslubu, çıkışı böyle olsaydı, ne katılması selam bile vermezdik. Ne yapacağız felaket tellallarının yanında. PKK’yi aslında zayıflıklarımızı giderecek güç kaynağı olarak gördüğümüz için katıldık. Benim katılımım böyleydi, net söyleyebilirim. Şimdi bu durumla PKK gerçeği arasında ne alaka var? Değerlendirme yapmayı bilmemiz lazım, biz gerçekten de özeleştiri yapabiliyoruz, eleştiri yapabilmeliyiz. Eleştiri gücümüzü kaybetmemeliyiz, fakat tabi eleştiri yapıcı bir temelde, gelişme yaratmayı ön gören, başarmayı ön gören bir temelde yapmalıyız.

Rojava’da da sözde eleştiri yapılıyor ama eleştiri düzeltmeye dönük değil, hep felaket tellallığıdır. Tepeden tırnağa karamsarlık, zaten devrim üzerinden bir ay geçmeden başladılar kendi içimizden –hem de Rojavalı arkadaşlar- “acaba bu yönetim mi iyi yoksa Baas yönetimi daha mı iyiydi?” Adda veriyorlardı burada söylemek doğru düşmüyor. “Filan yönetim mi iyi yoksa Esad’ın yönetimi mi iyiydi.” Ondan sonra bu halka yansıdı, şimdi birçok yerde zorluklar olunca tartışmaya başladılar, “hangisi iyi” demeye başladılar. Bunlar gayri

ciddi durumlar, bunların hepsi aslında doğru işleyen bir örgüt olsa suç durumudur. Değil PKK'nin kenarında, içinde böyle şeyler çıkıyor. Eskiden PKK'nin olduğu sahada bu tür tutumlar, davranışlar olamazdı. Ama şimdi var, üslup budur. Üslup şu olmuş: "Ne kadar yakınırırsan, şikâyet eder yalvarırsan, o kadar çok kazanırsın; ne kadar zayıfım dersen o kadar marifetli olursun." Bunun PKK ile ne alakası var. Bu kölenin sızlanması ve bunu yapanlarda özgürlük diye bir ruh yoktur, zihniyet yoktur. Bu üslup özgürlük bilincinin üslubu kesinlikle olamaz, kölenin üslubudur.

"Özgürlük Devrimi yaptık" diyoruz. İşte içinde köleler sızlanıyorlar, parçalanıyorlar, niye? Kölelik yıkılıyor diye, anlaşılmayan bir şey yok ki. Kölelik yıkılıyor ve kölelik üzerinden egemenlik sürdürülenlerin sultanı yakılıyor. Mevcut kadro hâkimiyetini öyle değerlendirmek lazım. Kim ki bu devrim adımına böyle yaklaşıyorsa bilin ki o ya köledir, ya da kölenin üzerindeki efendi. Ya köleliği yıkıldığından korkuyor, ya da efendiliği elinden gittiği için korkuyor, çünkü özgürlükten korkuyor. Öyle olmaz. Bunlar kabul edilebilecek, dikkate alınabilecek, önemsenecek üsluplar kesinlikle değildir. Şikâyet et yakın, zayıflığı marifet san, hep başkasından iste, "başkası yapsın" de.

"Reformist milliyetçi çizgi" diye bir çizgi var, Kemal Burkay çizgisi, bunu çok iyi tanıyoruz. Eğer bu çizgi doğru olsaydı PKK'nin olmasına gerek yoktu. Bu PKK'den önce vardı. Önder Apo bunu red ederek ortaya çıktı, bu çizgiye karşı mücadele ederek ortaya çıktı. Bu çizgi şuydu: "Yalvar başkasına, sana bir şey verirler." Yalvarma çizgisi, kölenin çizgisidir. Özgürleşenin çizgisi değildir. Önder Apo ağır eleştirilerle bunu red etti. "*Biz yapacağız*" dedi ve PKK bir yapma iradesi, inşa etme iradesi, öz güç iradesi olarak ortaya çıktı. Yapabildiğini yaptı, yapmayı kendi yapabileceği olarak gördü, başkasından bir şey beklemedi. Ama öyle bir şey örgüt içerisine sokuldu ki, PKK'nin adı var cismi yoktur, sadece ad olarak kalmış ondan yararlanılıyor, ama PKK adına söylenenlerin, yapılmaya çalışılanların PKK ile bir alakası yoktur, ters-yüz edilmiş durumdadır. Daha kötüsü bu durum genelleşmiş, bunun yanlışlığı görülüyor, "buna karşı mücadele etmeliyiz" denilmiyor. Bu konuda herkes kendi başına, kimisi bunu marifet sanıyor, kimimiz görmezden geliyor, kimimiz çok önemsemiyor. Bazılarımız da işte bireysel olarak kendi başına, kendine göre eleştiri yapıyor, ama ortada bir örgüt duruşu yoktur

Peki böyle parti olur mu? Parti hani görüş birliği idi, en azından örgüt birliğini bırakalım, eylem birliğini bırakalım, görüş birliği idi. Bir aydın yaklaşımı olarak bile partiye katılmak, program-tüzüğü kabul etmeyi gerektiriyordu. Programı kabul etmek, oradaki görüşleri kabul etmek olmuyor mu? Anlayış birliği anlamına gelmiyor mu? Tabi o anlama geliyor. Dikkat edelim bizde o da yoktur, bu noktada bir dejenerasyon vardır. Nasıl? Aslında çok hazırlıklı değilken, aşırı derecede köleleştirilmişken, böyle bir ortama ve duruşa çok sert, keskin özgürlük dayatması var. Önderlik çıkışını ve yürüyüşünü öyle değerlendirmek lazım. Bu dayatma çeşitli biçimlerde zorlayarak ya da, böyle hayali hevesler uyandırarak çekiyor insanları, topluyor yürütüyor. Ama tabi ki zorluklar var, mücadele edip aşmak gerekir. Zorluklarla karşı karşıya geldikçe öfke-tepki oluşuyor, o yürütücü, yürütemez duruma gelince bu öfkeler, tepkiler işte kusuluyor. Önderlik komplodan sonra olanları böyle değerlendirdi. Mevcut partileşmeyen, bu kadar dağılan, parçalanan, farklılaşan, çekiştirme, didiştirme olarak ortaya çıkan duruşun başka anlamı yoktur. Bu durum en ciddi sorundur.

Bu konuda eleştiri yapılırken şu refleks gösteriliyor: “İşte bak bir aradayız, bu görüşler doğru değildir.” Bir arada olunmazsa zaten bunlar tartışılmazdı o zaman. Yalnız başına bir arada olmak marifet değildir. Aslında kaçmadık demek isteniyor. Partili olmanın, militan olmanın ölçütünü “kaçmamak olarak” görüyor, kaçmamışsan iyi militansın! Böyle ölçü olabilir mi? Yani hemen kaçabilirim de, bu kaçma sınırında durmak oluyor, her an firar edebilirim oluyor. Etmiyorsam hiçbir şey demeyeceksin, başarılıyım; edersem de haklıdır, kimse bir şey diyemez. O noktada duruluyor, bu sıfır noktası değil midir? Önderlik, *“sıfırın üstünde bir, yüzde bir yapıyorsunuz”* dedi. Yüzde bir bu oluyor. Sıfır noktası, bunun altı kaçmak olacak, bir örgüte böyle katılım olur mu? Böyle örgüt kadroluğu olur mu? Bu ölçüyle bir örgüt iş yapabilir mi? Mücadele edebilir, yürüeyebilir mi? Birde Kürdistan’da bunu yapabilir mi? Bir dünya savaşı vermek zorunda olan, kendi gücünden başka hiçbir güce dayanamayan bir alanda, bir toplum içinde düşünelim bununla mücadele olur mu? Olamaz.

Gerçekten arkadaşların aklı alıyor mu? Böyle olsaydı PKK baştan var olabilir miydi, bir adım atabilir miydi? Yapamazdı. Bunu kanıtlamaya gerek yok ki, kanıtlamaya ihtiyaç duymayacak kadar açıktır. Zaten yaşanmış bir pratik var, biz bu PKK’ye bu kadar uzak değiliz

ve tarihin çok gerisinde de değiliz, içinde yaşıyoruz, gerçeklerini biliyoruz ve herkesin bir hikâyesi var. Gaziler için gelen raporda vardı; “her gazinin bir hikâyesi vardır.” Kendi çıkarlarına oldu mu arkadaşlarımız böyle güzel şeyler uyduruyorlar. Ama örgütün, halkın, mücadelenin çıkarları neyi gerektiriyor sorun, öyle oldu mu bakıyorsun orada hiç yoktur. Ne düşünüyor, ne katılıyor, nede tartışıp tartışıyor orayı. İşte örgütten kopuş budur ve bireycileşme böyle ortaya çıkıyor.

Tasfiyeciliğin dayattığı zaten erimeydi. 2002-2004 tasfiyeciliğinin örgütsel bakımdan en temel dayattığı erimeydi. Örgütü ele geçirmeyi denedi, bunu başaramayınca bu sefer eritmeyi denedi. Bu yaklaşım erime yaklaşımıdır. Bireycileşme erimenin başlangıcı oluyor, erimenin zeminidir. Bireycileşme aşılamazsa erime, dağılma ortaya çıkar. 2002-2004 tasfiyeciliği örgüt olabildi mi? Barzani’nin, Talabani’nin çöplüğünde yemleniyorlar on senedir. Yapabildikleri küçücük bir iş var mıdır? Yoktur. Zaten onun üzerinde var olmadılar ki, düzene teslim olup bireysel yaşamlarını sürdürmek üzerinde var oldular. Çıkış noktaları buydu, arayışları buydu. Şimdi, ‘bölünmüyoruz, parçalanmıyoruz, bir arada duruyoruz işte iyi durumdayız’ denemez, öyle değil. Evet, ama neyin üzerinde duruyoruz? Görev ve sorumluluklarımız neler? Parti neler yapmak istiyor ve biz bunları yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?

PKK’ye yaşamak için gelinmez, oturup durmak için gelinmez, ilkeleri var, amaçları var, bir mücadele örgütüdür. Öz gücüne dayalı tepeden tırnağa, 24 saat savaş yürüten bir örgüt. Böyle bir örgüte geliniyor, savaşmak için geliniyor ve hepimiz savaşmak için geldik. Önderlik savaşa çağrı yaptı, zaten gerilla ilan edildikten sonra gerilla çağrısıydı, öncesinde de öyleydi. Hiç kimseye gelin de Kürdistan’da yaşayın, PKK size yaşam verecek demedi. Kim böyle dedi derse yalancıdır, hepimiz bunu çok iyi biliyoruz. Savaş olmadığı zaman bile “*savaş olacak savaşın olması gerekiyor, savaşacaksınız gelin*” dedi. “*Gelin savaşalım*” çağrısı yaptı ve herkes böyle geldi, kimse farklı bir şey söyleyemez. Aksini söyleyen buyursun ispat etsin, her şeyi ona teslim edelim.

O halde savaş çağrısına geldiysek demek ki savaş örgütüne geldik ve 24 saat savaşırsak var oluruz, hem de başarı çizgisinde savaşırsak var oluruz. Sen hiç bundan haberdar olma, bu sorunu kendi üzerine alma, mücadelenin hiçbir şeyini görme, burayı bir yaşam alanı olarak gör. İncir çekirdeğini dolduracak kadar iş yapma, ken-

dini yaşatacak imkânlar bulmaya çalış, yeterince verilmediğindeyse şikâyet et, sağı-solu suçla, bozgunculuk ederek karıştır, peki böyle olur mu? Böyle olana örgüt müsaade eder mi? Bu tutumların üzerine gider, mücadele eder, red ederse, peki örgüt haksız mı? Gerçekçi olalım, hakkaniyetli olalım. Vicdan devrimi burda ölçü tutturmayı ifade ediyor, biraz vicdanlı olalım. Ama dikkat edelim bunlar yoktur, bunlarda ciddi aşınma azalma var. Savrulma çok yönlü çok boyutludur, artık nereden etkilenirse etkilenir. Tasfiyeciliğin etkileri olur, psikolojik savaşın etkisi olur, bilmem işbirlikçiliğin etkisi olur, zorlukların ortaya çıkardığı yenilgi psikolojisinin etkisi olur, ne olursa olsun, nereden kaynaklanırsa kaynaklansın, savrulma savrulmadır. Gerekçesinin hiçbir önemi yok, bu biçimde olmaz. Bunların kesinlikle görülmesi lazım.

Bir tutum, refleks, ortak duruş, üslup, anlayış ortaya çıkartılması lazım. ideolojik mücadele yürütmek, eleştiri-özeleştiri temelinde yürürken bir örgüt olmak bunları gerektiriyor. Eğer böyle olursa bunların hepsi çözülür, çözülmez değil ve bunlar anlamazlıktan kaynaklanan durum değil ki, bunlar basit böyle bireysel yaşam güdülerinin zorlamasından kaynaklanan tahriklerdir, tepkilerdir, öfkelerdir ve aslında can sıkıntılarıdır. Bunları örgütlü bir ideolojik mücadeleyle gidermek, denetim altına almak en azından zararsız hale getirmek, öyle çok olmayacak bir durum kesinlikle değildir. Böyle olması için ideolojik-örgütsel mücadeleye ihtiyaç var, birde bunun örgütlü yürütülmesine ihtiyaç var. Ortak görüş, ortak duruş ve örgütlü davranış lazım; görüş birliği, davranış birliği, mücadele birliği yapabilmek, örgütsel birlik yapabilmek lazım. Onu yapabilmek için de iddia sahibi olmak, ortak amaçlarda birleşmek lazım. Bazı amaçları başarmak için yüksek bir iddiaya sahip olmak, yaşamı onun başarısına adanmak lazım. Öyle 'boş ver geçsin nasıl olsa zaman geçecek, olursa olur olmazsa olmaz, dünyayı biz mi kurtaracağız' biçimindeki bir boş vermiş yaklaşımla olmaz. Boş vermişlik var içimize, fazlasıyla yansıyor, böyle ürkme var, olmaz teorisi var. En kötüsü kendi ölçülerine göre yaşayıp, hareket edip başarı olmayınca bu sefer sorumluluğu Önderlik çizgisinin üzerine yükleme var. 'Bakın işte yapıyoruz, bu kadar karar alıyoruz, mücadele ediyoruz olmuyor görüyorsunuz.' Demiyor ki aslında mücadele ediyor görünerek biz bozuyoruz, çizgiyi saptırıyoruz, bunu söylemiyor.

En son Önderlik *"yaptıklarınız bana ait değildir üzerime atmayın. Deyin ki biz yapıyoruz başarıda sizin olsun, başarısızlıkta sizin olsun."*

Başarınız zaten yok, başarısızlığı benim üzerime yüklemeyin. Kendi adınıza yapın başarırısanız da sizin olsun, başarmazsanız da hiç olmazsa sahip çıkın. Benim başarı çizgimi kirletmeyin” dedi. En son gelen talimatta böyle değil miydi? Böyledir. Önderlik bu noktaya geldi, duruşumuzu, mevcut örgüt ve kadro duruşunu böyle değerlendiriyor. Çünkü dikkat edelim gerçekten de düşmanla uğraşan duruş zayıftır. Rojava’ya saldırdılar diyelim İŞİD faşistleri bir durum yarattı, aslında öyle olmasaydı Rojava’da neler olurdu Allah bilir, Rojava durumu da diğer yerlerdeki durumu da mevcut savaş biraz hizaya koydu, düşman zoruyla yapıyor. İnkârcıdır, onun için saldırıyor aslında, saldırmasa biraz ön açsa biz ne yaparız belli bile olmaz, fakat aslında ona tahammülü yok, tahammülü olsa bunu bize karşı deneyebilir.

Benzetmek gibi olmasın ama biz tabi ki dışımızdaki örneklerden de ders çıkartmayı bilmeliyiz. Çok tartışılıyor arkadaşların çoğu Türkiye’den gelmişler o ortamı bilirler. Bir CHP var ortada biraz bakalım ders çıkartalım, parti şeyini anlıyorsak sözde devleti kuran parti, milletin sahibi olan parti, kuva-yi milliyeci parti bunlar bir şeylere yetmiyor. Onun için biz şunlarla avunamayız, işte ‘gerçekleri ortaya çıkaran parti, direnişi geliştiren parti; ulusal ruh, duygu, bilinci yaratmış parti, gerillayı geliştirmiş parti’ bunlar evet, ama yeterli değil. PKK’yi de bunlarla tanımlayamayız. Gerçekten de PKK’yi bu temelde tanımlayıp burada bırakmak isteyen duruşlar, yaklaşımlar var. Bir dönemlerin işte devlet siyasetinin her şeyini yürüten CHP için ne dendi, “artık senin hükmün bitti” dendi, ondan sonra CHP, Türkiye’de alay edilen bir parti haline düştü, iktidar partilerinin koltuk değneğidir. Ecevit dışında kimse iktidara taşıyamadı, Ecevit’in ki de nasıl oldu herkes biliyor. Zaten sonunda “bu parti yürümez” diye kendisi de CHP’yi bıraktı. Neden? Çünkü hükmü bitti.

Bunu niye söylüyorum, ortaya çıkan bazı yaklaşımlar, duruşlar PKK içinde benzer yargının verilmesini çağırıştırıyor, yoksa anormaldir. Bir mücadele örgütü özgürlük devrimini yürüten bir örgüt böyle olmaz. Eğer PKK’ye özgürlük devriminin öncüsü olarak yaklaşırsak kesinlikle bu tür şeylerin hiçbirisini kabul edemeyiz. Öyle yaklaşılmazsa bunlar ortaya çıkıyor, demek ki aslında şunu insan rahat söyleyebilir: Bu tür yaklaşımlar, anormal yaklaşımlar nereden ortaya çıkıyor? Onu araştırmaya çalışıyoruz. “PKK hükmü bitti sayılıyor!” Tasfiyecilik böyle demedi mi? 2002’de, 2003’de Önderliğinde savunmada “PKK’nin ismi de değiştirilebilir, ideolojik sorunlarımız

var...” diye değerlendirdiği bir ortamda, onu da fırsat bilerek hepimizi de etkileyen, aldatan bir görüş olarak “PKK’nin hükmü bitti, tarih oldu, artık yeni şeyler olacak” diye PKK’de paradigma değişimi, yeniden yapılanmayı böyle anlayan yaklaşımlar olmadı mı? Ol-
du, hem de fazlasıyla oldu. Tasfiyecilik bunu teori haline getirip herkesi aldatmak için dayatmadı mı? Dayattı. Şimdi tasfiyecilik aşıldı, o düzeyde böyle bir dayatma yok ama dikkat edelim, bu etki hala aşılmış değildir. Hala sorun olarak ortaya çıkan ve içimizde yaşanan birçok şeyin arkasında bu var.

PKK geri görülüyor, PKK hükmü bitmiş görülüyor, PKK işte hatta anti demokratik görülüyor. PKK’yi bu reformist milliyetçi çizgi Kürt sorunun çözümü önünde engel görüyor, bunun etkileri içimizde de var. Kürt sorununun çözümü önünde de engel görülüyor, aslında özgürlük ve demokrasi önünde de engel görülüyor ve “yaşamı engelliyor” deniliyor. Neyin yaşamını engelliyor? PKK yaşamı yaratıyor. Bu gerçekten de tam bir saptırma, çarpıtma oluyor. Fakat bunlar neye dayandırılıyor? Halkın durumuna dayandırılmıyor dikkat edelim, kadronun durumuna dayandırılıyor. “Ben bu partinin fedai militanı olacam ölümüne buna bağlıyım” diyerek gelip katılanların üzerinden bunlar yapılıyor ve işte ses çıkaramıyoruz.

Bizim üzerimizden PKK’ye saldırı var, hâlbuki “biz PKK’yi zafere taşıyacak fedai militanız” diyoruz kendimize ama PKK’ye karşı bizim üzerimizden saldırı yürütülüyor, ona bile karşı duramıyoruz. Bu ne biçim militanlık, bu ne biçim fedailik! Böyle fedailik olur mu, fedai militanlık böyle olur mu? Fedai militan partiyi kurtaran yaşıtan mı, yoksa partiye üzerinden saldırı yapılan bir araç mıdır? Şimdi bu duruma düşülmüş, kadroların durumu PKK’nin zamanının doldurulduğu, her türlü yanlışlığı yaptığıının gerekçesi yapılıyor ve tabi ki buna elbette bir cevap var. 2000’lerin başında da artık PKK hiçbir şey yapamaz sandılar yine de direnen gücü vardır PKK’nin, direnen bir damarı var ve yürüttü. En son İŞİD faşizmi de direnemez sandı “herkesi dize getiriyorum PKK’yi de getiririm” nasıl bir sert kayaya çarptığını gördü, görüyor. Bu bir gerçek bu da var, ama unutmayalım ki bu anlamda PKK bir bütün değildir. Bir damarı öyle direniyor, mücadele ediyor, fedaidir, örgüte, mücadeleye, halka kazandırıyor, özgür yaşamı yaratmak için her gün yeni değerler ortaya çıkarıyor. Ama bir tarafı da var hep böyle didiştiriyor, çekiştiriyor, geriye çekiyor, düşmanın üzerinde hesap yaptığı kesim bu oluyor. Hep PKK’ye dönük saldırıların malzemesi haline geliyor. Bu olmaz.

Bu farklılıkları gidermemiz lazım, birlik bütünlük olmalı. Nerede olacak birlik bütünlük? Elbette ki direnme çizgisinde olacak, PKK'nın çizgisi odur. Savunmalarda Önderlik net ortaya koydu. Beğenmeyen katılmaz, gider kendine göre örgüt kurabilir, kendi anlayışını örgütleyip yürütebilir. Buna PKK'de hiç kimsede bir şey diyemez demez, tersine daha iyi olur ilişki kurar, dayanışma içine girilir ve herkes kendi kimliğine anlayışına göre hareket ettiği için, ilişkiler ittifaklar yapmak daha anlamlı olur, sonuç verici olur. Ama bir yandan içine gir "evet ben bunu doğru buluyorum, benimsiyorum" diğer yandan ise, ona uyma, uygulama, başka şeyleri oradan aldığı güçle uygulamaya çalış, işte bu tehlikelidir. Bunu en hafifinden Önder Apo "*objektif ajanlık*" olarak tanımladı. "*Objektif-sübjektif ajan ajandır*" dedi. Objektif olan daha tehlikelidir. 80'lerin ortasında bu tür duruşlara "sosyal ajan" deniliyordu. Öyle bir kavramda parti literatüründe gelişti. Neyi ifade ediyor? Partinin içine girip, imkânlarını alıp, parti dışı anlayışları kendisinin partiyle uyuşmayan anlayışlarını uygulamaya çalışmak, partiye girip "parti işlerini yapacam" deyip yapmayarak, parti imkânlarıyla kendi anlayışını uygulamaya, kendi ölçülerini uygulamaya objektif ajanlık, sosyal ajanlık gibi değerlendirmeler yapılıyor.

Şimdi bütün bunların hepsi önemli hususlar. Bir yakınma değil, eleştiri olarak görmek lazım, resmimizi çizelim. Gerçeklerden kaçmayalım ve hafife almayalım. Çok önemli bir yanılgı da bu, bazı arkadaşlar bunu dillendiriyorlar da, kendini çok abartan bir yaklaşım var. Öncesini bilemem, ama biz zaten komploya kadar bu tür mücadeleler içerisinde çok örgütlü bilinçli yoktuk, komplodan sonra bu şeyler daha çok açığa çıktı. Her şeyi yürütür durumda kaldık ve şunu gördük: Bazı arkadaşlar çok hafife alıyorlar, önemsemiyorlar, küçük görüyorlar, kendini aşırı görme var, aşırı güvenme var. Cezaevinde de böyle yaklaşımlar çıktı, dışarda da çıktı. "Çok abartıyorsunuz" diyorlar. Bu tür durumları gündeme getirenlere "idare edelim çok abartılacak şey değil" ama öyle diye diye bu güne geldik. O siyaset etkili oldu, sonucu ortada, koskoca bir gövde var harekete geçmiyor.

Rojava Devrimi biraz harekete geçirdi ama sonuçları ortadadır. Ortada ne doğru dürüst bir ideolojik duruş var, ne doğru dürüst bir toplumsal örgütlülük var, ne de ortada doğru dürüst bir savaş var. Rojava'daki savaş Bakur'da olandan farklı mı sanıyorsunuz? Daha kötü, henüz savaş var da ayrıntıları üzerinde durmuyoruz. Her gün

şikâyet geliyor, “filan komutan böyle yapıyor, filan böyle yapıyor...” bu kadar dünyayı birleştiren bir direniş ama kendi içindeki savaşıyı da nefret ettiriyor. Böyle olur mu? Bunlar var, bunları bilmeyen varsa bilsin, ama tabi kendi sorunlarımız nedenlerini bulup gidermek üzere bilinsin. Durum budur ve böyle olmaz.

Bu bakımdan sorunları ortaya doğru koymak, nedenlerini doğru açığa çıkarmak, daha önemlisi de onları düzeltme, giderme iradesini, bilincini, örgütlülüğünü, mücadeleciliğini yaratmak, kesinlikle bu gereklidir. Eğer yeniden bir partileşme olacaksa, yeni paradigma temelinde yeniden yapılanma gerçekleşecekse PKK, Demokratik Ekolojik Kadın Özgürlükçü Paradigma temelinde aktif mücadele veren ve devrim yapan bir parti haline gelecekse, ancak böyle olur. Bu konuda bir duyarlılık, atılganlık, örgütlülük, disiplin ve mücadelecilik ortaya çıkarsa bu olur, çıkmazsa olmaz. Arkadaşlar bilsin kimse aldanmasın ‘gücümüz çok PKK dünya kadar genişlemiş, Kürtlere imkânlar veriliyor.’ Bunlar aslında bilinçsiz olanları etkileyip mücadeleye çekmek için yürütülen propagandalardır. Doğru, bütün bunlar hepsi doğru da, yalnız başına hiçbirisi yeterli değildir. Eğer kendimizi böyle bir propaganda düzeyinde tutarsak, kendi propagandamızla kendimizi yanıltmış oluruz. Zaten öyle havalarda içimizde çoktur, öyle propagandalar içimizde ediyorlar ki, bakıyorum propaganda bizi yanıltan etken olmuş, kendi çevrelerimizi yanıltmış, yanılgıya sokmuş. Nasıl yanılgı? İşte “PKK yıkılmaz, PKK her şeydir mükemmel yapıyor, şunu ediyor bunu ediyor...” Hayır, öyle değil, bir saat işleri bıraksa her şeyi kaybetmeye açık bir ortamda var. Evet, mücadele ederek onları yaratıyor ama hele öyle yapmasın, mücadele etmesin, bakalım bir saat durdursun ne hale geliyor. Bir yıl adını değiştirdi, hala on yıldır yeniden toparlanamıyoruz, o ada sahip çıkar hale gelemiyoruz.

Propaganda Düzeyiyle Gelişmeleri Görüp Nasıl Yaratıldığını Görmeyen Yaklaşımlar Aşılmalıdır

Birileri PKK’yi yok etmeye çalışıyor, mensuplarında da kaçış çok fazladır. İsminden kaçış, cisminden kaçış, ilkelerinden kaçış ve kuşku duyma çoktur. Şimdi demek ki, sadece propaganda düzeyiyle işte gelişmeleri görüp, nasıl yaratıldığını görmeyen yaklaşım içinde olamayız. PKK tabi büyük gelişmeler yaratıyor ama bu öyle kolay olmuyor, kendiliğinden olmuyor. Büyük mücadeleyle oluyor, kan

emek, ter dökerek oluyor, emek vererek oluyor. Kendiliğinden, örgütsüz, partisiz yaprak bile kıpırdamıyor, bir sözcük bile ortaya çıkarılamıyor. Her şeyin karşılığı var, bedeli var, yani mücadeleyle, dişle-tırnakla sökülerek alınıyor. Yoksa kendiliğinden yürümüyor, öyle bir hava yaratılıyor ki, PKK üflüyor her şey oluyor, kendiliğinden oluyor, zaten her şey olmuş, PKK dünyayı ele geçirmiş. Aşırı abartan, yanlışlarla dolduran, yaklaşımlar var ve bu PKK'nin mücadeleciler gerçeğini gölgeliyor, üstünü örtüyor, o durumda yanlış yaratıyor.

Bu anlamda gerçekten de mücadeleden kopuş var, devrimcilikten, devrimci ölçülerden, direnişten kopuş var Merkez Komite toplantımızın en çok üzerinde durduğu temel bir belirleme, bir hususta bu oldu. Devrimcilikten kopuş var, zayıflama var; devrimci ruh, mücadelecilik, her şeyi mücadele olarak ele alma zayıftır. Bu tabanda olabilir, yurtsever kesimde belki olabilir, ama tehlike kadroda, partide var. Parti içinde kadrolar arasında böyle bir eğilim çok fazla var. Buna göre duruş var. Bu durum topluma yansıyor, toplumda tabi orta sınıf eğilimleri yaygınlık kazanıyor. Pasifizm, direnmesizlik, sistemden kopamama; zayıf yurtseverlik, görev ve sorumluluk üslenmeme, cesaret fedakârlık az gösterme, daha çok partiden isteme eğilimleri ortaya çıkıyor. Her yerde bu vardır, abartı yoktur.

Tabi örgüt olarak eksikliklerimizde var, çalışma yürütemiyoruz bazı kesimleri örgütleyemiyoruz, ama yanlış anlayışlarda diz boyu. İşte gazileri belirttik, şehitler adına da şehit aileleri var, nereye el atsan sözde mücadelenin “değer aileleri” deniliyor, birçoğu kan parası peşinde. Böyledirler diye onlar mı suçlu? Hayır, onları doğru eğitmeyen parti suçludur. Doğru eğitmiyoruz, neden doğru eğitmiyoruz? Anlayışımız yanlışta ondan eğitmiyoruz. Aslında öyle olmasını istiyoruz da, onun için eğitmiyoruz. O insanlara öyle yansıyoruz. Böyle olsaydı ilk günden, ilk şehitlerinden sonra PKK adım atamazdı, kime ne vercekti. Oysa her şehit yenilerini çekti, örgütü büyüttü, mücadeleye çeken etken oldu. Şimdi öyle değil, şehit üzerinde yaşanan konuma düşürülmek isteniyor. Bir tutum yok, bir mücadele yok yeterince, bütün parçalar öyledir. Rojava'dan gelmiş şehit aileleri her şeyden şikâyetçiler, Bakur'dan geliyor aynı durum, zaten Rojhilat'la o düzeyde ilişkimiz yok. Avrupa'da da öyle, Rusya'da da öyle. Zaten kitlesel ilişkilerimizin en fazla olduğu yerler buralar. Bütün bunları niye söylüyorum, anlayış sapmaları var, onları göstermeye çalışıyorum, arkadaşlar bilsinler.

PKK'nin kendine göre görüşleri vardır, anlayışları vardır. PKK ilkesiz, ölçüsüz değildir. İsteyenin istediği gibi yorumlayacağı bir hareket değil. Nasıl yorumlarsan öyledir, işte "nasıl anlarsan anla" öyle değil, ne PKK öyle tanımsız, ilkesiz; ne Önderlik böyle liberal, muğlak. Tersî doğrudur. Dünyada en net ve keskin olan Önder Apo'dur. Bu kadar yaşamıyla, eylemiyle, sözüyle, yazımıyla, kendisini netleştirmiş. En kararlı yürüyen PKK'dir. Bu kadar programı-tüzüğü var, nizami yürüyor, kuralları var. Şimdi tüzüğü açın PKK kadrosu kimdir? Dünyada en mücadeleci, en iyi sıfatların hepsi toplanmış PKK kadrosuna yakıştırılmış, konmuş. Bu kadar şehit vermiş, gerçekten de fedai çizgisinde yürüyen bir partinin kadrosu böyle olmalıdır. Peki, birde olana bakalım, kadroyuz diye ortada var olanlarımız öyle miyiz? Yok, dökülüyor aslında. Önderlik "yara bere" dedi. Yara bere içindeyiz. Peki, tüzük "kadro böyledir" diyor, sen geldin o tüzüğe katıldın, öyle değilsen katılma. Yok 'hem katılırim hem de kendimi dayatırım' bu katılmak değil, parti mücadelesi yürütmek değil, "partiye karşı çok tehlikeli bir mücadele yürütmektir" dedi Önderlik. "Kale içten feth edilir" deniliyor ya, içten parti dışılığı partiye dayatmak, işte objektif ajanlık oluyor. Bunlar öyle basit hususlar filan değil, çok tehlikeli. Bizim enerjimizin önemli bir kısmını burası tüketiyor.

İnceleyelim; istekli olan, bu işte becerikli olan arkadaşlara bir inceleme konusu ben söyleyebilirim. Yönetim günlük enerjisinin ne kadarını bu tür sorunlara ayırıyor, ne kadarını teorik, ideolojik, örgütsel, stratejik, taktik sorunları çözmeye ayırıyor? Bu incelensin. Parti merkezinden ya da, KCK Yürütme Konseyinden başlansın, bütün yönetimler gençlik, kadın, karargahlar incelensin, yönetim dediğimiz kademelerin enerjisinin ne kadarı nereye gidiyor? Bir bilanço çıkaralım. Kimden kaynaklanıyor ayrı bir konu ama bilanço çıkaralım. Bu olduğunda görülecektir ki, yüzde seksenden aşağısı değil bu tür sorunlara giden enerji. Aslında yönetimin diğer işlerle uğraşanı yok, neredeyse herkes bununla uğraşıyor. Herkes böyle bir uğraş yaratıyor, yönetimin tarzından kaynaklanıyor.

Anlayış sapmaları çok fazla, bireysel dayatmalar çok fazla, aşırı düzeyde; bu tür duruşlarla, tutumla, tarzla sonuç alamayız. Örgütsel sorunlar, yönetim sorunları, tarz boyutunda da, üslup boyutunda da böyle ortaya çıkıyor. Farklılaşmış, mesela Önderlik çoğu zaman kaldırıp atıyordu. Öyle kendisini herhalde bu işlerle tüketecek değildi, öyle bir duruma geldiğinde, kendini boğacak bir konum arz

ettiğinde kestirip atıyordu ve kendi işine bakıyordu. Çünkü öylesi ne yapıyor, ne yaptırıyor. Tersine iş yapmak isteyenler varsa, farklı şeylerde boğuyor, geriletiyor. Şimdi benzer sorunlar var, açığa çıkartalım görelim.

Ne doğru, ne yanlış, parti neyi kabul ediyor, neyi etmiyor? Bunu iyi bilelim. Çünkü bizde aşınma çok olmuş, ikimiz ayrı görüş söylüyoruz, yenisi de öyle eskisi de öyledir. İki arkadaş bir araya gelirse eskiden anlayış birliği değil, refleks birliği, ölçü birliği vardı. Şimdi öyle mi? Bir olay olmuşsa ben bir şey söylüyorum, o başka şey söylüyor. Bu neye işaret ediyor? Aslında her birimiz bir partiyiz. Ortada tek parti yok. PKK diye hareket ediyoruz, PKK kimliğini sahiplenmişiz, elimize almışız ama kendimizi konuşturuyoruz, her birimiz farklı şey söylüyoruz. O halde ortada PKK yoktur, herkesin kendisi vardır. Çoğu konularda farklılıklar, anlayış ve refleks farklılıkları ortaya çıkıyor, bu neye işaret ediyor? Partide, Önderlik çizgisinde birliğin olmadığına; parti ve Önderlik çizgisinin ortak bir biçimde özümsemiğine, her kesin kendisine göre yorumlayıp, kendine göre anladığına işaret ediyor. Buda her kesin kendisini parti yerine koyduğu anlamına geliyor, kendisini parti olarak gördüğü anlamına geliyor. Öyle bir kadronun kendini eğitmesi diye bir şey gerekmez. Eğitime girse kendisini değiştirmesi, bir şeyler öğrenmesi diye bir sorunu olmaz. Öyle bir kadronun örgüte dahil olması, komitede yer alması, disiplinli olması, ölçülü olması, karşısındaki saygı duyması, kolektivizmi yaratması diye bir şey söz konusu olmaz Niye? Çünkü kendisi partidir, her şeyin doğrusunu biliyor, sözü doğru, yaptığı doğru! Herkes bakıp aslında arkasından yürümeli. Bu hale geliniyor. Bunların hepsi büyük yanlış. Aslında kadro durumunda sapmaları ifade ediyor. Kadro çizgisinden, örgüt çizgisinden sapma anlamına geliyor.

İş bu noktaya geldi mi işte o zaman eğitim de anlamsız hale geliyor. Arkadaşlar diyorlardı, “bu kadar eğitim yapılıyor peki neden bunlar düzeltilmiyor.” Peki, “ben her şeyi biliyorum” diyene neyi öğretebilirsin, o herkese öğretiyor. O hale gelmişiz ki hepimiz doğruları bilen, hep başkasına öğreten olmak durumundayız. Parti biraz bilinç veriyor bunu devrim için kullanın diye, biz dönüyoruz bunları partiye karşı kullanıyoruz. Partinin ideolojik duruşuna, partinin birliğine, partinin yürüyüşüne karşı kullanıyoruz. Böyle olunca da eğitimin sonuç vermesi diye bir şey olmuyor ki, aslında eğitime bir şeyler öğrenelim diye gelinmiyor ki, varsa bazı sorunlar onları

çözmek için geliniyor. Kendi sorunlarını da örgüte çözdürtmek için gelme ortaya çıkıyor. Durum böyledir ve kadro bu duruma gelmiş durumdadır.

Öncülük ölçülerinden düşme var. Rojava halkı, 2009'da Gare'de yapılan halk kongresinde şunu söylediler: "Kadrosuz devrim olmaz ama, bu kadroyla da olmaz. Alın bize yenisini verin." Kendileri dönüp gittiler ve kadroların hepsi Gare'de kaldı. Parti topladı ne yapacağı diye eğitim yaptık, platform yaptık, bir kısmını yeniden gönderdik. 2013 yine Gare'de, TEV-DEM'in yönetimini topladık aynı şey "kadrosuz olmaz, bu kadroyla da olmaz, bize iyisini verin" şaşırdık kaldık. İyisi kimdir, neyi vereceğiz? Zaten göndermediğimiz kimse kalmadı ki, durum bu. Böyle olmaz. Kadronun bu hale gelmesi, partinin bu hale gelmesidir. Öncü halkı aydınlatacak, her şeyde yol gösterecek, bilinçlendirecek, örgütleyecek, eyleme çekecek güçtür. Bunsuz olmaz diyor halk, buna inanıyor, çünkü Önderlik eğitimin-den geçmiş, gerçek kadronun ne demek olduğunu iyi biliyor. Ama böyle olmayanı da kapısından kovuyor.

Şimdi ise bir sürü sorun var, parti ve örgüt olamıyorlar, bir birini dinlemiyorlar, basit maddiyatçılık peşinden koşan, neredeyse fırsat bulsalar maaş bağlayıp yaşamaya gidecekler. Kadroya her şey söyleniyor, kendisine her şeyi söylettiriyor. İyi bir durum değildir. İnsanlar "eski PKK'yi istiyoruz" diyorlar ve bu iyi bir durum değildir. PKK gerçeğinin görülmesi, inanılması açısından iyi, ama yenisi niye bu kadar başkalaşmış, değişmiş ki insanlar böyle diyorlar. O insanlar hepsi PKK eğitimiyle bu hale geldiler, yüzlerce-binlerce kadro Önderlik yönetimi altında Rojava'da çalıştı ve Rojava halkı böyle bir konuma bu çalışmalar sonucunda geldi. Ama bu kadar imkân fırsat oluştuğunda da, kadroyu ilah yapacakları yerde itiyorlar. Halkın mı ölçüleri değişti? Hayır, kadroda ölçüler değişmiştir. Parti kadrosuyum diyen kendisine gelmeli, ciddi olmalı. Partinin asgari ölçülerini kadro taşımali, bu kadar kendisini parti yerine koyan, alim gören, her şeye ahkam kesen bir kadro olmaz. Biraz dili döndümü, akli bir şeyleri çevirir hale geldi mi, biraz tanınır, iş yapar hale geldi mi, kendisini konuşturuyor. Önderlik bu tür duruşlara "potansiyel tasfiyecilik" diyordu. Potansiyel tasfiyecilik ortam buldu mu aktifleşiyor ve her biri bir ağacık olarak ortaya çıkıyor. Parti militanlığı öyle değil ki, ondan sona çekişme, didişme "sen şunu yaptın ben bunu yaptım." Rojava'daki bu kadar karamsar düşüncenin altında ne yatıyor biliyor musunuz? Devrimin ortaya çıkardığı imkânlarından

nasıl yararlanırım arayışları yatıyor. Birçoğunun altında bu yatıyor, arayışı bunadır. Biraz daha nasıl yapabilirim, etkimini nasıl artırabilirim, imkânlarımı nasıl artırabilirim, yaşamımı nasıl artırabilirim? Genel Başkanlık Konseyinin yaptığı denetimden çıkardığı sonuç şudur: Rojava'da kadroların en fazla yaşamlarını yitirme biçimi trafik kazalarından dolayı oluyor. Arkadaşların bilgisi olsun. Bunu biz yapıyoruz, Rojava'dan gelmişiz, Rojava'ya gidiyoruz. Yazılmış ondan dolayı söylüyorum.

Önderlik belirtti, insanlar PKK kadrolarını gördü mü ölçü kazanıyorlardı. Kendine güvenmiyor ona güveniyorlardı. PKK böyle bir örgüttü, böyle bir kadro topluluğuydu. Bununla insanları etkiledi, gelişme yarattı. Yoksa çok becerikli oldu, insanlara yaşam verdi, şu bu için değil. İnsanlara onur verdi, dürüstlük verdi, ölçü kazandırdı, cesaret verdi, fedakârlık verdi. PKK buydu ve kadro bunları yaşayandı. Şimdi bunların hepsinde dejenere olma var, aşınma var, di-dıştirme-çekiştirme var. Son bir şey daha söyleyelim, birde bir birini çok fazla itme var. Hayret edilir sanki yoldaş değil de düşman. Eskiden bir parti örgütü, bir yoldaş, herhangi bir parti birliği bir iş yapmışsa bu büyük coşku-heyecan kaynağı olurdu, destan olurdu, dilden dile dolaşırdı. Bütün parti bunun propagandasını ederdi. Şimdi bizden birileri bir şey yapmışsa, diğer arkadaşlarımız ona dudak büküyor, onu anlama, propagandasını yapma bir yana, etkisini en aza düşürmek istiyorlar.

Ben bunu ilk 94'te cezaevinden Önderlik sahasına geldiğimde Şemdin Sakık'tan duydum, o zaman oradaydı. Ülkedeki savaşı değerlendiriyorduk çıktı dedi, "siz böyle olduğunu sanıyor musunuz, bunların hepsi yalandır." Fuat arkadaşla donduk kaldık. Nasıl olur? PKK'nin yaptığına nasıl böyle denir? Öyle diyen birisi demek ki kendisi öyle yapıyordur, sonra öğrendik ki en fazla kendisiymiş, daha sonra açığa çıktı. Kendisi öyle, olanı da öyle değerlendiriyor. Arkadaşlarımız birbirinin yaptığına beğenmiyor, dolayısıyla birbiriyle iş yapmaya gelmiyorlar, birbirinin yaptığı işten memnuniyet duymuyorlar. Yanındakilerinin yoldaşlarının daha fazla iş yapması için çaba harcamıyorlar, bu ne biçim partidir? Peki, böyle olursak nasıl yoldaş olacağız, nasıl bir birimizi eğiteceğiz, nasıl bu kadar zor ortamlarda bu kadar gericiliğe karşı savaş yürüteceğiz? Bu mümkün mü? Değildir. Gerçekçi olalım, öyle olursa yapamayız. Normal görüyoruz, kulak kapatıyor, dinliyoruz. Partinin içi bunlarla çalkalanıyor, hiç umurumuzda değildir.

PKK Tanımını Doğru, Bütünlüklü, Ölçülü Duruşundan Alır

Parti içinde denetim yok, kadroların birbirini denetimi yok, ne söylersen söyle serbesttir. Öyle mi? Parti edebiyatında vardır okuyun bakalım, parti içi nasılmış? Nasıl bir bütünmüş? Nasıl yoldaş topluluğu olarak insanlar birbirlerine sahip çıkıyorlarmış? Bunu görelim. Şimdi mevcut durum çok uzaklaşmadır, o gerçeklikten kopuştur. Böyle örgüt ve yoldaş olamayız. Birbirimizi aldatıyor oluyoruz o zaman. Hem birbirimize söz veriyoruz bu kadar seviyoruz sayıyoruz diye, ama hem de tersini yapıyoruz. Bu ikiyüzlülüktür, aldatmadır. Tabi ki bu insanlara güven vermez, yoldaş ilişkisi böyle mi olur? Bunlar bile zedelendi, iş bu noktaya kadar götürüldü, onun için de düzeltme olmuyor.

Eğitim neden sonuç vermez? Eğer bunlar böyle kalırsa her türlü söz söylenebilir, parti içinde her türlü davranış gösterilebilir. Kimse ses çıkarmazsa elbette ki eğitim ne fayda edecek? Nasıl birbirimizi eğiteceğiz? Oysa Önderlik partisi böyle değildi. Önderlik şunu söyledi, *“PKK sokak değildir her söz söylenmez, her davranış gösterilmez, bunları kabul etmez.”* Şimdi her söz söyleniyor, her tür davranış gösterebiliyor, herkes istediği gibi yapıyor ve kabul ediyor, itiraz yoktur. Varsa da burun bükülüyor, geri çekiliyor, dedikodu ediliyor ya da bireysel tepki gösteriliyor. Bütün bu yöntemlerin hepsi parti yöntemi değildir, sonuç vermez, vermiyor. İşte o yöntemler eğitmiyor.

Bütün bunlar eğitim devremizin aslında bir ideolojik-örgütsel mücadele alanı olduğunu, çalışması olduğunu gösteriyor. Çünkü bu tür düzeltmeler ancak doğru, yeterli bir ideolojik mücadeleyle gerçekleşebilir. Eğer öyle bir ideolojik mücadele olmazsa, söz konusu düzeltme gerçekleşmez. Bunlar öyle lafla olacak şeyler değil, sert bir mücadele lazım. En az cephedeki savaş kadar, DAİŞ faşizmiyle savaş kadar, örgüt içindeki bu sapma ve yozlaşmalara karşı da sert ideolojik mücadele gerekiyor başka türlü olmaz. Hiçbir şeye müsamaha etmemek lazım, parti içinde tam bir disiplin ve ciddiyet olmalı, her türlü laçkalığa, bireyciliğe, kendine görelığe, çekiştirmeye karşı ortak tavır almalı. Ortak anlayış, ortak refleks, ortak tutum olmalı, örgütlü davranmalıyız. Eğer gerçekten büyük bir öfke gücü olalım, devrimi başarıya götürelim, zafer kazanan bir devrim öncülüğü, öncü parti haline gelelim deniliyorsa, ancak böyle olur. Bu bizi öncü yapar, ama böyle olmadan da istediğimiz kadar adımıza öncü

diyelim, öncü olamayız. Demek ki, öncü olunabilir ama öncülüğün şartları var. “Ben öncüyüm” demekle öncü olunmuyor. Öncülüğün görevleri var, sorumlulukları var, onların gereklilikleri yerine getirilirse hiç öncüyüm demesine ihtiyaç yok. Zaten öncülük pratikte olur lafla olmaz. İstedğin kadar kendine öncü sıfatı tak ama onun gereklerini hiç yerine getirme, o zaman insana gülerler. Kendini kandırma en çok böyle ortaya çıkar. Demek ki böyle olmaz, bu biçimde yapılamaz. Ama öncü olunmaz demekle doğru değildir. Şartları var, kuralları var; şartları, ölçüleri yerine getirilirse ancak öncü olunabilir. Görev ve sorumlulukların gereği pratikte başarıyla yerine getirilebilir.

Gerçekten öyle olan parti, her türlü zorluğa karşı büyük devrimci çıkışlar yapabilir. PKK tarihi bunun yüzlerce, binlerce kanıtıyla doludur. En zor ortamlarda, zindanlarda, 12 Eylül faşizmi ortamında, Kültürel Soykırımın en çok hakim olduğu ortamlarda, gerekirse tek bir birey olarak doğrular temelinde, PKK çıkıp başarı kazanmadı mı, gelişme yaratmadı mı? Önderlik tarihi, parti tarihi bunu bize göstermiyor mu? Gösteriyor. Bu konuda demek ki nicel bir güç belirleyici değildir. Esas olan, belirleyici olan ölçü, anlayış ve niteliktir, sayı çokluğu değildir. Doğru duruş, bütünlüklü duruş, ölçülü duruş yani parti böylesi topluluğa deniliyordu, PKK’nin tanımı aslında böyleydi. Şimdi bütün bunların hepsinde böyle savrulma var, aşınma çok, aslında yozlaşma çok. Dejenerasyon var öyle demek belki daha doğru olabilir, gerçekten de dejenere olmuşluk var.

Bunun hepsini aslında liberalizm olarak tanımlayabiliriz. Liberalizmi savunmalarda Önderlik böyle tanımladı. “Kapitalizmin en büyük gücü” dedi. Ne tekniğinden, ne parasından, ne silahından gelmiyor gücü, ideolojisinden geliyor. İşte liberal ideolojinin PKK üzerinde yaptıkları da bunlar. PKK’ye dönük saldırısı böyledir, bunu böyle bilelim. Kendiliğinden bu olmuyor, kapitalist modernite sisteminin, psikolojik savaşın liberalize edici saldırıları sonucunda ortaya çıkıyor. Bu bir savaş sonucudur, düşman saldırısı bunu yaratıyor. Cephe direniyoruz fedaice can veriyoruz, ama cephe gerisinde bu psikolojik savaşın, liberalizmin bizi dejenere edici saldırıları karşısında, ideolojik saldırıları karşısında cephedeki kadar duramıyoruz, tutunamıyoruz, ölçüyü kaybediyoruz, savruluyoruz, etkileniyoruz. Parti bu kadar karışıyor, bu karıştırmaların hepsi partiyi güçten düşürüyor. Öncülük görevlerini bunun sonucunda yerine getiremez duruma düşürülüyor, başka nedenle değildir.

O halde bunları görüp mesele yapmamız lazım. Parti mücadelesini sadece siyasi-askeri mücadele olarak görmek, cephele görmek, 'ben iyi siyasetçi olurum, iyi asker olurum' demek doğru değil. Şunu ölçü olarak koyacağız: Ne kadar ideolojik mücadele, o kadar askeri-siyasi mücadele; ideolojik mücadelede ne kadar başarı, siyasi-askeri alanda da o kadar başarıdır. İdeolojik mücadelede başarı yoksa askeri-siyasi mücadelede başarı kesinlikle olamaz. Kim söylüyorsa o bir yalancıdır, onun gerçekten haberi yoktur, hiç bir şey anlamamıştır. Parti diyalektiği, bilimin gerçeği bunu bize net gösteriyor. O nedenle öyle kendimizi tek yanlı, dar kılmayalım. İdeolojik mücadeleden kaçarak kimse iyi bir savaşçı ve komutan olamaz, savaş cephesinde zafer kazanamaz, kimse kendisini kandırmasın bu mümkün değildir. Pratiğimiz bunu bize net gösteriyor. Dolayısıyla ideolojik mücadele yürüttüğü ölçüde, askeri-siyasi mücadele yürütebilir, başarı kazanabilir. İdeolojik mücadele yürüterek savaşa yürürse, orada doğru tarzla, üslupla, tempoyla savaşır ve kazanır; öyle yapmazsa kazanamaz, çünkü doğru yürüyemez. Bunu bütün arkadaşlarımız iyi bilmeli, bu bakımdan düzeltme yapmalıyız.

İdeolojik duruş, ideolojik mücadelenin yerini, önemini iyi görmeliyiz. Son Merkez Toplantımızın en çok üzerinde durduğu nokta bu oldu. İdeolojik mücadele çoğunlukla laf olsun diye söyleniyor, aşırı zorlanıldığında ihtiyaç duyuluyor, o da bazılarının işi oluyor, herkes kendisine iş görmüyor. İdeolojik çalışmaları örgütlemekten böyle kaçılıyor, burdan kaçmak partiden kaçmaktır, burdan kaçarak siyasi-askeri güç olunamayacağı açıktır. Pratikte siyasi-askeri alandaki bütün başarısızlıkların altında ideolojik alandan, ideolojik mücadeleden kaçış var. İdeolojik mücadeleye dayanmayan bir siyasi-askeri mücadele yürütme arayışı var, bunun başarı getirmediği gün gibi ortadadır. Önderlik "*yüzde bir*" dedi. Başarımızdır bu? O zaman siyasi-askeri alanda mücadele edenler hesap vermelidir. Vermiyorlar.

2011-2012'de Bakur'da savaşan arkadaşların hiçbirisi hala ciddi bir rapor vermedi. Ben sorumlularıym rapor istiyorum, kendilerine sayfalar dolusu, cilt-cilt kitap verdim, kendi raporumu verdim, ama hiçbirisinden hala ciddi bir rapor alamadık. Rojava'dan da isteyeceğiz, Merkez Komite toplantısında da karar aldık. Kobanê direnişini inceleyeceğiz zamanı gelince, ne olursa olsun, kim ne yapmış, hakkı nedir ortaya koyacağız. Yoksa öyle üstünü ört, bir ajitasyonla her şeyi götür, bu öyle olmaz. Ajitasyon ayrı, çözümleyici gerçekler ayrıdır. Pratik alanda olan arkadaşlarımız rapor vermiyor, durumları-

nı, ne yaptıklarını değerdendirmiyorlar, öyle hemen “anlamadık yapamadık.” Neyi anlamadın? Biz bir defa onu anlayalım, bunlar laf mıdır? Her şey açıktı, anlaşılmanın bir durum yoktu ortada, onların hepsi kendini kandırma, dolayısıyla örgütü kandırmaya çalışıyorlar. Böyle örgütü kandırırız sanılıyor öyle değil, nasıl yaklaştığını, savaşın ne demek olduğunu, siyasetin ne demek olduğunu öğrenmek zorundayız ve öğreneceğiz. Bunun ideolojik mücadeleyle, ideolojik çalışmayla, parti öncülüğüyle bağını göreceğiz. Bunsuz zaferin olmayacağını bileceğiz.

Buna kimse önem vermedi, kimse böyle ele almadı tabi. Öyle dar, duygusal, yanlış bir fedakârlık anlayışıyla işin üzerine gitmenin fazla başarı getirmediği, aşırı kayba yol açtığı, görev ve sorumlulukları ortada bıraktığı açıktır. Hem Bakur pratiğı, hem Rojava pratiğı bize bunu net gösteriyor. HPG bu konuda ciddi olmak, doğru değerdendirme yapmak zorundadır. YPG bu konuda doğru değerdendirme yapmak zorundadır. TEV-DEM, Kuzey örgütü gerçekçi olmalıdır. Böyle hiç kimse bunlardan bir şey anlamız, olup bitenleri değerdendiremez, dolayısıyla ne olmuşsa onu kabul ettiririz sanıyorsa, arkadaşlar ciddi yanılıyorlar. O kadar da anlamak zor değil, bilmek zor değildir. O kadar fırsat ve imkân üzerinde ne yapıldı? O kadar şehit verdik onun yarattığı değeri ne oldu? Ortaya çıkardığı değeri doğru dürüst birleştirilip mücadeleye ne kadar kanallize edildi, ne kadar edilmedi? Gerçekçi olalım doğru çözümleyelim.

Şimdi dikkat edelim; mesela biraz derleyip toparlayınca halkın ne kadar mücadelecisi olduğu ortaya çıkmadı mı? Engeller ortadan kalksa neredeyse halk kendi başına devrim yapacak. Demek ki biraz doğru öncülük yapılsaydı, Bakur 2011’de Demokratik Özerklik Devrimi yapacaktı. Doğrusu da oydu, gelişmeler öyleydi, örgütün kararı da öyleydi, Önderliğin talimatı da öyleydi. Niye yapmadı? Halk mı yapmıyordu? Dendi ki, “halk isyana kalkmıyor, direnmiyor” Allah-tan korkalım gördük 6-8 Ekim tarihleri arasında ne yapıp yapamadığını, yapmanın kim olduğu ortadadır. Sorumluluğu başkalarının üzerine yıkmaya gerek yok, doğru olmak, gerçekçi olmak, olup bitenlerden doğru sonuçlar çıkartmak lazım. Düzeltmek için bu gerekli, onun için söylüyoruz. Elbette ki hesap vermek lazım, ama en iyi hesap vermek, yanlış düzeltmek, başarıyla onu gidermektir pratikte.

Demokratik Konfederalizm Bir Koalisyon Değildir

Sorunlar çok boyutlu ve derinlikli olduğuna göre o zaman derinleştirmek lazım, tartışmak gerekli. Amacımız bu temelde bazı soru işaretleri oluşturmak, düşünme ve araştırma tutumunu ortaya çıkartmak faydalı olabilir. Eğer bu temelde yoğunlaşma derinliği, genişliği ortaya çıkar, sonuçta toparlanma ve örgütlü kişiliğe ulaşma gerçekleşirse, o zaman sonuç alınmış olur. Bu tartışmalar sonuca o zaman daha iyi ulaşmış olur. Amacımız biraz o çerçevededir.

Bazı ters olan, yanlış olan hususları, kadro duruşlarındaki hususları belirtiyoruz. Kadro sorunları veya örgütsel sorunlarımız, yönetim sorunları böyle ortaya çıkıyor. Aslında partinin bir ideolojik sorunu yoktur. PKK tarihinin en kapsamlı ve özgür insanlığı aydınlatan bir teorik-ideolojik değerlendirme gücüne ulaşmış bulunuyor. Önderlik savunmaları kesinlikle bu düzeydedir. Sadece Kürtlere hitap etmiyor, bütün insanlığa hitap eden bir Önderlik gerçeği var, öyle bir teorik düzey var. Bu zaten hareketin en büyük gücü oluyor. Sorun nerede ortaya çıkıyor: Bu düzeyin kadro tarafından özümsemesi ve uygulanmasında çıkıyor. Anlama sorunları ya da ideolojik sorunlar; öyle partinin ideolojik muğlaklığı, karmaşıklığı sorunu değil, oradan kaynaklanmıyor. Kadronun anlama, benimseme, özümseme sorunu olarak ortaya çıkıyor. Esasta uygulamadır. Uygulamada karışıklık var, sistemde karışıklık var. Neden? Çünkü teorik-ideolojik durumu Önderlik aydınlattı, savunmalarla ortaya koydu. Önderliksel görev çok yeterli bir biçimde başarıyla yerine getirilmiş durumdadır.

Tabi örgütsel sorunları Önderlik çözemiyor, yönetemiyor. İçinde bulunduğu koşullar fırsat vermiyor, izin vermiyor. Bu durumda bizim yapmamız gerekiyor, zaten teorik-ideolojik aydınlatma da esas olarak bunun yol ve yöntemini ortaya çıkarıyor. İşte burada sorunlar yaşanıyor, pratikleşememenin önemli bir boyutu örgüt olamamaktan kaynaklıdır. Mevcut teorik-ideolojik çizginin, yeni stratejinin onları başarıyla hayata geçirecek örgüte kavuşturulamaması durumu var. Bu noktada örgütü önemsemeyen, örgütsel sistem üzerinde yeterince yoğunlaşmayan, ya da işte Önderlik değerlendirmelerini kendine göre anlayan, farklı farklı anlayışların ortaya çıktığı, eskiyi aşamayan, eski alışkanlıklarda kalan ve onları bu dönem içerisinde öz itibarıyla uygulamak isteyen tutumlar var, anlayışlar var. Bu bakımdan gerçekten de örgütsel sistem bakımın-

dan karışığız. Böyle bir karışıklığın ortaya çıkmasında 2002-2004 tasfiyeciliğinin etkisi de rol oynuyor, o da bir örgütsel mücadele ile aşılmadı, Önderlik mücadelesiyle aşıldı. Dolayısıyla tasfiyeciliğin anlayışlarına karşı mücadele ederek, doğru partileşme anlayışlarını ortaya çıkartan bir parti hamlesi olmadı. Önderlik, tasfiyeciliği tasfiye etti ve örgütü toparladı. Kadroda 'ne parti doğrusuydu, neyi Önderlik verdi, ne tasfiyeciliğin görüşüydü' belli olmadı, bunlar karıştı, iç içe geçti. Tasfiyeci düşüncelere karşı bir ideolojik-örgütsel mücadele verip onları aşma olmadı. O dönem tasfiyeciliğini işleyen, değerlendiren, tüm anlayışlarını mahkûm ederek "doğru parti" budur diyen bir çalışma yapamadık ve geç oldu diye, hala da yapamıyoruz. Ama şimdi daha iyi görüyoruz ki ne kadar zaman geçse de, böyle bir mücadele yürütülmeden sonuç alınamayacak, en temel sorunumuz budur.

Kısaca paradigma değişimi ve yeniden yapılanma süreci dalgalı yaşandı. Düz, PKK'nin kendisini yeniden tanımlayarak, teorik-ideolojik değerlendirme yapıp, onun gereklerine göre program, tüzük, örgütsel sistem oluşturarak kendisini eğitip dönüştürme olmadı. Bir dalgalanma, tasfiyeci saldırılar karşısında zorlanma, dolayısıyla bir savrulma içerisinde gerçekleşti. Derleyip toparlayan Önderlik oldu, Önderlik ideolojik-teorik çizgiyi netleştirdi. Olması gerekeni *"Bir Halkı Savunmak ve Demokratik Ulus Çözümü"* kitaplarında ortaya koydu. Bu anlamda teorik sorun kalmadı, çözüldü. Fakat bu çözüm yeni paradigmanın, stratejinin ve taktiklerin örgüte dönüştürülmesi konusu aynı düzeyde, aynı anlayışı uygulayacak şekilde gerçekleşmedi, sınırlı kaldı. İşte KCK oluşumu zamanla dalgalı bir biçimde oldu, PKK'nin yeniden inşası "nedir, nasıl olacak" çok fazla bilinemedi. İnşa kongresinde neler tartışılmadı ki, "PKK'mi kurulmuş burda, yoksa başka bir şey mi yapılmış," tutanaklara şimdi dönüp bakılsa herkes şaşırır. Tasfiyecilik aşıldı da, PKK yeniden inşa oluyordu da, tasfiyeciliğe karşı Önderlik düşüncelerinin özüm-senip onun üzerinden bir partileşme miydi? Hayır, aslında tasfiyeciliğin etkileri her yerde kol geziyordu, aslında yeterince söz söyleme, tutum geliştirme imkânı bile yoktu.

KCK örgütlülüğü olunca, PKK bunun neresinde olacak? Bu konu çok muğlak kaldı. O zaman PKK, ideolojik-felsefik çizgi olsun, KCK'de örgüt olsun gibi bir anlayış uzun süre hakim oldu. Bu temeldeki örgütsel sistemler, yapılandırmalar aslında doğruyu yeterince temsil etmedi. Bir kargaşa durumu ortaya çıktı ve hala örgütsel du-

rumda bir karışıklık vardır. Her yerde tartışılıyor, son olarak Merkez Komite toplantımız da bu konuyu önemli ölçüde tartıştı. 11. Kongrede bu tartışmalar biraz olmuştu ve son bir yıldır parti toplantılarımızın en önemli bir gündemi örgütsel sistemde netlik yaratma çalışmasıdır. O da 'karanlıkta el yordamıyla yürüme' gibi bir şey oluyor.

Eğer bu kadar farklı anlayışlar, ideolojik savrulma varsa kırk yıllık bir partide hala," temel parti ilkesi nedir? Partiye katılım nasıl olur? Parti militanının görevleri nelerdir? Yoldaşlık ilişkileri nelerdir? PKK ölçüleri neler, o ölçülere göre olmamak olur mu" Konuları bile muğlaksız, tartışma gündemindeyse, aslında bu tasfiyeciliğe karşı etkili bir ideolojik mücadele yürütmekten kaynaklandı. Tasfiyeciliği böyle bir mücadeleyle aşmamaktan kaynaklandı. Önderlik aştı, Önderliğin gücüne dayanılarak yürütülüyö, hali hazırda yeniden partileşmeye yönetim ve kadro sahip çıkmıyor. "Önderlik öyle yapıyor, doğrudur, bizde Önderlikle gidelim" biçiminde yaklaşıyor. Yoksa militan olarak bu doğrudur, doğru anlayışlar şunlardır, biz bunların uygulayıcısı olacağız diye bir mücadelecilik duruş ortada yoktur. Bu neyi ifade ediyor: Önderliğin sırtına basarak yürümeyi ifade ediyor, kendi ayağı üzerinde yürüme değildir. Kendi mücadelesiyle yürüme, Önderliğe katılarak yürüme değil, dayanarak yürüme, Önderliğin gücüne dayanarak yürüme oluyor.

İdeolojik sorunların, bu kadar basit sorunların ortaya çıkması, partide bu kadar farklı anlayışların, ölçü, ilke farklılıklarının, savrulmaların olması buradan kaynaklıdır. Komplodan sonra düzen etkileri olarak tasfiyeciler saldırılara dayanarak oluştu giderilemedi. Örgütsel olarakta sistem olmada yeterince yoğunlaşma, yeterli bir tartışma olamıyor. Nasıl? Bizim toplantılarımız her bir toplantı bir tarafı ele alıyor çok geniş oluyor, derinlik olmuyor yüzeyseldir. Bütünlüklü derinlikli bir sistem tartışması, yeni paradigma ve stratejiye göre yapamadık, hep böyle genel toplantılarda dar ve yüzeysel olarak ele alındı, parça parça oldu ve hep parçalı gelişti. Dolayısıyla bütünlüklü bir sistem olamadık, sistem anlayışımızda birlik olamadık, örgütsel işleyişimiz bu esas üzerinden gelişmedi.

KCK sistemi nedir? Onun içinde PKK ne olacak? HPG ne olacak? Kadın örgütü ne olacak, gençlik örgütü ne olacak? Diğer dernekler, kurumlar nasıl olacak? Bunlar üzerinde tartışma olmadı değil, ama bütünlüklü ve derinlikli olmadı parça parça oldu. Çok yeterince yoğunlaşma yapamadık, birde böyle bütünlüklü bir tartışmadan

ortak bir sonuç çıkartmak yerine, parça parça bazen bir şey yürüdü bazen bir şey, ilk şeyi hazırladık bazı arkadaşlar “bunlar yanlış” dediler, kongre topladılar hepsini değiştirmeye, diğerleri bir kenara çekildi bunlar oy çokluğuyla oldu. Bir toplantıda kim ne kadar oy kazanıyorsa, oylamayla yürüyor ortak görüşle değil, onun için KCK sözleşmesi kaç kez değişmiştir? Arkadaşlar bakabilirler, en sonunda ben bakmaz hale geldim ve “artık yeter” dedim, bu kadarda oynanmaz, olurda bu kadar olmaz. “İşte buyurun yapın” dedik kimse yapmadı. Karakış ortasında diğer işlerimizi hep baraktık, bir şey çıkartmaya çalıştık, ortaya bazı şeyler çıkınca bazı arkadaşların dili açıldı ve hala bazı şeyler çekiştiriliyor. Gerçekten okuyup anlayıp “bu böyle olmalı” diye bütünlüklü bir görüş konmuyor, kendisine göre bakıyorsun oraya bir şey atıyor, o oraya bir şey sokuyor, böyle örgüt olmaz. Bir koordinesi yok, bir bütünlüğü yok. Bunlar niye böyle oldu? Parti öncülüğü temelinde yeniden yapılanma olmadığı için oldu. Paradigma değişimi dönemi, yeniden yapılanma dönemi, partinin sistemli örgütlü bir biçimde kendini yeniden yapılandırması biçiminde olmadı. PKK’nin ismini değiştirmesi ondan sonra fes edilmesi, KADEK, Kongra-Gel, KCK dikkat edin çok zorlu bir süreç geçirdik, çok dalgalı parçalı oldu.

Bütün bunlarda bütünlüğü sağlayan, yeterince bütünlüklü ve derinlikli bir tartışmayla sistem kuran yapı ne olacaktı? Öncülük olacaktı, o da parti olacaktı. Bir defa parti ortadan kalktı. Sistem parti bir tarafa yıkıldı, yok sayıldı, fes edildi, “sistem oluyoruz” dendi. Sistem yürümedi, yürümeyince parti monte edilmek istendi, öncülük ihtiyacı var öncüsüz yürümüyor diye, bu seferde öncü nerede olacak, öncü nasıl olacak, sistem nerede olacak, nasıl olacak? Kadın, gençlik örgütü nerede olacak? Savunma, siyaset bilmem ekonomi nerede olacak? Bunların hepsi parçalı, dalgalı bir biçimde ele alındı, gerçekleştirilmeye çalışıldı. Bir yamalı bohça gibidir bizim örgütsel yapımız sistemimiz. Bir sistem içerisindeyiz ama her kesin sistemden anladığı aynı değildir, bu noktada bir tür koalisyon gibiyiz.

Demokratik Konfederalizm koalisyon değildir, Demokratik Konfederalizm anlayış birliğine dayanır, örgütsel birliği esas alır. Farklılıkların özgürce örgütlenerek, iradeleriyle birliğe katılması demektir. Bu koalisyon değil, anlayış ve örgütsel birliğin, farklılıkları örgütleyerek katması demektir. Koalisyon ise herkesin kendine göre örgütlendiği, bazı noktalarda birlik yaparak bir arada kalmazdır. Anlayış farklılıklarının, hatta örgüt, tarz farklılıklarının olduğu ama

bazı temel konularda da birleştigi bir noktadır. Bizim mevcut örgütsel duruşumuz koalisyona daha yakındır. Adımızı “Demokratik Konfederalizm” olarak koyuyoruz, böyle örgütlendik diyoruz, ama öyle değildir. Tanımları ortadadır. Ayrıca savunmaları okuyoruz, bu kadar dar düşünceli, hiçbir şey anlamayan değiliz, öyle yapmayalım. Kendimizi o kadar kötürüm hale getirdik ki, neredeyse dünyanın hiçbir şey anlamayanları PKK’ye toplanmış gibi bir hava oluşacak, bu gerçek değildir. Durumu anlıyoruz, durumu olduğu gibi tanımlayabilecek bir anlama düzeyine sahibiz, gerçekte budur. Bunun için hala bir karışıklık var, kargaşa var. Tam sistem olma, sistemi işletme, hem farklılıkları örgütleyen en geniş demokrasiyi yaratan, hem de bütünlüğü sağlayan, birliği sağlayan, bütün çalışmaların sonuçlarını birleştirerek devrim kanalına akıtan bir örgütsel sistemimiz ve işleyişimiz yoktur. Önderlikte en son baktı “çok parçalısınız, ortada koordineğiniz yoktur” dedi. Her kafadan bir ses çıkıyor, her kesin doğrusu kendisine göredir. Herkes bir talimat veriyor kim kimin talimatını dinleyecek, kim kime talimat verecek belli bile değildir. Ortada onlarca koordine var, ama tek koordineye birleşmeyince koordinesizliği getiriyor, parçalıyor. Bu gün gibi açıktır.

Demokrasi adı altında bu yapılıyor, Demokratik Konfederalizm, Demokratik Özerklik böyledir deniliyor. Ne alakası var, kesinlikle öyle değildir. Şunu arkadaşlar bilmeli, Önderlik tutuyor. Kendi gücümüzle ayakta durmuyoruz, kendi sistemimiz ve örgütlülüğümüzle de ayakta değiliz. Önderlik koordinasyonu, mevcut sistemi birlik bütünlük içerisinde tutuyor. Öyle olmazsa bu parçalı, darmadağın olabilir, hiç kimse kendisini kandırmasın. Tehlike var, bu tehlikeyi görelim. Ben sorumsuzca bir duruş görüyorum, çok az yoğunlaşma görüyorum. Ya arkadaşlar gerçekten anlamıyorlar, ya da tehlikeyi görmüyorlar veya tehlikeye karşı duyarsızlar, önemsemiyorlar. Anlamıyorlarsa da kötü, önemsemiyorlarsa daha kötü. Çünkü bu öyle kolay değil ki, mücadeleyle emekle kanla yaratılan değerlerdir, öyle basit yürütülemez, ucuz tehlikeler içerisine atılamaz. Bir hassasiyet olmalı, duyarlılık, dolayısıyla duruş tedbir olmalı.

Şimdi bunlardan kopukluk var, uzaklık var. Bütün bunların hepsini aslında bu toplantıda biraz tartıştık, bir bu boyutuyla gündeme geldi. Hem parçalılığı, hem koordinesizliği, örgütler arası ilişkisizliği biraz tartıştık. Çözüm yolları nasıl olmalı? Mevcut olan nedir, sorunlar nereden kaynaklanıyor? Çözüm yolları olsun diye bunları biraz ortaya koyduk. Tabi sadece anlayış olarak bazı yanlışları orta-

ya koymakta yetmiyor, doğruları somutlaştırmak ve uygulanması için çalışmak gerekiyor. Takip etmek lazım, uygulama geliştirmek gerekli çok fazla, henüz o yönlü adım atmış değiliz çaba harcayacağız. Toplantının sonuçlarının pratikleşmesi bakımından, özellikle örgütsel sonuçlarının pratikleşmesi bakımından fazla adım atamadık. Daha böyle pratik somutlaşma, üzerinde tartışma ihtiyacı var. Parti öncülüğü, KCK sistemi, bunların her düzeyde birbiriyle ilişkileri, PKK'de de KCK sistemi içerisinde de kadın ve gençlik örgütlülüğünün yeri rolü, örgütsel sisteme bunun dâhil edilmesi. Yine savunma alanının bu sistem içerisindeki yeri önemi, Demokratik Konfederalizm ya da Demokratik Ulus sistemi içerisinde savunmanın şekli, biçimi, tarzı; tüm bunların kapsamlı tartışılması gerekiyor.

Özellikle savunma konusu önemlidir. Önderlik sekiz boyutlu Demokratik Ulus sisteminin bir boyutu olarak ortaya koydu ama sonunda dedi ki, *"Demokratik Ulus, savaştan halk gerçekliğine dayanır."* Demek ki, öz savunma öyle sadece sekizde birlik bir boyut değildi. Var olmanın koşullarından bir tanesi, dolayısıyla üzerinde yükselinecek temel bir boyut, bu biraz daha öne çıktı. Savunma örgütlülüğünün ve eğitiminin rolü, önemi ortaya çıktı. Bölgedeki savaş, İŞİD faşizminin saldırıları, Kürdistan'ın giderek daha fazla savaş içine çekiliyor olması, halkın varlığının ve özgürlüğünün korunması için öz savunma eğitiminin ve örgütlülüğünün öyle herhangi bir boyut değil de, temel bir boyut olması gerektiğini açığa çıkardı. Onun düzenlenmesi, ondan sonra diğer boyutlar işte ekonomik boyut, eğitim, sağlık, kültür, hukuk, ekoloji bunlar nasıl olacak? Bazı ekonomi konferanslarını daha yeni yeni yapıyoruz, ilk günde yapmamız gereken bir tartışmayı yeni başlattık, o da genel bir konferans. Yüzlerce insan katılmış, bazı raporlar sunuluyor, bir bilinç oluşturma bakımından iyi de, o genel yaklaşımla bu işler yürümez.

Derinlik gerekiyor komisyon çalışması lazım, oturmalı beş insan, on insan, bu işten anlayan kafa kafaya verip haftalarca, aylarca araştırma yaparak çalışması lazım. Ortaya bir belge çıkarmalı ki bu tür konferanslar onları tartışmalı. Bunlar yok ve çalışmalarımız yüzeysel oluyor. Bu çalışma tarzıyla biz Önderliğin ideolojik-politik çizgisini pratik uygulama projesi haline getiremeyiz. Çizginin ekonomik, kültürel, sosyal, siyasi, ekolojik, askeri uygulama sistemini yaratamayız, yüzeysel kalıyor. Bu yüzeysellik ne yapıyor? Eski sistemin olduğu gibi devam etmesini sağlıyor, onu değiştiremiyor ya da sağa-

sola çekiştiriyor, daha fazla parçalıyor, dağıtıyor. Köklü bir dönüşüm, sistemli bir dönüşüm gerçekleştiriyor. Çünkü öyle bir derinliğe, bütünlüğe sahip değil. Böyle olmuyor, tartışmak iyi ama her tartışmakta iyi değil, her toplantıda iyi değil, her okumakta iyi değildir. Mesela Önderlik bazen kitap okuyanlara bakıyordu ne yaptığını soruyordu, “Kitap okuyorum Başkanım” dendiğinde “Gözüne yazık” diyordu. “Niye okuyorsun, hangi sonucu almak için okuyorsun, bir amaç olmalı” diyordu. Her toplantının bir amacı olmalı, her tartışmanın bir amacı olmalı ve sonuç vermeli. Eğer vermeyecekse bu tür çalışmalar ‘bak toplantı yapmak iyidir bende yapıyorum benimki de iyidir’ tarzında olmaz. ‘Tartışma iyidir, bende tartışıyorum’ olmaz. Tartışarak bozabilirsin, toplantı yaparak yıkabilirsin, yapacam derken yıkılışa gerçekleşebilir. Daha önce söyledim, örgütlerde toplantıyla kuruluyor ama toplantılarla da yıkılıyor. Bakın birçok örgüt toplantılarla yıkılmışlardır, bölünmüşlerdir, parçalanmışlardır. İyi düzenlenmezse, demek ki üstün körü yapılan şeyler doğru değil, yeterli değil.

Örgütsel sistem olmada dolayısıyla tabana doğru komünalizmi köyde, mahallede geliştirebilmekte şart. Bir arkadaş “komünal sistemi tartıştık” diyordu, ama ben bazı sonuçlarına baktım, tam bir kapitalist ekonomi mantıkla bakıyordu. Eğer tartışmalar öyle olmuşsa yandık. Yamama oluyor. Bir kültür konferansı yaptık baktık ki sonuçları yamama olacak, ben bütün kararlara, sonuçlarına karşı çıktım. Böyle olmaz. Biz kapitalist modernite kültürüyle, demokratik modernite kültürünü uzlaştırmak için konferans yapmıyoruz; tersine kapitalist modernite kültürünü yıkıp, demokratik modernite kültürünü hakim kılacak sanat, edebiyat çalışmalarını planlamak için yapıyoruz. Ama birçok yaklaşım yamayıcıdır, hep uzlaştırmaya çalışıyor, biraz ondan al biraz ondan al birleştir. Çünkü anlayış olarak aşmıyor, ruh bilinç olarak aşmıyor. Bir kısmı rahatsızlığı, karışıklığı var, ama köklü değil, bütünlüklü değil, derinlikli değil. Aslında demokratik moderniteyi tam benimsemiyor. Bazı şeylerini doğru buluyor ama bazı şeylerini de aşırı buluyor, keskin buluyor. Bizde Önderliğe böyle bir yaklaşım var, biz bunu bence itiraf edelim. Önderliğin teorik-ideolojik duruşunu çok derin, keskin, aslında fazla zorlayıcı gören bir yaklaşım vardır, bu söylenmese de içten içe bu vardır.

İdeolojik Savrulmanın Örgütsel Nedenleri

“Savunmalar çok ağır anlamıyoruz...” deniliyor. Aslında Özüm-senememesi, benimsenmemesi buradan kaynaklanıyor. Yoksa anlamıyacak bir şey yok ki, biraz gerçekçi olalım, ağır filan değil, anlamıyoruz değil; başka anlayışımız var, hoşumuza gitmiyor, hesabımıza gelmiyor, ifadeleri doğru koyalım, saptırmayalım, kendimizi kandırıp başkalarını da kandırmaya çalışmayalım. Önderliği anlamayan kimseyi anlayamaz. Önderlikte hangi topluma hitap ettiğini biliyor. Hele başka kitapları okuyun kim anlayabiliyor, okuyabiliyor musunuz bir defa bırak anlamayı, ben okuyamıyorum. Önderlik şu kitapları okudum diye kaç sefer kitap ismi verdi, hepsini topladım üçer-beşer sayfadan öteye okuyamadım ve gerçekten de anlamıyorum bıraktım. Bilmiyorum herkes ne anlıyorsa, bazı arkadaşlarda onları çok okuyorlar, onlardan anlıyorlar herhalde, ama nasıl oluyorsa Önderliği anlamıyorlar. Öyle değil, burada sorun yine anlamazlık değildir, kabul edip etmeme sorunu, doğru bulup bulmama sorunudur, gerçekçi koyalım. Böyle söyleyince ‘vay zorlandık filan’ diyor arkadaşlar, ‘işte Önderlikle karşı karşıya geliyoruz’ hayır, meseleyi böyle ele almayalım.

Peki, ruh ve düşünce olarak ayrı şeyleri düşünelim ama dışarıdan da “bağlıyız” diyelim. Bu mu iyi bir durumdur? Bu her şeyden önce ikiyüzlülüktür. Öyle olmaz. Buradan hiçbir çözüm çıkmaz, farklılığını koyarsan belki tartışma imkânı bulursun. Eğer senin bildiğin doğruysa Önderlikte değiştirir, değiştirmez değil ki. Önderlik kaç kere “*arkadaşlar savunmalar için ne diyor?*” diye sordu. Biz ciddi bir şey iletemedik, öyle benim söylediğim her şey mutlaktır demiyor ki. Kaldık ki tartışırsın, anlar hale gelirsin, sen yanışımdan vaz geçersin, doğrudan birleşirsin. Ama kapalı kuyu gibi içten içe benimsemez, dıştan ise çok kabul ediyor görünürsen, oradan hiçbir sonuç çıkmaz.

Şimdi böyle durumlar tutumlarda var. Dikkat edelim ondan dolayı aslında nasıl bir örgüte, eyleme dönüşecek bu konuda bütünlüklü, derin, kapsamlı projeler, görüşler ortaya çıkaramıyoruz. Hiçbir alan planlanmış değildir. Önderlik sonunda baktı ve “*bir savunma toplantısı bile yapılmamış*” dedi. Niye onu söyledi? Baktı ki, eski gerilla mantığı, eski gerilla çalışması, örgütlülüğü, sistem olduğu gibi duruyor. 1985’den itibaren, 95’te, 2000’de Kuzey’de gerilla

örgütlülüğü, duruşu neydiyse şimdi de aynısıdır, ötesi yok. Ondan sonra paradigma değiştirdik, strateji değiştirdik ama pratiğimiz hiç değişmedi. Bu değişim değildir, bu laftır, böylece değişmiyoruz. Sadece değiştirdiğimizi söylüyoruz, ağızımızdaki bazı kavramlar değişiyor, değiştik iddiasında bulunuyoruz. Ama örgütsel sistem, pratik çalışma tarzı olduğu gibi kalıyor. Belirleyici olan da her zaman pratiktir, söz hiçbir zaman belirleyici değil. Belki ön açıcı olabilir ama belirleyici olan, kalıcı olan pratiktir, dolayısıyla pratik neyse ortaya o çıkıyor.

Şimdi örgütsel sistemimizdeki durum da öyle. Aslında örgütsel sistemde çok değişiklik yapmaya çalıştık, birçok şeyi biraz değiştirdik te, ama özünde eskiyi çok değiştiremedik. Değiştirdiklerimizde çok parçalıdır, bütünlükten yoksun, dolayısıyla birbirini tamamlamıyor, bir organik bütünlük oluşturmuyor, birbirini itiyor, çekiştiriyor, parçalıyor, karmaşıklık yaratıyor. Bu çalışmaları zorlaştırıyor. Bunun olması aslında değişim-dönüşüm sürecini istikrarlı, sistemli, bütünlüklü yaşamayımızdan kaynaklandı. Dalgalı, parçalı, parti öncülüğünü yok ederek böyle bir şeye yürüdük, daha sonda da bu öncülüğü yürütüp, bütünlüklü bir sisteme ulaşamadık, bir denge tutturamadık, bir eksene ulaşamadık.

Bu ne anlama geliyor? Öcülük, parti yerli yerine oturmadı, hala parti belirsizdir muğlaktır. Adından bile kaçılıyor, kimliğinden kaçılıyor. İsteyen istediği gibi partili, partinin en temel ilkeleri bile yerine getirilmiyor. Bir parti disiplini yok, örgütlülüğü yok ve dolayısıyla parti öncülüğü yok. Örneğin mesela ekonomi konferansı oluyor, bu ekonomi konferansına PKK'nin görüşleri nelerdir? Hiç öyle haberi bile yoktur. PKK'nin öyle bir çalışması yok, oraya katılanlar katılıyor zaten. PKK'li olarak katılıyorlar, başka PKK'ye ne gerek var! Böyle bir durumda hem herkes PKK'li, hem PKK'nin resmiyeti bile yok, örgütlülüğü yok. Olmadı bunu net söyleyebilirim.

Ekonomi-maliye komitesi biraz uğraşiyor çok fazla gelişmedi, toplantılarını hep Kandil'de yapıyorlardı, biz biraz eleştirdik ondan sonra aynı toplantılarını Rojava'yla Bakur'a taşıdılar Kandil'deki eleştirildi diye sadece zemin değişti o kadar, içeriğinin hala çok değiştiğinin kanısında değilim. Neden? Nedeni şudur: Parti kadrosu öncülük yapmalı, anlayış birliği ve çözüm yaratmalı. Ama bu şu anlama gelmiyor, partinin öncülük etmesi, çözüm yaratması demek eşittir ben parti kadrosuyum diyenlerin her şeye hükmetmesi, her şeyi bilmesi demek değildir. Bizde öyle oluyor. Hepsi gerillacılık

yapmış olanları topluyoruz, on kişi oraya haydi diyoruz “komünal ekonominin planını hazırla.” Ne anlar komünal ekonomiden, adını bile duymamıştır. Ama arkadaşlar oturuyor çalışıyorlar, birkaç kez bana sordular, ben dedim hiç bir şey anlamam, benim öyle toplantılara katılmama gerek yok. İkide bir görüş belirtmemi istiyorlar. Benim görüşüm yoktur, belirtmek zorunda da değilim, ben her şeyi bilmek zorunda değilim, bilemem, bir de uygulanacak kadar bilemem. Ekonominin teorisini bilebilirim ama teori ayrı pratik ayrı. Pratik projelendirme gerektiriyor, onun bilimi ayrıdır, onun incelemeleri ayrı, oraya dönüşmezse teorik kavramlar uygulamaya dönüşmez. Ama bazı arkadaşlar öyle olacağını sanıyor.

Şunu söylemek istiyorum, demokratik ulusu inşa eder, toplumsal yaşamı yönlendirirken tabi bilimi daha çok kullanmamız gerekiyor. Uzmanlığa daha çok önem vermemiz lazım, bu işte uzmanlaşanları daha çok katmak gerekiyor. Parti öncülüğüdür bunu katması lazım. Her şeye ben hükmediyorum değil, kendi bilgisiyle uzmanları çalıştırıp, oradan Önderliğin ideolojik-politik çizgisine uygun bir ekonomi projesi çıkartması lazım. Eğitim projesi çıkartması lazım, hukuk projesi çıkartması lazım, savunma projesi çıkartması lazım. Yoksa oturayım ben çıkartayım olmaz. Oturtuluyor deniliyor siz çıkarın, çıkaramıyoruz, kendimizde tıkatıyoruz. O nedenle pratikte uygulanan proje sistemimiz olmuyor, uygulayamıyoruz. İnşa bunun için gelişmiyor, sistemi bu nedenle inşa edemiyoruz. Bu kadar kadroda yozlaşma, ideolojik muğlaklık, farklılık, böyle basitleşme buradan kaynaklanıyor, ne yapacağını bilmiyor. İş yapmak üzere sorumluluk üstlenip pratiğe yönelmiyor. Öncülük yapacak güç sorun haline geliyor, çünkü iş yapamıyor, ne yapacağı konusunda somutlaşmış, projeye dönüşmüş konumda değil. Toplumu bir şeye sevk edemiyor, örgüte ve eyleme sevk edemiyor. Nasıl örgütleyecek, nasıl eyleme geçirecek bilemiyor.

Niye bunları söylüyorum, “eskiden PKK’liler iyiydi, kadroları sonradan kötü oldular, dünyanın en kötülerini geldi PKK’de birleştirdi” gibi bir hava çıkıyor, öyle değil. Sorun öyle ortaya konursa yine çözüm bulunmaz. O tarzda eleştiriyle hiçbir yere varılmaz. Mevcut ideolojik sorunlar, örgüt sorunları nereden kaynaklanıyor, kaynağını doğru tespit eder ve giderirsek sorunları çözeriz. Yoksa sorunların kaynağını doğru tespit edemez de, sonunda iyilik-kötülük ayrımıyla gelirsek, iyi ile kötü çok görecelidir. Biz burada deriz ki, şu kötüdür o da derki ben iyiyim, peki sorunu nasıl çözeceğiz? Sen

istediğin kadar kötü de, o da aynı ısrarla ben iyiyim, kötü değilim der. Bunun çözümü nereden olacak, böyle çözemeyiz. Çözüm iyilik kötülük ayrımında değil, demek ki doğru yanlış ayrımını iyi tutturmamız lazım. Sorunların ortaya çıkış kaynağını giderebilmek için, yani nedenlerini bulmak deniliyordu, sorunları nedenleriyle, kaynağıyla, bulup gidermek gerekir. Bu kadar kadro dalgalanmasının çok önemli bir nedeni de belirttiğim hususlardır. Yine örgütsel sistem olamamakta buradan geliyor.

Hala şöyle bir durum var. PKK örgütlenecek mi, örgütlenmeyecek mi? Mesela PKK kadroları önce şunu söylemeli, 'ben PKK örgüt-lülüğünün neresindeyim? Bir PKK örgütünde miyim, değil miyim? Emir alıyor muyum, rapor alıyor muyum, veriyor muyum?' Bunu mutlaka sormalı, bunu sormayan, böyle bir şeyin içinde olmayan parti kadrosu kesinlikle değildir. Başka örgütler içerisindeyse bu PKK örgütü içerisinde olduğumuz anlamına gelmiyor. Şimdi demin belirttiğim gibi sorun öncülükten kaynaklanıyor, parti öncülüğünü yeterli kılabilmek için de ideolojik-politik çizgide anlayış birliğinin yanı sıra birde, örgütlü çalışma lazım. Şimdi bunun için PKK örgüt-lülüğü yok, PKK komiteleri yok, kadroları mesela PKK örgütünde değiller. Başka örgüttedirler KCK, HPG, Komalen-Ciwan, KJK'dedirler "Onlarda PKK değil mi?" deniliyor. Hayır, değiller. Evet, PKK'nin ideolojik-politik çizgisine göre örgütleniyorlar, PKK'yi öncü kabul ediyorlar ama sorun örgüt tanımına geldi mi PKK'nin örgütü ayrı, KCK ayrı, Komalen Ciwan ayrı. Komalen Ciwan milyonlarca gence hitap ediyor peki o gençlerin hepsi PKK'li midir? PKK'li olma-nın ölçüsünü koyuyoruz işte, kadro şudur, özellikleri şudur diye. Tüzüğü açalım bakalım, birkaç maddesini yerine getiriyor, PKK'nin taraftarı, PKK'nin sempatizanı ama kadrosu değildir. O halde PKK'nin kadroları örgütsüz olamazlar, ama mevcut haliyle örgüt-süzdürler. Baştan beri örgütlü olan, en çok örgütlü olması gereken kesim örgütsüz, onun için örgütsel öncülük yerine gelmiyor. Başka örgütler içerisinde çalışıyorsak, bunlarda PKK örgütleriye, tamam PKK'de çalışıyoruz anlamına geliyor, PKK komitesindeyiz anlamına geliyor. Hayır, herkesin kendisine göre ölçüleri var. Öyle olsa örneğin Komalen Ciwan ayrı bir örgütüm demez, kongre yapmaz, program oluşturmaz, tüzük belirlemez, ama ayrı tüzükleri var.

Şimdi PKK kendi tüzüğüne göre örgütlenmezse, PKK kadrosu bir başka örgüt içine girdi mi, onun programına ve tüzüğüne göre çalışıyor, dolayısıyla PKK'nin ideolojik ilke ve ölçülerini bir yana itiyor.

O hangi örgütte ise ona göre oluyor. PKK'de bu kadar erime, anlayış farklılığı, ideolojik duruşta bu denli savrulma birde buradan ortaya çıkıyor. Buda ciddi bir durum. Bunu çözmek için ne yapmak gerekli? Tartışarak şu noktaya vardık, bir defa PKK'nin kadrosu kendi içinde olmalı, bir parti örgütü oluşmalı. Merkezi, bölgesi, yereli, komiteleri, temsilcileri olmalı. PKK örgütlerinde olmayan, girmeyen hiçbir kadro olmamalı, bir örgüte girmemiş çalışmıyorsa ona PKK kadrosu dememek lazım, bunu netleştirmek gerekiyor. Bu anlamda sicil tutacağız, işte burada sicil birimi oluşturuyoruz. Kim PKK kadrosudur, kim değildir net sicil tutacağız. Hepsinin sicilini tutacağız ve PKK'liyim diyenin hangi örgütte çalıştığını bileceğiz, mutlaka bir örgütte çalışacak.

Peki, PKK örgütleri toplumu örgütlemek için ne yapacak? Kendi başına "biz PKK komitesiyiz" deyip bir yerde durmayacak, bir sürü yan örgütler kuracak, diğer örgütler içerisinde çalışacak. Öncülük edebilmesi için, diğer örgütler içerisinde çalışması gerekiyor. Dahası KCK'yi örgütleyen PKK kadrolarının öncülüğü oluyor, sadece kendisini örgütlemekten sorumlu değil, KCK'yi ve KCK'yi var eden bütün örgütleri, örgütlemesi lazım. O halde onların içerisinde çalışması gerekiyor. Şimdi o tür örgütlerin içerisine girip çalışır mı kadro? Çalışır, ama çalışırken nasıl olmalı? Hem bir PKK örgütünde olmalı, hem içine girdiği örgütte olmalı, iki kimliği de taşımalı. İki örgütsel sistemi de bir arada yürütebilmeli. Öbür örgüte giriyorsa, PKK'lilikten çıkmamalı, herhangi bir PKK komitesinde olmaktan çıkmamalı, tersine PKK'li olarak orada çalışmalı. Bir PKK komitesine görevlendirdik, görevlendirmesi temelinde orada çalışmalı, orada çalışırken hem o örgütün ölçülerini, program ve tüzüğünü gözetmeli; hem de PKK kadroluğunu gözetlemeli. PKK komitesi toplantısına katılıp, orada PKK ölçülerine göre hesap vermeli; içinde olduğu örgütlerin programı-tüzüğüne göre çalışıp, onların toplantılara katılıp, orada da onlara göre hesap vermeli, bunları becerebilmemiz lazım.

Ancak böyle örgütsel sistemi geliştirebiliriz. Parti örgütsel öncülük haline gelebilir. Böyle olmazsa o zaman PKK'yi örgütleyecek kadroları başka çalışmalara katılmasın, diğer örgütleri kurmayalım dersek, ortada birkaç yüz kişilik bir topluluk olarak kalırız, hiçbir etkimiz olmaz. Bu öncü örgüt olmaz. Diğer türlü o zaman diğer örgütlerin içine giriyorsak, bunları da PKK örgütleyiyor, o halde o örgütlere göre çalışalım yeter dersek, o zaman onların ölçüleri farklı,

ideolojik duruşları farklı, örgütsel duruşları, kadro ölçüleri farklı. Onlara göre oldun mu o zaman PKK'nin kadro ölçülerini, ideolojik ölçülerini değiştirmiş oluyoruz. PKK tasfiye oluyor orada, örgütsel olarakta zaten paramparça oluyor. Bütünlüğü PKK sağlıyor, PKK'nin örgütü olmazsa, PKK nasıl bütünlük sağlayacak, niye bu kadar parçalıyız? Niye her alandaki çalışmaların sonuçları derlenip bir kanala akıyor? Çünkü oraya öncülük edecek güç parti diyoruz, partinin birleştirecek gücü yok, çünkü örgütü yok, örgütsel sistemi yok. Öncü birleştiremiyor dolayısıyla her şey parçalı kalıyor, her tarafa akıp gidiyor.

Bu bakımdan PKK'yi diğer örgütlerle karıştırmamalıyız, karşılaştırmamalıyız da. Ne PKK'yle KCK'yi aynı görmeliyiz, ne de PKK ile KCK'yi birbirine karşıt, alternatif, muhalefet görmeliyiz. PKK, KCK'nin içinde; KCK, PKK'nin içinde olacak. Örgütsel olarak PKK, KCK'nin içinde olacak; ideolojik-olarak KCK, PKK'nin içinde olacak. Böyle bir sistem kurar, buna göre örgütlersek yürütebiliriz. Örgütsel olarak PKK, KCK'nin içinde olacağına göre, her KCK örgütlülüğünün olduğu yerde mutlaka PKK'nin olması lazım. Orada da PKK'liler hem kendi örgüt komiteleri olarak var olmalılar, hem KCK komiteleri olarak var olmalılar. Şimdi hepsi PKK kadrosu örgütleniyor "ben KCK'yim" diyor. Bu olmaz. Bu sistemi değiştirmek için konferans yaptık, tartıştık, bir grup PKK'li görevlendirdik, altı ay kendisini bir yönetim haline getirmede. Kalmış her şeyi bu beş kişi yönetmeye çalışıyor ve şimdi diyorlar ki, "yetmiyor güçleri, yapamıyorlar" nasıl yapacak? 1979'da beş kişi yönetemiyordu, onun için parti kurduk, PKK'nin kuruluşunun gerekçesiydi. Önderlik *"örgüt büyüdü ben yalnız başıma yönetemiyorum, parti kuralım bir yönetim olsun ki, ancak yönetim bu işi koordine edebilir"* dedi. Şimdi ondan bu yana dev gibi büyüdü, peki o beş kişi bunu nasıl yönetecek? Beş kişi kendisini yirmi beş kişi yapamadı, PKK olarak bir çekirdek koyduk KCK haline gelemedi, elinde tutuyor "KCK olacak mı, olmayacak mı?"

Bütün kurumlar darmadağındır; DBP bir tarafa, HDP bir tarafa, Belediyeler bir tarafa, DTK bir tarafa, herkes kendine göre bir baş, şunu görmek çok mu zor? Bunların hepsini koordine edecek bir koordinasyona ihtiyaç var, bunun için âlim olmaya gerek yoktur. Gün gibi açık, bunun tartışılacak bir yanı var mı, yok. Ama bunu yapamıyoruz altı aydır tartışıyoruz "olacak mı, olmayacak mı? Yürütme nerede olacak, şurada mı olacak?" Önderliğe götürdüler tek-mile bile karıştırdılar. Hala ondan sonra bu iş nasıl olacak deniliyor.

Elimizi ayağımızı birbirine dolaştırıyoruz bunu açık söyleyebilirim. Bu kadar örgütsel tecrübeden sonra bunlar olmaz, bu biçimde olmaz. O nedenle DBP’de öyle, DBP kadro eğitecekmiş oldu PKK diyorlar. Niye, DBP kendi kadrosunu eğitiyor, KCK’de kendi kadrolarını eğitebilir. KCK’nin kadroları var. Sarmaşık Derneğinin de kadroları yok mudur? Kadrosuz mu çalışıyor? Üyeleri yok mu? Vardır. Bilmem Şehit Aileleri ile Dayanışma Derneğinin üyeleri yok mu? Onlar kadro değil midir? Peki, kadro versek PKK kadrosu mu olurlar? Öyle olmaz. Bu kadro bir örgütün mensubu, üyesi demektir. Örgüt farklıysa kadrosu farklıdır, her örgütün kadrosu olur, her örgütün kadrosu PKK değildir. DBP kadro eğitecekse PKK kadrosu eğitmeyecek. DBP’nin de bir rolü var, DTK’dan çıkıyor, demokratik siyaseti yönetmek, Demokratik Özerkliği inşa etmekle yükümlü, legal çalışıyor kendisine göre ölçüleri var. PKK’nin anlayışlarına bazı bakımlardan yakın olabilir, ama PKK olamaz. Olursa PKK’yi fes edip DBP’ye katılmamız gerekmez mi? Öyle olmaz.

Kimlikten kaçış oluyor, böyle bazı kavramlar muğlaklaştırılıyor. Bazı kavramlar ortaktır, sosyal bilim öyle söylüyor, biz kendimize göre algılayamayız, kendimize göre kadroyu tanımlayamayız. Kadronun içeriğini tanımlayabiliriz, PKK kadrosunun özelliklerini tanımlayabiliriz. PKK tabi kendine göre tanımlar ama kadro kavramı demek, bir örgütün üyesi demektir. Her örgüt ayrıysa ona göre kendisinin üyesi kadrosu vardır. Öyle yapılıyor ki eşitleştiriliyor, bu böyle doğru değildir. Ondan sonra ideolojik olarak savruluyoruz, birbirine karışıyor, ölçüler bitiyor, siyasi olarak siyaset yapamıyoruz, tıkanıyor. Devletler bu konuda çok kurnaz, Devletlerle görüşmeye gittiniz mi bir şey çıkmışsa işte derler, “parçalıdır, bir türlü denetim sağlayamıyoruz, ayrı düşünüyoruz, parçalı bir şey var” Hem de bunu istihbarat örgütüne ilişkin söylüyorlar. Hiçbir devletin istihbarat örgütü devletin hükümetinden, yönetiminden ayrı düşünür mü, bu mümkün mü? Bu mümkün değil, ama seni kandırmak için öyle yapıyor, bu bir siyasettir. Sen diyorsun ki böyle yapıyor, diyor, “o bizden değil, o öyle yaptığı için böyle oluyor” bunlar var, ama bakın biz ise gerçekten ayrı olanı birleştirmeye kalkıyoruz, bu doğru değildir. Dolayısıyla mesela DBP, DBP olarak çalışmıyor. Şimdi PKK havasına girmişler. Eşbaşkanları göremedik birisine dedik değilsiniz, kendinizi o havaya filan koymayın. Biz ayrıyız, biz PKK yönetimiyiz, tabi ki savunacağız PKK’yi ve örgütleyeceğiz. Siz PKK yönetiminde filan değilsiniz, hiç alakası yok, ölçülerle alakası

yok, mevcut DBP eski BDP’de olduğunun yarısından daha az PKK kadrosu var. Peki, DBP nasıl PKK olacak? Bu mümkün mü? Mümkün değil, bu kadar örgütsel, kargaşa olamaz, bütün bunlar karmakarışık ediliyor. Yeri oldu mu itibar, yetki, imkân PKK’den geliyorsa o zaman PKK’li oluyor. Ölçü, disiplin gerekti mi, “ben DBP’liyim” diyor. Bu örgüte karşı politika yapma imkânı veriyor, bireyciliği körüklüyor. İdeolojik duruşu da yok ediyor eritiyor, ilke ve ölçü bırakmıyor, darmadağın ediyor.

Örgütsel olarak PKK kadroları oldukları yerde kendileri de örgütlenecekler. Başka örgütler içerisinde çalışıyorlarsa, hem o çalıştıkları örgütü yürütecekler, hem de PKK olarak çalıştıklarını bilecekler, PKK’nin ideolojik-örgütsel sistemini koruyacaklar. Kendi işleyişleri, sistemleri, denetimleri olacak. Hem ideolojik duruşu denetleme, hem politik-pratik faaliyetlerin planlanıp yürütülmesine öncülük yapacaklar. Sistemde de böyle düzeltme yapmak, netlik sağlamak gereklidir. Birbiriyle karıştırmamak lazım, KCK bir demokratik halk örgütlülüğü, Demokratik Ulus, Demokratik Toplum sistemi; PKK bir ideolojik-felsefik hareket, bir kadro öncülüğü. Bu kadro reel sosyalizmdeki gibi yönetim kadrosu da değil, o konuda da netlik sağlamamız gereklidir.

Geçen kış Rojava’yı arkadaş denetledi, iyi kararlar çıkardılar. Denetleyenler işte kararlar olumlu ama hiçbirine uymamışlar, bir yıl sonraki denetimden o sonuç çıktı. PKK kadroları esas olarak savunma ve ideolojik alanda görevlendirilecek, toplumsal alanda çok az kadro kalacak, toplumsal alandaki kadrolarda kendi etraflarında hep KCK örgütlülüğünü, demokratik ulus yönetimini kurarak, Demokratik Özerkliği inşa ederek yürüyecekler. Ama nerede, savunma alanında biraz var, ideolojik alanda parmakla sayarak buluyorsun, herkes yönetimlere doluyor ‘nerede yönetim olacağız, nerede meclise gireceğiz, yürütmeye gireceğiz’ diye kavga ediyorlar. Aslında böyle bir karar almasaymışız, Demokratik Özerklik adı altındaki örgütlenmenin içine hemen kadrolar dolacakmış, biraz sınır koyduk, tedbir koyduk ve iyi oldu. Açılım sağlattı, topluma güven verdi, bir örnek oluşturdu. Başka güçlerce de şu görüldü: PKK, reel sosyalizmde olduğu gibi hemen oturup, devlet olup, imkânları elde tutan yönetim olmak istemiyor. Halk içerisinde eğitim ve örgütleme çalışması yapıyor. PKK kadrolarının işi aslında o olacak, yönetim olan değil, halkı eğiten ve örgütleyen, halkı özgür demokratik ya-

şama, komünal yaşama teşvik eden, bunun için mücadeleye teşvik eden olacak. PKK, bir halk örgütü, halk hareketi demektir.

Bakur'da da sayarsak şimdi bu kurumlaşmalar tabi KCK'dir. PKK nedir? Eyleme kalkan halk, gerekirse mevcut kurumlaşmaları da mücadeleye sevk etmelidir. Yanlışsa doğru yürümüyorsa, doğruya götürmek için yürütmeli. Halkın bilinçli, örgütlü eyleminin temsilcisi olmalı, böylece de halk örgütlüğünün Demokratik Konfederalizmin çizgi esaslarına göre olması, baskı ve sömürüden uzak, gittikçe onu aşan özgürlükçü, eşitlikçi, paylaşımcı bir yönetim haline gelmesi için mücadele etmeli çalışmalı. Yoksa reel sosyalizmde olduğu gibi öyle bir anda onu kurmak mümkün değildir.

Örgütsel sistemde düzeltmemiz gereken hususlarla, bu kadar ideolojik savrulmanın örgütsel nedenleri konusunda bunları belirtebiliriz. Bunlarda önemli nedenlerdir. Giderilmezse ideolojik sorunları çözemeyiz, tam ideolojik birlik sağlayamayız. Ancak doğru, yeterli bir örgütsel çalışmayla ideolojik sorunların çözümünü gerçekleştirebilir, birliğini sağlayabiliriz. Eğitim bunun bir boyutu ama yetmiyor, bir boyutu da örgütlenme ve yönetimdir, örgütsel sistemdir. Pratikte de bu konular bu biçimde ortaya çıkıyor.

4-ÖNDERLİK ÇİZGİSİNİN, İDEOLOJİK-POLİTİK ÇİZGİNİN GEREKLERİ NELERDİR?

Eğitim devremizin önemli bir görevi, pratiğimizin irdelenerek hata ve eksikliklerinin açığa çıkartılıp, nedenleriyle birlikte doğru bir biçimde giderilmesi. Bunları yapabilmemiz içinde, tabi doğru nedir? Bu sorunun cevabını yeterince bilince çıkarmamız, öğrenmemiz gerekiyor. Çizgi dediğimiz, Önderlik çizgisi ya da ideolojik-politik çizgi dediğimiz çizginin gerekleri neler? İdeolojik gerekleri, felsefik gerekleri, paradikmasal gerekleri, stratejik gerekleri, taktik gerekleri neler? Bunları bilince çıkartmamız gerekiyor ve bunun içinde savunma eğitimi yapıyoruz.

Önderlik felsefesinin, teorisinin, ideolojik-politik çizgisinin, stratejik-taktik anlayışının, yönetim, çalışma ve yaşam tarzının yeterince ve doğru bir biçimde kavranması, bilince çıkartılması gerekiyor. Böyle olmalı ki, nelerin yapılması gerektiğini bilelim dolayısıyla yapılmamış olanları açığa çıkartalım. Bunu bilmezsek nelerin yapılmadığını bilemeyiz. Nelerin yapılması gerektiğini bilemezsek, pratikte nelerin yapılmamış olduğunu nasıl tespit edeceğiz. Ancak böyle tespit edebilirsiniz. Bu çizgiyi bilmeliyiz ki yaptıklarımızın doğruları neler, hata ve eksik olanları neler? Onları tespit edebilelim, öyle olmazsa o zaman bilemeyiz. Doğru çizgiyi bilmezsek hatayı, yanlış, eksiği ortaya çıkaramayız. Bu da tabi savunmalar temelinde, Önderlik çizgisini özümsemeyi gerektiriyor. Savunma eğitimi bu amaçla yapıyoruz, bu esas üzerinde yapıyoruz. Programımızın yarıdan çoğu savunma eğitime ayrılıyor, tabi Önderliğin daha önceki çözümlemelerini CD olarak izliyoruz, kitap olarak okuyoruz, alt yapı oluşturma bakımından yoğun bir biçimde Önderlik Gerçeği üzerine araştırma-incelemeler yapıyoruz.

Somut olarakta son “*Demokratik Uygarlık Manifestosu*” dediğimiz beş ciltlik kitap üzerinden eğitim yapıyoruz. Onu destekleyen, “*Yol Haritası*” gibi tamamlayan kitaplar var, Görüşme Notları var. Birde paradigma değişiminin ilk analiz edildiği, çözümlendiği “*Bir Halkı Savunmak*” kitabı var. Zaten “*Bir Halkı Savunmak ve Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü*” kitapları üçüncü dönem partileşmesinin manifestosu olarak tanımlandı. 9. Kongre, yeniden inşa kongresi “*Bir Halkı Savunmak*” kitabına dayalı, onun özeti olarak bir program çıkarmıştı. 11. Kongre ise “*Demokratik Uygarlık Manifestosu*” kitabına göre programı yeniden ele aldı, düzenledi, onların özetini çıkar-

dı. Önderlik manifestoları hazırladı, programda onların özünden çıkartıldı. Önderlik 77’de önce programı, 78’de manifestoyu yazmıştı. Hayri arkadaş “ters oldu bizim işimiz, tersten başladı” demişti. Aslında önce manifesto hazırlanmalıydı ondan sonra biz programı çıkarmalıydık. O zamanda manifesto anlamında, 76’da uzun bir taslak-karalama olarak yazım çalışmasını, Önderlik ile Hayri arkadaş birlikte yapmışlardı. Savunmalarda ve çeşitli çözümlemelerde var, fakat onlar düzenlenmedi. Ondan dolayı Önderlik bir program hazırlamaya düşünce olarak hazırды, o tarz bir program hazırlamak buradan kaynaklanmış olabilir.

Şimdi Hayri arkadaşın belirttiği düzene göre, örgütsel sistem yürüdü yürüyor. Önderlik manifestoları hazırladı oradan program çıkartıldı. 11. Kongre programı *“Bir Halkı Savunmak”* kitabındaki bazı görüşleri içerse de, daha somut olarak *“Demokratik Uygarlık Manifestosuna,”* özel olarakta *“Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü”* kitabına dayandı. Böylece bir program ve tüzük oluştu, partinin kendini yapılandırması gerçekleşti. Esas olarak tabi manifesto üzerinde eğitim yapıyoruz, *“Bir Halkı Savunmak ve Demokratik Uygarlık Manifestosu”* kitapları, onun içinden özellikle *“Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü.”* Ama diğerlerini de bir bütün olarak inceliyoruz.

Önderlik, *“Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü”* kitabı için şöyle dedi; *“Bu kitap neredeyse ben oradayım, düşüncelerimin sindiği bir kitap oldu.”* Bu açıdan Önderlik eğitimini bu esas üzerinden yürütüyoruz. Kitaplar üzerinden eğitim yapmak yanlış değil, teorik kavrayış açısından önemli. Baştan beri bizim tarzımız budur, bu yeni olmuyor ya da savunmalar var olduğu için olmuyor. Aslında ta baştan beri, 74-75’ten bu yana PKK’de eğitim bu temelde yürüyor. Geçmişte de çeşitli Marksist kitapların, Marksist teoriyi verecek kitapların üzerinden, planlanmış bir kısmını bu tarzda okuyup tartışarak eğitim yapıyorduk, bu her zaman böyle oldu. Daha sonra parti edebiyatı yayınları geliştikçe ve giderek genel teoriyle birlikte, Kürdistan gerçeğini de parti tanımlar hale geldikten sonra, tabi eğitim materyalleri değişti.

Aslında sistem çok değişmedi, sadece materyaller değişti. Bu tarz bir eğitim sonuç verdi, başarılı oldu. PKK’nin gelişimi bu tarz eğitimin başarılı olduğu sonucunu veriyor, kanıtıyor. Dolayısıyla savunmalar üzerinde okuyup tartışarak, inceleyerek kendini eğitmeye çalışmak, özellikle de bilinç edinmede, teorik kavrayışta çok güçlü

sonuçlar veriyor. Yanlış değil, doğrudur. İlk defa yapmıyoruz, geçmişten beri yaptığımız eğitim tarzıdır. Bazen küçük gruplarla da yapıyorduk, üç kişilik-beş kişilik gruplar bile oluyordu. Sonra okul sistemleri, kamplar bu temelde yürür hale geldi ve şimdi de, temel önderlik eğitimini savunmalar üzerinde, belirttiğim tarzda yapıyoruz. Bütün nderlik Gerçeğini, kitaplarını araştırma inceleme, çeşitli konuşmaları izleme, tartışma yan destekleyici çalışmalar oluyor. Belli ders konuları biçiminde esas, kitapların okunup tartışılmasıdır, buna aktif katılım olmalıdır.

Bunda amacımız nderlik Gerçeğini bütün yönleriyle özümsemek, tek yanlı olarak bakmamak; bütünlüklü olarak, yeterli ve doğru bir biçimde öğrenir, anlar bir hale gelmek, dolayısıyla önderlik çizgisi dediğimiz bir düşünsel kavrayışa ulaşmak. Buna aktif katılacağız. Bunu yapacağız ki zaten eleştiri yapabilelim, değerlendirme yapabilelim. Bu olmazsa pratik değerlendirme yapamayız, politik analiz yapamayız. Yaparsak başka anlayışlara göre yapmış oluruz. Önderlik ve parti anlayışına göre yapmış olmayız. Eleştirileri, analizleri parti, nderlik Gerçeğine göre yapmamız için tabi ki, önderlik çizgisini zmsememiz lazım. Ret-kabul ölçülerinin, doğru-yanlış ölçülerini bilmemiz gerekiyor. Yoksa neye göre analiz yapacağız, ayırıtıracamız, yanlış-doğru diyeceğiz? Tabi ki, nderlik Gerçeğini bileceğiz ki ona göre ayırıtıracamız.

Bu temelde bir yoğunlaşma yaklaşımı olmalı, savunmalara doğru yaklaşmak önemli. Okumak, dinlemek yetmez. İncelenmeli, tartışılmalı, içerisinde araştırma yapılmalı. Derslere hazırlanmalılar, tartışmalara katılmalılar, anlamadıklarını sormalılar, görüşlerini ifade etmeliler. Öyle uzak, çekimser, sınırlı kalmamalılar. Her arkadaş katılabilmeli, düşüncelerini ortaya koyabilmeli, kendini ifade etmeli. Ne anladığını belirtmeli ki, eksik ya da yanlış anlamışsa düzeltme olsun. Öyle olmazsa düzeltme olmaz. O nedenle de belki başta zorlanmalar olabilir ama her arkadaş katmak, teşvik etmek gerekli, her arkadaşın kendini zorlayıp katılım göstermesi önemli, diğer türlü olmaz. Dinlemek bağı şeyleri öğretir ama yetmez, katılımcı olmak lazım. İnsan kendisinin de katıldığı, görüş belirttiği konuları daha iyi öğrenir. Daha çok öğrenir, diğer türlü özümleme kavrama sınırlı kalır, okumayı, tartışmayı takip etmek azdır. Ama tartışmalara katılırsan elbette ki daha fazla takip edebilirsin. Bu noktada başta belki ifade sorunları olabilir, ama o yönlü kendilerini zorlamalılar, çaba harcamalılar, mutlaka eksikte olsa, yanlışta olsa

anladıklarını ifade etmeli ve ortaya koymalıdır. Korkmaya gerek yok, çekinmeye gerek yok, yanlış olursa düzeltilir. Zaten yanlışımız olmasaydı burada olmazdık ki, onun için ‘yanlışım olur ne denir’ denilmesin. Biz baştan zaten kabul ediyoruz, eksiği zaten kabul ediyoruz. Herhalde çok bildiğimiz için buraya gelmedik, öyle bilenler varsa gitsinler, niye gelmişler ki, o tarz geliş doğru bir geliş değildir. Öyle olmaz, eğitime geldiğimize göre demek ki yanlışımız var, eksiğimiz var, öğrenip düzeltmek istediğimiz hususlar var ki gelmişiz, eğitimde de onları yapmak istiyoruz. O nedenle o tür şeyler kaygı verici olmamalı, dolayısıyla geri çekici olunmamalı. Bazen oluyor, bir devre geçiyor bir sefer bile konuşmamış arkadaşlar eskiden çoktu. Öyle şeylerle karşılaşınca biz bunun üzerinde ciddi biçimde durduk, öyle kabul etmedik.

Eğitimin önemli bir yanı da kendini ifade eder hale gelebilmek, ifade eder gücü ve cesareti kazanabilmektir. Bu bakımdan tartışmalar daha verimli yetkin olabilmeli. Anlaşılmayabilir, az anlaşılabilir, onları tartışmalarla gidermek kesinlikle gerekli, bunun içinde soru sorulabilmeli, anlaşılmadan böyle hiçbir şey geçilmemeli. Öyle olmazsa o zaman eğitim boşa çıkmış olur. Anlaşılmıyor da dememek lazım, savunmalara belirttiğim tarzda bir yaklaşım var, o yaklaşım doğru değildir.

Önderliği, Önderlikten Öğrenmek En Doğru Yöntemdir

Rojava’dan not gönderilmiş, “bize savunmaları açıklayan kitaplar gönderilsin.” Sosyal Bilimler Akademimiz var yazıyorlar ama Önderliğin yazdıkları daha kolay anlaşılıyor, arkadaşlarımızın üslubu hiç anlaşılmıyor. Ben yazdıklarından hiçbir şey anlamıyorum, birde herkes kendisine göre yorumluyor. Önderliğin yorumu ayrı, Önderliği yoruma tabi tuttun mu biraz değiştirirsin, nasıl anlamışsan o kadar koyarsın. Ben mesela Önderlik üzerine görüş belirtirsem burada bu benim görüşüm olur, Önderliğe ait belirtiyorum derim ama ben yorumluyorum, ne kadar anladım o kadar söylerim, belirtirim. Anlamadığımı nasıl söyleyeceğim, az anlamışsam az söylerim, yanlış anlamışsam yanlış söylerim. Dolayısıyla Önderliği, Önderlikten öğrenmeye çalışmak daha doğru, daha esas bir şeydir.

Şu anlamda: Genel teorik şeyler var tarihi ilişkin, küresel sisteme ilişkin, yaşama ilişkin, felsefik-teorik analizleri var. Onları olduğu gibi özümseyebilmek, o düzeyde bir bilgi birikimini gerektirir. O

bilgi birikiminde olmayanlar, o düzeyde anlayamazlar. Bunu anlamadık diye çok fazla telaşa düşmeye gerek yok, bir birikim işidir, birikim oldukça anlayacaklar. Ama oradan mücadeleye ve yaşama dair Önderlik sonuçlar çıkartıyor. O sonuçlar somuttur, bize aittir, kesinlikle onlar anlaşılabilir ve bizim Önderliği şimdi anlayıp pratik uygulama yapabilmemiz için, bu anlama düzeyi yeterlidir. Onları birisi doğru ve yeterli anlarsa, o zaman pratiğini Önderlik çizgisine göre yürütebilir. Bazı teorik-felsefik sorunları yeterince anlamamış olabilir, o çok önemli değildir, çok ciddi bir eksiklik değildir. Pratik yapmayı engelleyecek bir eksiklik değildir, başarıyla pratik yapılabilir. Ama tabi onları da derinliğine anlar hale gelirse, düşünce birikimini o düzeyde derinleştirirse daha iyidir, onun için de insan çaba harcamalı. O düzeyde bir durumu anlar hale gelmek için çalışmalı, bu da önemli ve gereklidir.

Fakat belirttiğim gibi sadece onlara bakıp “savunmalar anlaşılıyor” denilmemeli. Sosyal bilim üzerine tespitleri var, tarihsel olarak değerlendirmeleri var, yaşam üzerine felsefik değerlendirmeleri var. Önderliğin bakış açısı, kavrama düzeyi tabi çok yüksek ve derinliklidir. O düzeyde soyutlama yapılamaz, çok büyük bir birikimin soyutlanması ve tezler halinde sunulması, sonuçlar halinde sunulması oluyor. Bu anlamda bütün savunmalar çok yoğunudur. Her cümlesi derin anlamlar yüklü, üzerinde durmayı, yoğunlaşmayı gerektiriyor. Bir masal okur gibi değil, bir roman okumak ya da şiir okumak gibi anlamak istiyorlarsa, sadece duygularımıza hitap etsin bize yetiyor diyorlarsa, savunmalar öyle değildir. Dünya öyle değil, tarih öyle değil. Nasıl öyle olsun. O bakımdan savunmalarında öyle olmasını istemek-beklemek doğru değil, yanlışlık orada ama üzerinde yoğunlaşılır, tartışılırsa anlaşılmayacak bir şey kesinlikle yok, üzerinde yoğunlaşmak tartışmak gerekli, incelemek lazım.

Bu anlamda anlaşılıyor diyerek bir yana bırakmak doğru değil, “okudum anladım, bir sefer dinledim anladım yeterlidir” demek de doğru değil, iş o kadarda kolay değil. Savunmaları anlamak, özümsemek büyük bir çaba gerektiriyor ve birde süreklilik gerektiriyor. Ancak bir noktaya kadar insan anlayabilir. Tümüyle anladığının sonucuna varmak ve öyle olmayı istemek, biraz anlayınca öyle olduğunu sanmak yanılgıdır. Şimdi bunlar hep yaşanabilecek durumlardır. Yine belirtiyorum bütün bunlar vardır diye, pratik yapmamızı sağlatacak şeyleri öğrenemeyiz sonucu buradan çıkmaz. Çaba harcayan, üzerinde yoğunlaşan herkes bir defa ne yapacağını ve

nasıl yapması gerektiğini, Önderliğin neye doğru neye yanlış dediğini, ne tür amaçlar güttüğünü, bunları ne tür mücadele yöntemleriyle yerine getireceğimizi anlar. Dolayısıyla ne yapması gerektiğini, nasıl yapması gerektiğini görür-bilir ve onları yapar hale gelir. Bir defa bunu böyle belirtelim.

Diğer konularda eksik kalır ama onların eksik kalması, işte biz eğitim göremedik, dolayısıyla pratik yapamayız sonucuna götürmez. O sonuca gidilir, öyle bir yargıya varılırsa yanlış odur, onu belirtmek istiyorum. Bu bakımdan savunmalara doğru yaklaşılmalı, daha fazla yoğunlaşılmalı, araştırılmalı, okunmalı, öyle bir dinlemeyle kalınmamalı, tartışılmalı. Ama belirttiğim gibi en azından pratik için gerekli olan teorik kavrayışa ulaşılmalı, bunu her arkadaş yapabilir. Kendisine pratik yaptıracak teorik-ideolojik sonuçlara o tartışmalardan ulaşabilir. Savunma eğitimleri açısından bunları belirtebiliriz.

Tabi sadece bu değil, bunu niye öncelikle ele alıyoruz? Bir; teorik olarak nelerin doğru, nelerin yanlış, nelerin iyi, nelerin kötü olduğunu bilmek için. Dolayısıyla ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı anlamak için savunmaların tartışılmasından, eğitiminden böyle bir teorik kavrayış düzeyi ortaya çıkar. Peki, bunu neyle pekiştirebiliriz? Mevcut savunmaların içerdiği felsefik, teorik, stratejik, taktik çizgi gereklerine göre yaşanan pratikleri sorgulayarak anlayabiliriz. Bu çizgiyi de böyle bir sorgulamayı, yani pratik analizini doğru ve derinlikli yapabilmek için öğreniyoruz. Mevcut çizgiyle pratik çözümlemesini de böyle yaparsak, pratiğin derslerini bu temelde yaparsak, o zaman kavrayış düzeyimiz çok daha artar, pratikte neleri nasıl yapmamız konusunda çok daha uygulanabilir, somut, sistemli düşüncelere ulaşırız.

O bakımdan programın ikinci bölümü pratik konular oluyor. Aslında geçmişi ve bu günü irdeleyen konular. Bunlar tarih, pratik mücadelelerin analizi, parti-kadın tarihleri yanında birde, güncel olarak değişik alanlarda ideolojik, toplumsal, askeri alanlarda yürüttüğümüz çalışmaların tartışılması, değerlendirilmesi biçiminde planladık, programda bunlar yer alıyor. Esas neleri, nasıl yapmamız gerektiği sorusuna cevabı, bu pratik mücadele deneyiminin Önderlik çizgisinde analiz edilmesi, derslerinin çıkartılmasıyla sağlayabiliriz. Bu konuda savunmalar daha çok bir doğrultu kazanmayı, bakış açısı oluşturmayı hedefliyor.

Pratiklerin değerlendirilmesi ise, yürüttüğümüz mücadelenin derslerini çıkartarak, doğruları yanlışları ayırıştırıp, neleri yapmamız gerekirken yapmadığımızı, neleri yapıp da doğru ve yeterli yapamadığımızı analiz etmeyi, buradan gerekli dersleri çıkartmayı hedefliyor. Bu nedenle tabi o pratik derslere de aynı şekilde önem vereceğiz ve devam ettireceğiz. Pratik analizi önemseyeceğiz. Önderlik savunmalarını özümsemek için nasıl ki gerekli yoğunlaşma, araştırma-inceleme yapacaksak, pratik derslerin tartışılmasında da aynı düzeyde katılacağız, çok daha fazla katılacağız, yoğunlaşacağız, inceleyeceğiz. Genel parti pratiğinin, alan pratiklerinin, geçmişin, bu günün tartışılmasında; daha somut bölgelerin, birliklerin pratiğinin tartışılmasında, kendi pratiğimizin ne kadar yeterli, ne kadar yetersiz, ne kadar doğru, ne kadar yanlış olduğunu analiz etmeye, hata ve eksikliklerimiz nerede olmuşsa ve neden kaynaklanmışsa bunları bulup, derslerini çıkartarak gidermeye çalışacağız. Bu anlamda pratik analiz bir eleştiri-özeleştiri oluyor.

Arkadaşlar pratiğin analiz edilmesine de doğru yaklaşım göstermeliler, yoğun olmalılar, çaba harcamalılar. Daha somut ve kalıcı öğrenme pratiğin analizinden çıkar, pratiğin derslerinden olur. Ama pratiği doğru analiz yapabilmek önemli, Önderlik çizgisinin gereklerine göre yapmak, yeterli yapmak önemli. Kendine göre yapmışsın o doğru değildir. Çizgi ne diyor, ölçü Önderlik çizgisidir, parti çizgisidir, o ne diyor? Ne yapmamız gerektiğini söylüyor. Yaptık mı, yapmadık mı? Yapmamışsak neden yapmadık? Nasıl yapmamız gerekiyordu? Yaptığımız doğru olmuş mu, olmamış mı? Olmamışsa hata ve eksiklik nerede nasıl ortaya çıkmış, nereden kaynaklanmış? İşte bu sorular temelinde çözümlemeliyiz. Pratik analizden kaçınmamalıyız ama doğru yapmayı da öngörmeliyiz. Öyle kendimize göre, keyfi, dar, yüzeysel değerlendirme yapmamalıyız. Pratikleri inceleme ve irdelemeye açık olmak ve cesaret etmek lazım. Kendi pratiğimizdir işte, hata- eksiklik çıkıyor, üstünü örtsek-geçştirsek ne iyi olur demeyelim. Bir şey değil geçştirebiliriz, ama o bize bir şey kazandırmaz. Hata ve eksiklik ortaya çıkmış değerlendiririz, yanlışımızı bulmak belki bizi zorlayabilir, ama doğruyu bundan sonra uygulayabilmek için de, oradaki yanlışını çıkartmamız, doğrusunun nasıl olacağını bu temelde öğrenmemiz şarttır. Yapmazsak yine eski yanlışla devam ederiz, doğru yapamaz hale geliriz. Doğruyu nasıl yapacağız? Nerede yapacağız? Bilirsek doğruyu yaparız, bilmezsek açığa çıkartmazsak nasıl yaparız? Yapamayız. O nedenle de pratiğe

de doğru yaklaşmak önemli. Bir; açık olmak gerekiyor. İki; cesur olmak gerekiyor. Üç; somut olmak gerekiyor. Dört; yöntem olarak genelden özele gelmeyi esas almak gerekiyor. Öyle çok ezbere, soyut, tek tek olayları ele alan, bütünü ona göre değerlendiren biçimde olmamak lazım. Bunlar yanlış yaklaşımlar. Doğru sonuçlar vermez.

Önderlik çizgisinin gereklerine göre yaklaşım gerekiyor. Birde daha doğru, tutarlı yaklaşım esas olarakta burada kazanımcılık önemlidir. Bunları niye yapıyoruz? Birilerinin ayıplarını açığa çıkartmak için ya da, birilerini suçlu bulup, yargılayıp, mahkûm etmek için değil; hatalardan vaz geçip, doğruları uygulayabilecek hale gelmek için yapıyoruz. Yapmazsak sonra yine yanlış yaparız. Bundan sonra doğru yapabilmemiz için yaptıklarımızın doğru olup olmadığını analiz etmemiz lazım. Burda çekince çok fazla oluyor, kapalılık fazla var. Arkadaşlar mümkün olduğu kadar böyle işin içine girmek istemiyorlar, kenardan kıyıdan geçiyorlar veya başkalarıyla izah etmeye çalışıyorlar. Bunlar doğru değil, bu konuda cesur olmak lazım. Neşteri tam vurmak gerekli, öyle dar, kıyıdan yaklaşımla olmaz.

Kazanımcılıkta önemli, birde eleştirilerde, değerlendirmelerde yöntem açısından iki yöne dikkat etmek lazım. Bir tanesi, “bana göre böyle” denilmemeli, bu olmamalı. Önderlik zaten bir görüşmede dedi ya, “*ben yok artık, PKK ben’i bırakacak, artık biz varız.*” Ben şöyle düşünüyorum bana göre böyle, öyle demeyeceğiz. Çizgiye göre nasılsa öyle düşüneceğiz. Olup bitenler Önderlik çizgisine, parti çizgisine göre nasıldır? Bir defa değerlendirmede çizgiyi esas alacağız. İkincisi; düzeltmeyi esas alacağız, amacımız kesinlikle ders çıkartmak, yanlıştan da ders çıkartıp doğruyu öğrenmek, doğruyu bulmak olacaktır. Burada yapıcılık esastır, yoksa öyle birisini mahkûm eden, vuran olmamalı. Öyle bir üslup olmamalı. Birde eleştiriye ders çıkartmak, sonuç çıkartmak için yapmalıyız. Onu sağlatacak tarzda yapmalıyız. Diğer türlü sü kesinlikle doğru değil, doğru- dan bizi uzaklaştırıyor tepki yaratıyor.

Bir başka noktada, ağır bir pratik durum var ve hata eksiklikler çoktur. Önderlik, “*uygulanan yüzde birdir*” dedi. Bu tabi çok ağır bir durum, bundan dolayı biraz kaçış var. Pratiği irdelemeden, analiz etmekten kaçınma, öyle uzak durma, bir eğilim olarak var. Onun yerine hemen böyle işte soyutlamalarla geçiriliyor, genel teorik şeylerle geçiriliyor. Genellemecilik içinde somut boğulmak isteni-

yor, böyle olmamalı. Ne olursa olsun biz yapmışız bir kere, kendimizi gizlese ne olacak parti zaten değerlendirebilir, Önderlik zaten değerlendirmiş, onların sonucunda talimat verdi. Biz saklasak ne olur, saklamazsak ne olur. Partiye göre açık, eğer saklarsak kendimizi kandırmış oluruz. Dolayısıyla bizde cesaret etmeliyiz, pratikten öğrenmeyi bilmeliyiz. Devrimci partiler hataları üzerinde eğitiliyorlar, devrimciler hataları üzerinde eğitilirler, bu sosyalist literatürün önemli bir kavramıydı. Kendi dersleri üzerinde eğitilirler, o kalıcı olur. Yoksa diğeri teorik olandır ezberdir, sadece biraz perspektif oluşturur, yön verir insana, yoksa somutlaştırmaz.

Düşüncede somutlaşmak pratiğin dersleriyle olur, pratiğin dersini çıkartmazsak o zaman pratikte somutlaşamayız, çok soyut ve teorik kalırız. Söyleriz, yapmayız ve o zaman başkalarından yapmasını bekleriz, onlarda yapmazlarsa ne yapacağız? Arkadaşlar kalkıyor eleştiriyorlardı, halbuki hiçbir hakkımızda yok eleştirmeye, çünkü biz yapmakla yükümlüyüz. Bir tanesi yapmaz niye yapmadın diyemeyiz, çünkü yapmakla biz yükümlüyüz, sen yapacaksın. O bakımdan öyle birilerinden beklemekle bir şey elde edemeyiz.

Eleştiri-Özeleştiri Olmazsa Biz Düşünce Oluşturmamız

Şimdi bu da önemli bir konu, pratiğe öyle yaklaşım önemli oluyor. Eleştirel-özeleştirel yaklaşımı kesinlikle uygulamalıyız. Eleştiri-özeleştiri çok güzel bir yöntem, bu olmazsa biz düşünce oluşturamayız, değil örgüt toplum bile olamayız. Yarın ne yapacağımızı bilemeyiz, bulamayız. Biraz zorlayıcı oluyor, acı veriyor, eğitim onunla oluyor, doğrulara ulaşmak ve uygulayıcısı olmak ancak bu temelde geliyor, gerçekleşiyor. Peki, ne yapalım; acı veriyor diye biz ondan vaz geçemeyiz. Demek ki, bizim için vaz geçilmez bir yöntem, eğitimimizin temel yöntemi, örgüt olmanımızın temel yöntemi, sorunları çözmemizin temel yöntemi. Her şey eleştiri ve özeleştiriyle oluyor. Dolayısıyla eleştirel-özeleştirel bakış önemli. Bunu derinliğine uygulamak önemli, güçlü insan bunu yapar, eğitilmiş insan aslında eleştiri-özeleştiri yapmayı bilen insandır. Eğitimden öğreneceğimiz, eleştiri-özeleştiri yapmak, diğerleri bence hepsi uçar gider, geriye eğer öğrenirsek eleştiri-özeleştiri yapma yöntemi kalır. O bizi her zaman sonuca götürür. Doğru bir eleştiri-özeleştiri sorunları bize öğrettiği gibi, neyi nasıl yapmamız gerektiğini de öğretir ve rahatlıkla o temelde yürürüz. Onun içinde tabi ona açıklık gereklidir.

Buradan dikkat edelim eğitim programımız nereye gidiyor. Genel Önderlik çizgisini özömsüyoruz, bu temelde genel parti pratiğini analiz ediyor, derslerini çıkartıyoruz, oradan kendi pratiğimize geliyoruz. Bunlar içerisinde kendimiz neredeyiz? Ne tür hata ve eksiklik göstermişiz? Neden öyle olmuş? Doğruları yapabilme irademiz ne kadar var? Bunları da platformlarda ortaya koyacağız. Sonundaki bireysel eleştiri-özeleştiri platformları, bütün bu programlı yürüttüğümüz tartışmaların sonucunda, kişinin geçmişi analiz edip derslerini çıkartarak, geleceğe dönük kendini hazırlaması, kararlaştırması, sistemleştirmesi anlamına geliyor. Bunu yeterince ortaya koyunca partide onay veriyor ve pratik göreve bu temelde gidiliyor. Onay vermezse gidemez, onay verecek bir tutum gösterilemezse partide onay vermez, platform onay vermez.

SONUÇ

Eğitimimizi tanımladık. Bir; düzeltme eğitimi. Dikkat edelim hatalarımız yanlışlarımız var, kesinlikle Önderlik çizgisinde düzeltme yapmamız gerekiyor. Bunun için Önderliği öğrenmek, kendi pratiğimizi çözümlemek zorundayız. İkincisi; tabi çok önemli bir dönemdeyiz, Kürdistan'ın her yerinde devrimci durum yaşanıyor, büyük savaş yaşanıyor. Tarihi kritik bir süreçten geçiyoruz. Rojava Devrimini bütün Kürdistan'a yaymak ve bir Kürt Demokratik ittifakını geliştirebilmek, bu temelde tüm parçalarda özgürlük devrimini başarıya götürerek Demokratik Ortadoğu Devriminin önünü açmak gibi, tarihi bir görevle yüklüüz. Bunun imkânları var, koşulları var, her şey hazır, biz yeterli olamıyoruz, biz hazır değiliz. Nicelik-nitelik olarak yeterli değiliz, onun için bir hazırlık eğitimi yapıyoruz.

Başta belirttik eğer hazır olsak savaş yaparız, kesinlikle devrim yaparız, her yerde inşa yaparız. Görevler o kadar çok ki, eksik olduğumuz için, biz hazır olmadığımız için yapamıyoruz. Herkeste anlamazdan geliyor bu bir muamma oluyor, Bakur'da bir süreç tutturulmuş herkes şaşırıyor; "PKK eğer süreç yok ve inanmıyorsa, buna rağmen mücadele etmiyorsa, o zaman mücadele etmediğine göre demek ki süreçte bir şeyler var, görüşmeler oluyor, acaba ne oluyor..." diye anlamaya çalışıyor, bu anlamda herkes şaşkın. Bu şaşkınlık bizim durumumuzdan çıkıyor ortaya. Onun için bir sürü yanlış ve yanlışlı düşüncüyü ortaya koyuyor, topluma empoze ediyorlar. Tabi bunun önünü almamız lazım, bizim pratikleşemeyişimizden kaynaklanıyor. Önlemesek bu ve bir sürü yanlışlık ve yanlışlı buradan ortaya çıkacak, demek ki bu durumu hızla aşmamız lazım.

O nedenle de sorun bir şeylerin öğrenilmesi değil de, sorun aslında böyle büyük bir devrim hamlesine hazırlanmak oluyor. Dikkat edelim ideolojik, örgütsel bakımdan, yönetsel bakımdan çok önemli düzeltme görevleri var, partileşme sorunlarımız var. Bunlar ertelenemez, başarı için çözümlememiz şarttır. Diğer yandan siyasi-askeri olarak ta çok büyük bir hamle hazırlığını gerçekleştirmemiz gerekiyor, başarılı olabilmemiz için bu da şart. Bu da ertelenemez bir görev.

Öyle bir durumdayız ki; ya devrimci hamleyi başaracağız, tarih yapan olacağız, ya da elimizdeki birikimlerde yok olup gidecek, böyle bir durumdayız. O halde bu eğitim devresini bu çerçevede ele

almak, katılmak gerekli. Başarısı demek ki hem partileşmedeki bütün eksikliklerimizin giderilmesine, hem de büyük bir siyasi-askeri hamle yapmamıza yol açacak. Bunu sağlamak içinde ne gerekiyorsa yapmak lazım. Herhangi bir eksiklik, zayıflık göstermemek gerekli. Bunu başardık mı hem düzeltmeyi, hem de hamleyi garanti-lemiş oluyoruz. Eğitim demek ki pratik dışında bir şey değil, pratiğin aslında kazanılmasının garantilenmesi oluyor. Diyorlar ya, “hazırlık düzeyinde savaş kazanılır, yığınakta kazanılır.” Bizde esas olarak eğitimle onu sağlamaya çalışıyoruz. Doğru ve yeterli bir eğitim yaparsak, bunu başarıyla gerçekleştiririz, buna da inanmak ve bu temelde katılmak lazım.

EĞİTİMİN ANLAM VE ÖNEMİ

Günlük mücadele,
aslında onu iyi takip eden birileri için en büyük okuldur.
Ne doğru oluyor, ne yanlış oluyor?
Ne yapılması gerekiyor, ne yapıldı, ne yapılmadı?
Yapılması gerekenler neden yapılmadı?
Yapılanlar ne kadar doğru yapıldı,
ne kadar hatası var, eksikliği var?
Bunları sorgulayabilen, anlayan,
bu anlamda bir anlayış gücü kazanan kişi,
en ileri düzeyde kendini eğitmiş,
her türlü görev ve sorumluluğu
başarıyla yapmaya hazır hale gelmiş demektir.